

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Aprilkonferencen 2012

31. marts – 1. april 2012

Udgivet af
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Salt Lake City, Utah

© 2012 Intellectual Reserve, Inc.
Alle rettigheder forbeholdes

Engelsk original godkendt: 12/11
Godkendt til oversættelse: 12/11
Oversættelse af *182nd Annual General Conference*
Danish
PD50038655 110

Indhold

MØDET LØRDAG FORMIDDAG

Vi er samlet igen <i>Thomas S. Monson</i>	1
Og en lille dreng vogter dem <i>Boyd K. Packer</i>	3
Lær vore børn at forstå <i>Cheryl A. Esplin</i>	10
Omvendt til hans evangelium gennem hans kirke <i>Donald L. Hallstrom</i>	15
Han elsker os virkelig <i>Paul E. Koelliker</i>	20
Ofre <i>Dallin H. Oaks</i>	25
Bjerge at bestige <i>Henry B. Eyring</i>	32

MØDET LØRDAG EFTERMIDDAG

Opretholdelse af Kirkens ledere <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	39
Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling, 2011 <i>Robert W. Cantwell</i> ...	43
Statistisk rapport, 2011 <i>Brook P. Hales</i>	45
Arbejderne i vingården <i>Jeffrey R. Holland</i>	47
Gå i sig selv: Nadveren, templet og opofrelse i tjenesten <i>Robert D. Hales</i>	52
Tro, sjælsstyrke og opfyldelse: Et budskab til enlige forældre <i>David S. Baxter</i>	57
Bliv på Herrens territorium! <i>Ulisses Soares</i>	61
I harmoni med troens musik <i>Quentin L. Cook</i>	65
Sådan opnår man åbenbaring og inspiration i sit personlige liv <i>Richard G. Scott</i>	72

PRÆSTEDØMMETS MØDE

Himlens kræfter <i>David A. Bednar</i>	78

Redningen, der er nødvendig for virkelig vækst <i>Richard C. Edgley</i> .85	
Det Aronske Præstedømme: Rejs jer og brug Guds kraft <i>Adrián Ochoa</i>	90
Præstedømmetjenestens hvorfor <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	95
Familier i pagten <i>Henry B. Eyring</i>	102
Villig og værdig til at tjene <i>Thomas S. Monson</i>	109

MØDET SØNDAG FORMIDDAG

De barmhjertige skal møde barmhjertighed <i>Dieter F. Uchtdorf</i>	116
Tak Gud <i>Russell M. Nelson</i>	122
Særlige lektier <i>Ronald A. Rasband</i>	128
Profeternes vision for Hjælpeforeningen: Tro, Familie, Tjeneste <i>Julie B. Beck</i>	133
Kristi lære <i>D. Todd Christofferson</i>	139
Livets løb <i>Thomas S. Monson</i>	147

MØDET SØNDAG EFTERMIDDAG

Udfrielsens kraft <i>L. Tom Perry</i>	154
Så den fortabte må blive fundet <i>M. Russell Ballard</i>	159
Visionen om handling <i>O. Vincent Haleck</i>	165
»Kun efter retfærdighedens principper« <i>Larry Y. Wilson</i>	169
Var det umagen værd? <i>David F. Evans</i>	174
Hold det helligt <i>Paul B. Pieper</i>	180
Hvad mener Kristus om mig? <i>Neil L. Andersen</i>	185
Vi afslutter nu denne konference <i>Thomas S. Monson</i>	191

UNGE PIGERS ÅRLIGE MØDE

Rejs jer og lad jeres lys skinne <i>Ann M. Dibb</i>	194
Stræb efter at lære: I har et værk at udføre <i>Mary N. Cook</i>	199
Tiden er nu inde til at rejse sig og lade sit lys skinne! <i>Elaine S. Dalton</i>	205
Tro, adlyd og hold ud <i>Thomas S. Monson</i>	211

Vi er samlet igen

Præsident Thomas S. Monson

Vor himmelske Fader er opmærksom på hver eneste af os og på vore behov. Må vi blive fyldt med hans Ånd, når vi deltager i møderne ved denne konference.

Mine elskede brødre og søstre, vi er igen samlet til Kirkens generalkonference, og jeg byder jer velkommen og ønsker at give udtryk for min kærlighed til jer. Vi mødes hvert halve år for at styrke hinanden, give opmuntring, yde trøst og opbygge tro. Vi er her for at lære. Nogle af jer søger måske svar på spørgsmål og udfordringer, som I oplever. Nogle kæmper med skuffelser eller tab. Vi kan hver især blive oplyst og opløftet og trøstet, når vi mærker Herrens Ånd.

Skulle der være ændringer, der er nødvendige i jeres tilværelse, må I da finde motivering og mod til at gøre det, mens I lytter til de inspirerede ord, der bliver talt. Må vi hver især på ny beslutte at leve, således at vi er vor himmelske Faders værdige sønner og døtre. Må vi fortsat bekæmpe det onde overalt, hvor det findes.

Hvor er vi velsignede ved at være kommet til jorden på en tid som denne – en fantastisk tid i verdens lange historie. Vi kan ikke være sammen under ét tag, men vi har nu mulighed for at overvære denne konference via miraklerne tv, radio, kabel-tv, satellittransmission og internet, tilmed på mobiltelefoner. Vi kommer sammen som ét, skønt vi taler mange sprog og bor i mange lande, men vi tilhører alle én tro med én lære og ét formål.

Fra en beskeden begyndelse for 182 år siden kan vores tilstedeværelse nu mærkes over hele verden. Dette store værk,

som vi er involveret i, vil fortsat gå fremad, forandre og velsigne mennesker, mens det sker. Ingen sag, ingen magt i hele verden kan standse Guds værk. Uanset, hvad der kommer, vil denne store sag gå fremad. I mindes sikkert profeten Joseph Smiths profetiske ord: »Ingen uhellig hånd kan standse dette værks fremgang. Forfølgelser kan rase, pøbelhobe kan forene sig, hære kan samles, og bagvaskelse kan smæde, men Guds sandhed vil gå fremad frimodigt, ædelt og uafhængigt, indtil den har gennemtrængt hvert kontinent, besøgt hvert himmelstrøg, fejtet hen over hvert land og lydt i hvert eneste øre – indtil Guds hensigter er udført, og den store Jahve skal sige, at værket er fuldbragt.«¹

Mine brødre og søstre, i verden i dag er der meget, der er vanskeligt og udfordrende, men der er også meget, der er godt og opløftende. Som vi erklærer i den 13. trosartikel: »Hvis noget er dydigt, elskeligt, værd at tale godt om eller rosværdigt, så tragter vi efter det.« Må vi fortsat altid gøre det.

Jeg takker jer for jeres tro og hengivenhed over for evangeliet. Jeg takker jer for den kærlighed og omsorg, I viser hinanden. Jeg takker jer for den indsats I yder i jeres menigheder og i jeres stave og distrikter. Det er den indsats, der gør Herren i stand til at opnå mange af sine hensigter her på jorden.

Jeg takker personligt for jeres venlighed over for mig, uanset hvor jeg kommer. Jeg takker jer for jeres bønner på mine vegne. Jeg mærker disse bønner og er meget taknemlig for dem.

Nu, mine brødre og søstre, vi er kommet for at blive undervist og inspireret. Der vil lyde mange budskaber de næste to dage. Jeg kan forvisse jer om, at de mænd og kvinder, der vil tale til jer, har søgt himlens hjælp og vejledning, mens de har forberedt deres taler. De er blevet inspireret om det, som de vil fortælle os.

Vor himmelske Fader er opmærksom på hver eneste af os og på vore behov. Må vi blive fyldt med hans Ånd, når vi deltager i møderne ved denne konference. Det er min oprigtige bøn i vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi hellige navn. Amen.Note

1. *Kirkens præsidenters lærdomme:*
Joseph Smith, 2007, s. 440.

Og en lille dreng vogter dem

Præsident Boyd K. Packer

Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Ægtemænd og hustruer bør forstå, at deres primære kald – et kald, de aldrig afløses fra – handler om hinanden og dernæst om deres børn.

En kold aften for en del år siden på en togstation i Japan hørte jeg en banken på ruden til min sovevogn. Der stod en forfrossen dreng i en pjaltet skjorte og med en snavset forbindelse om en svullen kæbe. Hans hoved var dækket af fnat. Han havde en rusten konservesdåse og en ske i hånden – symbolet på den forældreløse tigger. Mens jeg forsøgte at åbne døren for at give ham nogle penge, begyndte toget at køre.

Jeg glemmer aldrig den udhungrede, lille dreng, som stod ude i kulden og løftede en tom konservesdåse op. Jeg kan heller ikke glemme, hvor hjælpeløs jeg følte mig, da toget langsomt rullede væk, og han stod tilbage på perronen.

Mange år senere i Cuzco, en by højt oppe i Andesbjergene i Peru, afholdt ældste A. Theodore Tuttle og jeg et nadvermøde i et smalt, aflangt rum, der havde en dør ud til gaden. Det var aften, og mens ældste Tuttle talte, stod en lille dreng på måske seks år pludselig i døren. Han var nøgen bortset fra en laset bluse, som gik ham til knæet.

Til venstre for os stod et lille bord med en tallerken med brød til nadveren. Dette sultne gadebarn så brødet og sneg sig langsomt langs væggen hen mod det. Han var næsten helt henne ved bordet, da en kvinde yderst på bænken så ham. Med en irettesættende rysten på hovedet sendte hun ham ud i mørket. Jeg sukkede indvendigt.

Senere kom den lille dreng tilbage. Han listede langs væggen og stirrede fra brødet og hen til mig. Da han var næsten ved det punkt, hvor kvinden igen ville få øje på ham, rakte jeg mine arme frem, og han kom løbende hen til mig. Jeg tog ham op på mit skød.

Næsten symbolsk satte jeg ham på ældste Tutttles stol. Efter afslutningsbønnen løb den sultne, lille dreng ud i mørket igen.

Da jeg kom hjem, fortalte jeg præsident Spencer W. Kimball om min oplevelse. Han blev dybt bevæget og sagde: »Du sad med en nations fremtid på dit skød.« Han sagde det til mig mere end en gang: »Den oplevelse har langt større betydning, end du endnu har forstået.«

Jeg har besøgt latinamerikanske lande næsten 100 gange, og hver gang har jeg blandt ansigterne spejdet efter den lille dreng. Nu ved jeg, hvad præsident Kimball mente.

Jeg mødte en anden kulderystende dreng på gaderne i Salt Lake City. Det var sent en kold vinteraften. Vi havde lige spist julemiddag på et hotel. Længere nede ad gaden kom seks eller otte støjende drenge gående. De burde alle være hjemme og væk fra kulden.

Den ene dreng havde ingen frakke. Han hoppede rundt for at kunne holde varmen. Han forsvandt ned ad en sidegade, uden tvivl til en lille, snusket lejlighed og en seng uden tilstrækkeligt med tæpper til at holde ham varm.

Når jeg trækker dynen op over mig om natten, beder jeg en bøn for dem, som ikke har en varm seng at kravle ned i.

Jeg var udstationeret i Osaka i Japan, da anden verdenskrig sluttede. Byen var sønderbombet, og gaderne flød med murbrokker, ruiner og bombekrater. Selvom næsten alle træerne var sprængt væk, stod nogle få stadig med ødelagte grene og stammer og havde modet til at springe ud med et par kviste med blade.

En tynd pige i en laset, farvet kimono var travlt optaget af at samle gule morbærfigenblade i en buket. Det lille barn syntes ikke at være opmærksom på al den ødelæggelse, der omgav hende, da hun kravlede over brokkerne for at føje flere blade til sin samling. Hun havde fundet det eneste skønne, der var tilbage i hendes verden. Måske skulle jeg sige, at *hun* var den eneste

smukke del af sin verden. Af en eller anden grund styrker det min tro at tænke på hende. Barnet var en legemliggørelse af håb.

Mormon lærte os, at »små børn er levende i Kristus,«¹ og de har ikke brug for omvendelse.

Omkring år 1900 arbejdede to missionærer i bjergene i sydstaterne i USA. En dag så de fra en bakketop, at folk samlede sig i en lysning nedenfor. Det var ikke så tit, at missionærerne havde så mange mennesker at forkynde for, så de begav sig derned.

En lille dreng var druknet, og der skulle være begravelse. Forældrene havde sendt bud efter præsten, som skulle »tale« ved sønnens begravelse. Missionærerne stod bag ved, da den omrejsende præst stod over for den sørgende far og mor og begyndte sin prædiken. Hvis forældrene havde forventet at blive trøstet af denne præst, blev de skuffede.

Han skældte dem voldsomt ud for ikke at have fået døbt den lille dreng. De havde udsat det af den ene eller den anden grund, og nu var det for sent. Han sagde fuldstændig uden omsvøb til dem, at deres lille dreng var kommet i helvede. Det var deres skyld. Hans endeløse lidelse var deres skyld.

Efter andagten og jordpåkastelsen gik ældsterne hen til de sørgende forældre. »Vi er Herrens tjenere,« fortalte de den hulkende mor, »og vi kommer med et budskab.« Mens de to snøftende forældre lyttede, læste ældsterne op fra åbenbaringerne og bar deres vidnesbyrd om gengivelsen af nøglerne til forløsning af både levende og døde.

Jeg føler lidt med den præst. Han gjorde sit bedste med det lys og den kundskab, han havde. Men der er mere, som han burde have været i stand til at tilbyde. Det er evangeliets fylde.

Ældsterne kom som trøstere, som lærere, som Herrens tjenere, som bemyndigede forkyndere af Jesu Kristi evangelium.

De børn, jeg har talt om, repræsenterer alle vor himmelske Faders børn. »[Børn] er en gave fra Herren ... Lykkelig den mand, der fylder sit kogger med dem.«²

Skabelse af liv er et stort ansvar for et ægtepar. At være værdige og ansvarsfulde forældre er en af de største udfordringer her på jorden. Hverken mand eller kvinde kan få børn alene. Det var hensigten, at børn skulle have to forældre – både en far og en

mor. Intet andet mønster eller nogen anden proces kan erstatte dette.

For lang tid siden fortalte en grådkvalt kvinde mig, at hun som universitetsstuderende havde begået en alvorlig fejl med sin kæreste. Han havde sørget for en abort. Med tiden bestod de deres eksaminer og fik flere børn. Hun fortalte mig nu, hvor meget det plagede hende at se på sin familie, sine smukke børn, og i sit sind se den plads, den tomme plads, hvor det barn manglede.

Hvis dette par forstår og gør brug af forsoningen, vil de vide, at disse oplevelser og den tilknyttede smerte kan blive slettet. Ingen smerte vil vare for evigt. Det er ikke let, men det var aldrig meningen, at livet skulle være hverken let eller retfærdigt. Omvendelse og det bestandige håb, som tilgivelse giver, vil altid være indsatsen værd.

Andre unge har tårevædet fortalt mig, at de lige er kommet fra lægen, som har fortalt dem, at de ikke vil være i stand til at få børn. De var sønderknuste over beskeden. De blev overraskede, da jeg fortalte dem, at de rent faktisk var ganske heldige. De undrede sig over, at jeg kunne sige sådan noget. Jeg fortalte dem, at deres tilstand var meget bedre end andre ægtepars, som var i stand til at få børn, men som nægtede det og selvisk gik uden om det ansvar.

Jeg fortalte dem: »I ønsker i det mindste at få børn, og det ønske vejer tungere i livet her på jorden og hinsides, fordi det giver åndelig og følelsesmæssig stabilitet. Til sidst vil I stå meget bedre, fordi I ønskede at få børn og ikke kunne få dem, sammenlignet med dem, som kunne, men ikke ville have børn.«

Der er stadig andre par, der forbliver ugifte og derfor barnløse. Nogle opfoster, af årsager, som de ikke har kontrol over, deres børn som enlige mødre eller fædre. Dette er en midlertidig tilstand. I den evige plan – men ikke altid her i jordelivet – bliver retfærdige ønsker og længsler imødekommet.

»Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkverdige af alle mennesker.«³

Det væsentligste mål med al aktivitet i Kirken er at se en mand og hans hustru og deres børn lykkelige i deres hjem, beskyttet af evangeliets love og principper og sikkert beseglet i

det evige præstedømmes pagter. Ægtemænd og hustruer bør forstå, at deres primære kald – et kald, de aldrig afløses fra – handler om hinanden og dernæst om deres børn.

En af de store opdagelser ved at være forældre er, at vi lærer langt mere af vore børn om, hvad der er vigtigt, end vi lærte af vore forældre. Vi erkender sandheden i Esajas' profeti om, at »en lille dreng vogter dem.«⁴

I Jerusalem skete der det, at Jesus »kaldte et lille barn hen til sig, stillede det midt iblandt dem

og sagde: ›Sandelig siger jeg jer: Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.

Den, der ydmyger sig og bliver som dette barn, er den største i Himmeriget.«⁵

»Jesus sagde: ›Lad de små børn være; I må ikke hindre dem i at komme til mig, for Himmeriget er deres.«

Og han lagde hænderne på dem og gik derfra.«⁶

Vi læser i Mormons Bog om Jesu Kristi besøg i den nye verden. Han helbredte og velsignede folk og befalede, at de bragte de små børn til ham.

Mormon skriver: »De bragte deres små børn frem og satte dem ned på jorden rundt omkring ham, og Jesus stod midt blandt dem, og mængden gav plads, indtil de alle var blevet bragt frem til ham.«⁷

Så befalede han folk at knæle ned. Med børnene omkring sig knælede Frelseren selv ned og bad til vor himmelske Fader. Efter bønnen græd Frelseren, og »han tog deres små børn, et efter et, og velsignede dem og bad til Faderen for dem.

Og da han havde gjort dette, græd han igen.«⁸

Jeg forstår de følelser, som Frelseren udtrykte over for disse børn. Der er så meget at lære ved at følge hans eksempel og at bede for, velsigne og undervise »de små«.⁹

Jeg er nummer 10 i en børneflok på 11. Så vidt jeg ved, tjente min far og mor aldrig i store kaldelser i Kirken.

Vore forældre tjente trofast i deres vigtigste kaldelse – som forældre. Vores far ledte hjemmet i retfærdighed og aldrig med vrede eller frygt. Og min fars stærke eksempel blev højnet af min mors kærlige råd. Evangeliet har haft en stærk indflydelse på alle

os i familien Packer og for den næste generation og den næste generation og den næste igen, så vidt vi har set.

Jeg håber, at min dom må blive, at jeg var en lige så god mand som min far. Inden jeg hører ordene »godt gjort« fra min himmelske Fader, så håber jeg at høre dem fra min jordiske far.

Jeg har mange gange undret mig over, hvorfor jeg skulle kaldes som apostel og siden som præsident for De Tolvs Kvorum, når jeg nu kommer fra et hjem med en far, som kunne betegnes som mindre aktiv. Jeg er ikke det eneste medlem af De Tolv, som passer på den beskrivelse.

Endelig kunne jeg se og forstå, at det måske var på grund af den omstændighed, at jeg blev kaldet. Og jeg kunne forstå, hvorfor vi som ledere i alt det, vi gør i Kirken, må sørge for en måde, hvorpå forældre og børn kan have tid sammen som familie. Præstedømmeledere må være omhyggelige med at gøre Kirken familievenlig.

Der er mange ting i efterlevelsen af Jesu Kristi evangelium, som ikke kan måles i tilstedeværelsesprotokollen. Vi har travlt med bygninger, budget, programmer og procedurer. Under alt dette, er det muligt at overse selve ånden i Jesu Kristi evangelium.

Alt for ofte kommer der en person hen til mig og siger: »Præsident Packer, ville det ikke være rart, hvis ... ?«

Jeg stopper dem almindeligvis og siger nej, fordi jeg har en mistanke om, at der følger et forslag til en ny aktivitet eller program, som vil lægge yderligere beslag på familiernes tid og midler.

Familietid er hellig tid, og den bør beskyttes og respekteres. Vi tilskynder på det kraftigste vore medlemmer til at vise hengivenhed for deres familie.

Da vi lige var blevet gift, besluttede min hustru og jeg, at vi ville tage imod de børn, som blev givet os tillige med det ansvar, der følger med deres fødsel og opvækst. I tidens løb har de selv stiftet familie.

To gange i vores ægteskab, ved fødslen af to af vore drenge, har en læge sagt til os: »Jeg tror ikke, at I kommer til at beholde dette barn.«

Begge gange har vores respons været, at vi ville give vores eget liv, hvis blot vores lille søn måtte beholde sit. I den henseende gik det op for os, at den hengivenhed svarer til den, som vor himmelske Fader føler for hver og en af os. Sikke en himmelsk tanke.

Her i livets sensommer forstår søster Packer og jeg, og vi kan bære vidnesbyrd om, at familien kan vare for evigt. Når vi adlyder befalingerne og efterlever evangeliet fuldt ud, vil vi blive beskyttet og velsignet. Med vore børn, børnebørn og oldebørn er vores bøn, at alle i vores voksende familie vil nære den samme hengivenhed for disse dyrebare små.

Fædre og mødre, næste gang I holder et nyfødt barn i jeres arme, kan I få et indblik i livets hemmeligheder og formål. I vil bedre forstå, hvorfor Kirken er, som den er, og hvorfor familien er den grundlæggende enhed nu og i al evighed. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesu Kristi evangelium er sandt, at forløsningsplanen, der også er blevet kaldt planen for lykke, er en plan for familien. Jeg beder Herren om, at alle familier i Kirken må blive velsignet, forældre og børn, at dette værk vil rulle frem, som Faderen ønsker det. Jeg bærer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Moro 8:12.	6. Matt 19:14–15.
2. Sl 127:3, 5.	7. 3 Ne 17:12.
3. 1 Kor 15:19.	8. 3 Ne 17:21–22.
4. Es 11:6.	9. 3 Ne 17:24.
5. Matt 18:2–4.	

Lær vore børn at forstå

Cheryl A. Esplin

Andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

At lære vore børn at forstå er mere end blot at videregive information. Det er at hjælpe vore børn til at få læren ind i hjertet.

Som årene går, bliver mange detaljer i mit liv mere og mere uklare, men nogle af de minder, der står klarest, er vore børns fødsel. Himlen syntes så nær, og hvis jeg prøver, kan jeg næsten mærke den samme følelse af ærbødighed og undren, som jeg oplevede, hver eneste gang de vidunderlige små børn blev anbragt i mine arme.

Vore børn »er en gave fra Herren« (Sl 127:3). Han kender og elsker dem alle med fuldkommen kærlighed (se Moro 8:17). Det er et helligt ansvar, som vor himmelske Fader giver os som forældre, når vi sammen med ham skal hjælpe hans udvalgte ånder til at blive det, som han ved, de kan blive.

Dette guddommelige privilegium med at opfostre vore børn er et meget større ansvar, end vi kan klare alene, uden Herrens hjælp. Han ved lige præcis, hvad vore børn har brug for at vide, hvad de har brug for at gøre, og hvad de har brug for at blive for at komme tilbage til hans nærhed. Han giver mødre og fædre specifikke instruktioner og vejledning gennem skrifterne, sine profeter og Helligånden.

I en åbenbaring i de sidste dage til profeten Joseph Smith instruerede Herren forældre i at undervise deres børn i at *forstå* læren om omvendelse, tro på Kristus, dåb og Helligåndsgaven. Bemærk, at Herren ikke siger, at vi skal »undervise i læren«, hans instruktioner går på at undervise vore børn i at »*forstå* læren« (se L&P 68: 25, 28; fremhævelse tilføjet).

I Salmernes Bog står der: »Giv mig indsigt, så jeg overholder din lov og holder den af hele mit hjerte« (Sl 119:34).

At lære vore børn at forstå er mere end blot at videregive information. Det er at hjælpe vore børn til at få læren ind i hjertet på en måde, så den bliver en del af deres væsen og afspejles i deres holdninger og adfærd gennem hele livet.

Nefi sagde, at Helligåndens rolle er at overføre sandheden »til menneskenes børns hjerte« (2 Ne 33:1). Vores rolle som forældre er at gøre alt det, vi kan, for at skabe en atmosfære, hvor vore børn kan føle Åndens indflydelse, og så hjælpe dem til at genkende det, de føler.

Jeg husker en telefonsamtale, jeg havde for flere år siden, hvor vores datter Michelle ringede til mig. Med blid stemme sagde hun: »Mor, jeg har lige haft den mest fantastiske oplevelse sammen med Ashley.« Ashley er hendes datter, der dengang var fem år gammel. Michelle beskrev sine morgener som værende et konstant skænderi mellem Ashley og treårige Andrew – den ene ville ikke dele og den anden ville slå. Når Michelle havde hjulpet dem med at løse situationen, gik hun hen for at se til babyen.

Snart kom Ashley løbende, vred, fordi Andrew ikke ville dele. Michelle mindede Ashley om det løfte, de havde givet ved familieaften om at være sødere mod hinanden.

Hun spurgte Ashley, om hun ønskede at bede om vor himmelske Faders hjælp, men Ashley, der stadig var vred, svarede: »Nej.« Da hun blev spurgt, om hun troede på, at vor himmelske Fader ville besvare hendes bøn, sagde Ashley, at det vidste hun ikke. Hendes mor bad hende om at prøve og tog venligt hendes hænder og knælede ned sammen med hende.

Michelle foreslog, at Ashley kunne bede vor himmelske Fader om at hjælpe Andrew med at dele – og hjælpe hende med at være sød. Tanken om, at vor himmelske Fader hjalp hendes lillebror med at dele må have vakt Ashleys interesse, og hun begyndte at bede, og først bad hun vor himmelske Fader om at hjælpe Andrew med at dele. Da hun bad ham om at hjælpe hende med at være sød, begyndte hun at græde. Ashley afsluttede sin bøn og begravede sit hoved ved sin mors skulder. Michelle holdt om hende og spurgte hende, hvorfor hun græd. Ashley svarede, at det vidste hun ikke.

Hendes mor sagde: »Jeg tror, jeg ved, hvorfor du græder. Føler du dig godt tilpas indeni?« Ashley nikkede, og hendes mor fortsatte: »Det er Ånden, der hjælper dig med at føle sådan. Det er vor himmelske Faders måde at fortælle dig, at han elsker dig og vil hjælpe dig.«

Hun spurgte Ashley, om hun troede på dette, om hun troede på, at vor himmelske Fader kunne hjælpe hende. Med sine små øjne fulde af tårer sagde Ashley, at det gjorde hun.

Somme tider er den bedste måde at hjælpe vore børn til at forstå en lærdom at undervise dem i konteksten af det, de oplever lige i dette øjeblik. Disse øjeblikke opstår spontant, uplanlagt og helt naturligt i familielivet. De kommer og går så hurtigt, at vi er nødt til at være opmærksomme og genkende et undervisningsøjeblik, når vore børn kommer til os med et spørgsmål eller en bekymring, når de har problemer med at enes med deres søskende eller venner, når de har brug for at kontrollere deres vrede, når de begår en fejl, eller når de skal træffe en beslutning (se *Undervisning, den største kaldelse: Hjælpe materiale til undervisning i evangeliet*, 2000, s. 140–141; *Ægteskab og familieforhold: Underviserens vejledning*, 2001, s. 61).

Hvis vi er parate og lader Ånden vejlede os i disse situationer, bliver vore børn undervist med en større virkning og forståelse til følge.

Lige så vigtige er de undervisningsøjeblikke, der kommer, når vi planlægger almindelige situationer som familiebøn, familieskriftstudium, familieaften og andre familieaktiviteter.

I alle undervisningssituationer bliver al læring og al forståelse bedst næret i en atmosfære af varme og kærlighed, hvor Ånden er til stede.

Omkring to måneder før hans børn blev otte år, afsatte en far hver uge tid til at forberede dem til dåb. Hans datter sagde, at da det blev hendes tur, gav han hende en dagbog, og de sad sammen, bare de to, og drøftede og talte sammen om deres følelser for evangeliets principper. Han fik hende til at tegne et visuelt hjælpemiddel, idet de fortsatte. Tegningen forestillede forudtilværelsen, dette liv på jorden og hvert eneste skridt, som hun skulle tage for at komme tilbage og bo sammen med vor

himmelske Fader. Han bar sit vidnesbyrd om hvert trin i frelsesplanen, idet han underviste hende i den.

Da hans datter senere tænkte på denne oplevelse, efter hun var blevet voksen, sagde hun: »Jeg glemmer aldrig den følelse, som jeg mærkede fra min fars side, da han tilbragte den tid sammen med mig ... Jeg tror, at denne oplevelse var en stor årsag til, at jeg havde et vidnesbyrd om evangeliet, da jeg blev døbt« (se *Undervisning, den største kaldelse*, s. 129).

At undervise for at fremme forståelse kræver en beslutsom og konstant indsats. Det kræver, at man underviser gennem forskrift og eksempel og især ved at hjælpe vore børn med at efterleve det, de lærer.

Præsident Harold B. Lee har sagt: »Uden at efterleve et evangelisk princip er det meget vanskeligere at tro på dette princip« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee, 2001, s. 121*).

Jeg lærte først at bede ved at knæle ned sammen med min familie i familiebøn. Jeg lærte bønnens sprog, når jeg lyttede til mine forældres bønner, og når de hjalp mig med at sige mine første bønner. Jeg lærte, at jeg kan tale med min himmelske Fader og bede om vejledning.

Hver eneste morgen samlede min mor og far os uden undtagelse rundt om køkkenbordet før morgenmaden, og vi knælede ned i familiebøn. Vi bad ved hvert eneste måltid. Om aftenen før sengetid knælede vi sammen i stuen og afsluttede dagen med familiebøn.

Selvom der var meget, jeg ikke forstod om bøn som barn, blev bøn en del af mit liv og forblev hos mig. Jeg lærer stadigvæk, og min forståelse om bønnens kraft udvikler sig fortsat.

Ældste Jeffrey R. Holland har sagt: »Vi ved alle, at et vellykket budskab afhænger af, hvordan det fremføres, dernæst forstås og om det efterfølgende bliver efterlevet på en sådan måde, at løftet om lykke og frelse kan blive ført ud i livet« (»Undervisning og indlæring i kirken«, Verdens-omspændende oplæringsmøde for ledere, 10. feb. 2007, *Liahona*, juni 2007, s. 57).

At lære og fuldt ud at forstå evangeliets lærdomme er en livslang proces og kommer »linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der« (2 Ne 28:30). Når børn lærer og handler i

overensstemmelse med det, de lærer, udvides deres forståelse, hvilket fører til mere læring, mere handling og en endnu større og mere blivende forståelse.

Vi kan vide, at vore børn er begyndt at forstå læren, når vi ser den afspejlet i deres holdninger og handlinger uden udefrakommende trusler eller belønninger. Når vore børn lærer at forstå evangeliets lære, bliver de mere uafhængige og mere ansvarlige. De bliver en del af løsningen på udfordringerne i vores familie og yder et positivt bidrag til atmosfæren i hjemmet og i familiens fremgang.

Vi lærer vore børn at forstå, når vi udnytter alle undervisningssituationer, indbyder Ånden, viser et godt eksempel og hjælper dem med at efterleve det, de lærer.

Når vi ser ind i øjnene på et lille barn, bliver vi mindet om en sang:

*Jeg er Guds kære barn,
med ønsket stærkt og rent:
at jeg en dag forstår hans ord,
og før det er for sent!*

*Led mig, før mig, gå du med mig,
hjælp mig finde vej,
lær mig hvad jeg gøre må,
for hjem til Gud at nå*

(»Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195; fremhævelse tilføjet).

Må vi gøre ligeså. I Jesu Kristi navn. Amen.

Omvendt til hans evangelium gennem hans kirke

Ældste Donald L. Hallstrom

De Halvøjfers' Præsidium

Kirkens formål er at hjælpe os til at efterleve evangeliet.

Jeg elsker Jesu Kristi evangelium og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Somme tider bruger vi begreberne *evangeliet* og *Kirken* med samme betydning, men de betyder ikke det samme. De er dog smukt forbundne, og vi behøver dem begge.

Evangeliet er Guds herlige plan, hvorved vi, hans børn, får mulighed for at modtage alt det, som Faderen har (se L&P 84:38). Det kaldes evigt liv og beskrives som »den største af alle Guds gaver« (L&P 14:7). En vigtig del af planen er vores jordiske liv – en tid til at udvikle tro (se Moro 7:26, til at omvende os (se Mosi 3:12) og til at forlige os med Gud (se Jakob 4:11).

Fordi Gud vidste, at vore svagheder ville gøre dette liv meget svært, da der ville være »modsatning i alt« (2 Ne 2:11), og at vi ikke selv kunne rense os for vore synder, var det nødvendigt med en frelser. Da Elohim, den evige Gud og Fader til alle vore sjæle, præsenterede sin frelsesplan, var der en blandt os, der sagde: »Her er jeg, send mig« (Abr 3:27). Han hed Jahve.

Som søn af en himmelsk Fader, både åndeligt og fysisk, besidder han almægtighed til at overvinde verden. Født af en jordisk moder var han underlagt det jordiske livs smerte og lidelse. Den store Jahve blev også kaldt Jesus og fik desuden titlen Kristus, der betyder Messias eller den Salvede. Kronen på værket var forsoningen, hvor Jesus Kristus »steg ned under alt« (L&P 88:6), hvilket gjorde det muligt for ham at løskøbe os alle.

Kirken blev grundlagt af Jesus Kristus under hans tjenestegerning, og var »bygget på apostlenes og profeternes grundvold« (Ef 2:20). I denne »tidernes fyldes uddeling« (L&P 128:18) genoprettede Herren det, der engang fandtes. Specifikt henvendt til profeten Joseph Smith sagde han: »Jeg vil oprette en menighed ved din hånd« (L&P 31:7). Jesus Kristus var og er denne kirkes overhoved, og han er repræsenteret på jorden af profeter, der besidder apostolsk myndighed.

Det er en pragtfuld kirke. Dens organisation, effektivitet og ægte godhed bliver respekteret af alle, der oprigtigt søger at forstå den. Kirken har programmer for børn, unge, mænd og kvinder. Den har smukke kirkebygninger, der er nu mere end 18.000 bygninger. Majestætiske templer – nu i alt 136 – findes på jorden og endnu 30 under opførelse eller bekendtgjort. En styrke af fuldtidsmissionærer på flere end 56.000, sammensat af unge og de, der ikke er så unge, tjener i 150 lande. Kirkens verdensomspændende humanitære indsats er et vidunderligt eksempel på vore medlemmers gavmildhed. Vores velfærdssystem tager sig af vore medlemmer og fremmer selvhjulpethed på en måde, som ikke findes andre steder. I denne kirke har vi uselviske ledere, som er lægfolk, samt et samfund af hellige, der er villige til at tjene hinanden på en bemærkelsesværdig måde. I hele verden findes der ikke noget som denne kirke.

Da jeg blev født, boede vores familie i et lille hus på samme grund som en af Kirkens store historiske kirkebygninger, tabernaklet i Honolulu. Jeg undskylder nu over for mine kære venner i Det Præsiderende Biskopråd, der fører tilsyn med Kirkens bygninger, men som dreng klatrede jeg over og under og igennem hvert eneste centimeter af den ejendom, fra bunden af spejlbassinet med vand og helt op til det imponerende oplyste spirs indre. Vi svingede endda (som Tarzan) fra de lange hængende ranker på baniantræerne, der findes på grunden.

Kirken betød alt for os. Vi tog til mange møder, selv flere end vi har i dag. Vi gik i Primary torsdag eftermiddag. Hjælpeforeningens møder blev afholdt tirsdag formiddag. GUF var onsdag aften. Lørdag var til menighedens aktiviteter. Søndag formiddag gik mænd og unge mænd til præstedømmemøde.

Midt på dagen gik vi i søndagsskole. Om aftenen vendte vi tilbage til nadvermødet. Med al den gåen frem og tilbage til og fra møder virkede det, som om vores tid gik med kirkeaktiviteter hele søndagen og de fleste andre hverdage.

Selvom jeg elskede Kirken, var det dengang i min barndom, at jeg for første gang følte, at der fandtes noget større. Da jeg var fem år gammel, blev der afholdt en stor konference i tabernaklet. Vi gik ned ad den smalle gade, som vi boede på, og over en lille bro, der førte til den prægtige kirkebygning og sad vel på tiende række i den store kirkesal. David O. McKay, Kirkens præsident, præsiderede over og talte ved mødet. Jeg kan ikke huske et ord af, hvad han sagde, men jeg husker levende det, jeg så og følte. Præsident McKay havde et lyst jakkesæt på, og med sit bølgende hvide hår så han meget kongelig ud. Som traditionen på øerne foreskriver, bar han en hawaiiansk blomsterkrans af røde nelliker. Da han talte, følte jeg noget meget intens og meget personligt. Jeg forstod senere, at jeg følte Helligåndens indflydelse. Vi sang afslutningssalmen.

Hvem er for Herrens sag?

Nu vil det vise sig;

vi spørger uden frygt:

Hvem er for Herrens sag?

(»Hvem er for Herrens sag?«, *Salmer og sange*, nr. 173).

Da de ord blev sunget af næsten 2.000 mennesker, virkede det, som om det var et spørgsmål henvendt til mig, og jeg ønskede at stille mig op og sige: »Det er jeg!«

Nogle mennesker tænker på deres aktivitet i Kirken som det endelige mål. Det er farligt. Det er muligt at være aktiv i Kirken og mindre aktiv i evangeliet. Lad mig understrege: At være aktiv i Kirken er et ønskværdigt mål, men det er ikke nok. At være aktiv i Kirken er et ydre tegn på vores åndelige ønske. Hvis vi deltager i vore møder, har og opfylder vore kirkeansvar og tjener andre, er det synligt udadtil.

Modsat er evangeliets lærdomme som regel mindre synlige og sværere at måle, men de er af større, evig betydning. Hvor stor er vores tro for eksempel? Hvor meget har vi omvendt os? Hvor

meget betyder ordinancerne i vores liv? Hvor fokuserede er vi på vore pagter?

Jeg gentager: Vi har brug for evangeliet og Kirken. Faktisk er det Kirkens formål at hjælpe os til at efterleve evangeliet. Vi spekulerer ofte på: Hvordan kan en person være fuldt aktiv i Kirken som ung og så ikke være aktiv mere, når de bliver ældre? Hvordan kan en voksen, der regelmæssigt er kommet og har tjent, holde op med at komme? Hvordan kan en person, der er skuffet over en leder eller et andet medlem, tillade, at det stopper deres deltagelse i Kirken? Måske er årsagen, at de ikke var tilstrækkeligt omvendt til evangeliet – evighedens anliggender.

Jeg foreslår tre vigtige måder til at gøre evangeliet til vores grundvold:

1. *Uddyb forståelsen af Guddommen.* En vedvarende kundskab om og kærlighed til de tre medlemmer af Guddommen er absolut nødvendig. Bed opmærksomt til Faderen i Sønnens navn og søg Helligåndens vejledning. Hvis bøn kombineres med konstant studium og ydmyg overvejelse, opbygges en urokkelig tro på Jesus Kristus. »For hvorledes kender en mand den herre ... som er fremmed for ham og er langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?« (Mosi 5:13).
2. *Fokusér på ordinancerne og pagterne.* Hvis I mangler nogle af de afgørende ordinancer i jeres liv, så forbered jer på at modtage dem. Så er vi nødt til at skabe en disciplin for trofast at efterleve vore pagter og få det fulde udbytte af nadverens ugentlige gave. Mange af os bliver ikke forandret af dens rensende kraft på grund af vores manglende ærbødighed for denne hellige ordinance.
3. *Forén evangeliet med Kirken.* Hvis vi koncentrerer os om evangeliet, bliver Kirken en større og ikke en mindre velsignelse i vores liv. Når vi kommer til hvert møde forberedt på at »stræb[e] efter at lære, ja, ved studium og også ved tro« (L&P 88:118), bliver Helligånden vores lærer. Hvis vi kommer for at blive underholdt, bliver vi ofte skuffede. Præsident Spencer W. Kimball blev engang spurgt: »Hvad gør du, når du befinder dig til et kedeligt

nadvermøde?« Hans svar var: »Det ved jeg ikke. Det har jeg aldrig prøvet« (citeret af Gene R. Cook, i Gerry Avant, »Learning Gospel Is Lifetime Pursuit«, *Church News*, 24. mar. 1990, s. 10).

Her i livet bør vi ønske det, som skete, da Herren kom til folket i den nye verden og oprettede sin kirke. I skriften står der: »Og det skete, at de således gik omkring blandt hele Nefis folk og prædikede Kristi evangelium for alle folk på landets overflade, og de blev omvendt til Herren og blev optaget i Kristi kirke, og således blev de folk, der levede i det slægtled, velsignet i overensstemmelse med Jesu ord« (3 Ne 28:23).

Herren ønsker, at medlemmerne af hans kirke er fuldstændig omvendt til hans evangelium. Det er den eneste sikre vej til at opnå åndelig tryghed nu og evig lykke. I Jesu Kristi navn. Amen.

Han elsker os virkelig

Ældste Paul E. Koelliker

De Halvfjerds

På grund af det familiemønster, der er udformet i himlen, kan vi bedre forstå, hvordan vor himmelske Fader virkelig elsker os alle ligeligt og fuldt ud.

Jeg elsker at være sammen med fuldtidsmissionærerne. De er fyldt med tro, håb og oprigtig kærlighed. Deres missionæroplevelser er som et helt liv, der er kogt ned til 18–24 måneder. De begynder åndeligt set som børn med en stor appetit på at lære, og de afslutter som modne voksne, der tilsyneladende er klar til at overvinde alle de udfordringer, de kommer til at stå overfor. Jeg elsker også de hengivne seniormissionærer, som er fyldt med tålmodighed, visdom og rolig selvsikkerhed. De giver stabilitet og kærlighed til de energiske unge, der omgiver dem. Sammen med de unge missionærer udgør seniorægteparrene en mægtig og udholdende kraft, der for evigt har en dyb indflydelse på deres liv og de personer, der er berørt af deres tjeneste.

For nylig lyttede jeg til to af disse pragtfulde unge missionærer, da de gennemgik deres oplevelser og indsats. I det eftertænksomme øjeblik tænkte de på de personer, de havde kontaktet den dag, nogle af dem var mere modtagelige end andre. Idet de tænkte over omstændighederne, spurgte de: »Hvordan kan vi hjælpe hver enkelt person med at udvikle et ønske om at vide mere om vor himmelske Fader? Hvordan kan vi hjælpe dem til at føle hans Ånd? Hvordan kan vi hjælpe dem med at vide, at vi elsker dem?«

Jeg kunne se for mig disse to unge mænd tre eller fire år efter deres mission. Jeg visualiserede, at de havde fundet deres evige ledsager, og at de tjente i ældsternes kvorum eller ved at undervise en gruppe unge mænd. I stedet for at tænke på deres

undersøgere stillede de nu de samme spørgsmål om deres kvorumsmedlemmer eller unge mænd, som de var kaldet til at hjælpe. Jeg så, hvordan deres missionæroplevelser kunne anvendes som et mønster til at hjælpe andre resten af deres dage. Når denne hær af retskafne disciple vender hjem fra deres mission til de mange forskellige lande overalt i verden, bliver de vigtige bidragydere i arbejdet med etableringen af Kirken.

Profeten Lehi fra Mormons Bog har måske tænkt over de samme spørgsmål som disse missionærer, da han lyttede til sine sønners reaktion på den vejledning og det syn, han modtog: »Og således murrede Laman og Lemuel, der var de ældste, imod deres far. Og de murrede, fordi de ikke vidste, hvordan den Gud, som havde skabt dem, handlede« (1 Ne 2:12).

Vi har måske alle følt den frustration, som Lehi oplevede med sine to ældste sønner. Når vi oplever et barn, der glider væk, en undersøger, der ikke har forpligtet sig eller en passiv kommende ældste, så svulmer vores hjerte, ligesom Lehis, og vi spørger: Hvordan kan jeg hjælpe dem til at føle og lytte til Ånden, så de ikke bliver fanget i verdslige forstyrrelser? I mit sind er der to skriftsteder, der kan hjælpe os til at finde vej gennem disse forstyrrelser og mærke kraften af Guds kærlighed.

Nefi giver os en nøgle til læringens dør med sin egen personlige oplevelse: »Jeg, Nefi ... nærede store ønsker om at kende til Guds hemmeligheder, jeg anrøbte derfor Herren; og se, han kom til mig og blødgjorde mit hjerte, så jeg troede alle de ord, som min far havde talt; derfor satte jeg mig ikke op imod ham, ligesom mine brødre« (1 Ne 2:16).

At vække vores ønske om at lære giver os en åndelig evne til at høre himlens røst. At finde en måde at vække og nære det ønske er alles mål og ansvar – missionærer, forældre, lærere, ledere og medlemmer. Når vi føler det ønske forme sig i vores hjerte, forbereder vi os på at drage fordel af det, som vi lærer i det næste skriftsted, jeg ønsker at nævne.

I juni 1831, da der blev givet kaldelser til Kirkens ledere, fik Joseph Smith at vide, at »Satan er løs i landet, og han drager om og forfører folkeslagene.« For at bekæmpe denne distraherende indflydelse sagde Herren, at han ville give os »et mønster i alt, for at [vi] ikke skal blive bedraget« (L&P 52:14).

Mønstre er skabeloner, vejledninger, gentagne trin eller stier, man følger for at være på linje med Guds hensigt. Hvis vi følger dem, holder de os ydmyge, årvågne og i stand til at skelne Helligåndens stemme fra de stemmer, der distraherer os og fører os væk. Herren instruerer os: »Den, som bæver under min magt, skal blive gjort stærk og skal frembringe lovprisnings og visdoms frugter i overensstemmelse med de åbenbaringer og sandheder, som jeg har givet jer« (L&P 52:17).

Velsignelsen ved ydmyg bøn bedt i oprigtig hensigt giver Helligånden mulighed for at røre vores hjerte og hjælper os til at huske det, som vi vidste, før vi blev født til livet her på jorden. Når vi tydeligt forstår vor himmelske Faders plan for os, begynder vi at erkende vores ansvar for at hjælpe andre med at lære og forstå hans plan. Den måde, vi personligt efterlever og anvender evangeliet i vores liv, er tæt knyttet til det at hjælpe andre med at huske. Når vi rent faktisk efterlever evangeliet på den måde, som Herren Jesus Kristus lærte os, øges vores evne til at hjælpe andre. Følgende oplevelse er et eksempel på, hvordan dette princip kan virke.

To unge missionærer bankede på en dør og håbede, de ville finde nogen, som ville høre deres budskab. Døren blev åbnet, og en meget stor mand hilste på dem med en uvenlig stemme: »Jeg troede, at jeg havde bedt jer om ikke at banke på min dør igen. Jeg advarede jer om, at hvis I nogensinde kom tilbage, ville det ikke blive en rar oplevelse. Lad mig nu være i fred.« Han lukkede hurtigt døren.

Da ældsterne gik, lagde den ældre og mere erfarne missionær sin arm om den yngre missionær for at trøste og opmuntre ham. De vidste ikke, at manden betragtede dem gennem vinduet for at sikre sig, at de forstod hans budskab. Han forventede at se dem grine og gøre grin med hans uhøflige reaktion på deres besøg. Men da han så venligheden mellem de to missionærer, blev hans hjerte med det samme blødgjort. Han åbnede døren igen og bad missionærerne om at komme tilbage og fortælle ham deres budskab.

Det er, når vi overgiver os til Guds vilje og efterlever hans mønster, at vi føler hans Ånd. Frelseren sagde: »Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden« (Joh

13:35). Dette princip med at have kærlighed til hinanden og udvikle vores evne til at være fokuseret på Kristus i måden, vi tænker, taler og handler på er afgørende for at blive Kristi disciple og lærere i hans evangelium.

At vække dette ønske forbereder os til at se de lovede mønstre. At søge efter mønstrene fører os til Kristi lære, som Frelseren og hans profetledere underviste i. Et mønster i denne lære er at holde ud til enden: »Og velsignede er de, der forsøger at bringe mit Zion frem på den dag, for de skal få Helligåndens gave og kraft, og hvis de holder ud indtil enden, skal de blive løftet op på den yderste dag og skal blive frelst i Lammets evigtvarende rige« (1 Ne 13:37).

Hvad er den bedste metode til at nyde Helligåndens gave og kraft? Det er den kraft, der kommer ved at være Jesu Kristi trofaste disciple. Det er vores *kærlighed* til ham og vore medmennesker. Det er Frelseren, der definerede kærlighedens mønster, da han sagde: »Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden« (Joh 13:34).

Præsident Gordon B. Hinckley bekræftede dette princip, da han sagde: »At elske Herren er ikke blot et godt råd; det er ikke blot et ønske. Det er en befaling ... Kærlighed til Gud er roden til alle dyder, al godhed, al karakterstyrke og ethvert ønske om at handle ret« (»Den levende profets ord«, *Liahona*, dec. 1996, s. 8).

Faderens plan angav desuden familiens mønster for at hjælpe os med at lære, anvende og forstå kærlighedens kraft. Den dag min egen familie blev samlet, tog min kære Ann og jeg til templet og indgik ægteskabspagten. Jeg troede, jeg elskede hende højt den dag, men jeg var først lige begyndt at opleve kærligheden. Idet hvert eneste af vore børn og børnebørn er kommet ind i vores liv, er vores kærlighed blevet udvidet til at elske dem alle lige meget. Der er tilsyneladende ingen ende på, hvor omfattende kærlighed kan være.

Følelsen af kærlighed fra vor himmelske Fader er som tyngdekraften, der trækker i os fra himlen. Når vi fjerner de forstyrrelser, der trækker os mod verden og udøver vores handlefrihed for at søge ham, åbner vi vores hjerte for en celestial kraft, der trækker os imod ham. Nefi beskrev dens virkning, som

»om [hans] kød skulle fortæres« (2 Ne 4:21). Den samme kraft af kærlighed fik Alma til at synge »sangen om den forløsende kærlighed« (Alma 5:26; se også v. 9). Den berørte Moroni på en måde, der fik ham til at råde os til at »bed[e] ... med hjertets hele styrke« om, at vi må blive fyldt med hans kærlighed (Moro 7:48).

Både gammel og ny hellig skrift er fyldt med påmindelser om vor himmelske Faders evige kærlighed til sine børn. Jeg er overbevist om, at vor himmelske Faders arme altid er rakt ud, altid parat til at omfavne os alle og med den stille gennemtrængende stemme sige: »Jeg elsker dig.«

På grund af det familiemønster, der er udformet i himlen, kan vi bedre forstå, hvordan vor himmelske Fader virkelig elsker os alle ligeligt og fuldt ud. Jeg vidner om, at det er sandt. Gud kender og elsker os. Han har givet os en vision af sit hellige sted og kaldet profeter og apostle til at undervise os i de principper og mønstre, som bringer os tilbage til ham. Når vi hos os selv og andre stræber efter at vække ønsket om at vide, og når vi efterlever de mønstre, vi finder, bliver vi draget mod ham. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus er selve Guds Søn, vores eksempel, vor elskede Forløser, og det siger jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Ofre

Ældste Dallin H. Oaks

De Tolv Apostles Kvorum

Vores levevis med tjeneste og ofre er det mest passende udtryk for vores forpligtelse til at tjene Mesteren og vore medmennesker.

Jesu Kristi sonoffer er blevet kaldt »den mest uforlignelige begivenhed af alle siden skabelsens morgengry gennem evighedens uendelige tidsaldre«. ¹ Det offer er alle profeternes centrale budskab. Det blev bebudet ved ofring af dyr som foreskrevet i moseloven. En profet har udtalt, at hele meningen med dem »[var at pege] mod det store og sidste offer [af] ... Guds Søn, ja, altomfattende og evigt« (Alma 34:14). Jesus Kristus udholdt ubegribelige lidelser for at bringe sig selv som offer for alles synder. Dermed ofredes det ultimativt bedste – det rene, lydefri lam – for den ultimative sum af ondskab – hele verdens synder. Med Eliza R. Snows uforglemmelige ord:

*Hans blod blev hensynsløst udøst,
sit liv han villigt gav;
og uden synd har han forløst
den brødefulde jord.²*

Dette offer – Jesu Kristi forsoning – er midtpunktet for hele frelsesplanen.

Jesu Kristi ubegribelige lidelse afsluttede ofring ved udgydelse af blod, men det afsluttede ikke betydningen af ofre i evangeliets plan. Vor Frelser kræver fortsat af os, at vi yder ofre, men de ofre, han nu befaler, er, at vi »som offer bringe[r ham] et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« (3 Ne 9:20). Han befaler ydermere hver enkelt af os at elske og tjene hinanden – faktisk at yde en lille efterligning af hans offer ved at yde ofre i form af

vores tid og selviske prioriteter. I en inspireret salme synger vi:
 »Offer og lydighed palmen ham bringer.«³

Jeg vil tale om disse jordiske ofre, som Frelseren beder os foretage. Det inddrager ikke ofre, som vi er tvungne til at foretage, eller handlinger, der måtte motiveres af personlig vinding, men derimod tjenester eller ofre (se 2 Ne 26:29).

I.

Den kristne tro er en beretning om ofre, herunder det ultimative offer. I de tidlige år i den kristne æra lod Rom tusinder lide martyrdøden for deres tro på Jesus Kristus. Da doktrinære kontroverser i de senere århundreder delte de kristne, forfulgte visse grupper medlemmer af andre grupper og dræbte dem endog. Kristne, der blev dræbt af andre kristne, er de mest tragiske martyrer i den kristne tro.

Mange kristne har frivilligt ydet ofre for troen på Kristus og ønsket om at tjene ham. Nogle har valgt at vie hele deres voksenliv i Mesterens tjeneste. Denne ædle gruppe omfatter mennesker i den katolske kirkes religiøse organisationer samt de, der har ydet livslang tjeneste som kristne missionærer inden for flere protestantiske kirker. Disse eksempler er udfordrende og inspirerende, men af de fleste af dem, der tror på Kristus, forventes det ikke, og de er heller ikke i stand til at vie hele deres liv til religiøs tjeneste.

II.

For størstedelen af Kristi tilhængere involverer vore ofre det, vi kan gøre på daglig basis i vores almindelige, personlige tilværelse. I den sammenhæng kender jeg ikke til nogen gruppe, hvis medlemmer yder flere ofre end sidste dages hellige. Deres ofre – jeres ofre, mine brødre og søstre – står i kontrast til verdens velkendte stræben efter personlig tilfredsstillelse.

Mit første eksempel er vore mormonpionerer. Deres episke ofre i form af livet, familieforhold, hjemmet og bekvemmeligheder er baseret på det gengivne evangelium. Sarah Rich talte på vegne af disse pionerer og om deres motivation, da hun beskrev sin mand, Charles, da han blev kaldt ud på en mission: »Dette var sandelig en prøvelsens tid for mig såvel som for min mand, men pligten kaldte og pålagde os at tage af sted et

stykke tid, og eftersom vi vidste, at vi adlød Herrens vilje, følte vi et ønske om at lægge vore egne følelser til side for at grundlægge værket ... og hjælpe med opbygningen af Guds rige på jorden.«⁴

I dag er den mest synlige styrke i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige dens medlemmers uselviske tjeneste og ofre. Før genindvielsen af et af vore templer spurgte en kristen præst præsident Gordon B. Hinckley, hvorfor der ikke var et kors på templet, det mest almindelige symbol på den kristne tro. Præsident Hinckley svarede, at *vores* kristne tros symboler er »vores folks levevis«.⁵ Vores levevis med tjeneste og ofre er i sandhed det mest passende udtryk for vores forpligtelse til at tjene Mesteren og vore medmennesker.

III.

Vi har ingen professionelt uddannet og lønnet præstestand i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Som følge heraf må de lægmedlemmer, som kaldes til at lede og tjene vore forsamlinger, bære hele byrden af vore talrige kirkemøder, -programmer og -aktiviteter. Det gør de i over 14.000 forsamlinger alene i USA og Canada. Selvfølgelig er vi ikke de eneste, der har lægmedlemmer fra forsamlingen til at tjene som lærere og ledere. Men den mængde tid, vore medlemmer yder for at oplære og tjene hinanden, er helt unik. Vore bestræbelser på, at hver familie i vore forsamlinger bliver besøgt af hjemmelærere hver måned, og hver voksen kvinde bliver besøgt af besøglærere hver måned, er eksempler på dette. Vi kender ikke til nogen tjeneste, der kan sammenlignes hermed, i nogen organisation i verden.

De bedst kendte eksempler på tjeneste og ofre, der er særegent for sidste dages hellige, er vore missionærers tjeneste. For øjeblikket tæller de over 50.000 unge mænd og kvinder og over 5.000 modne mænd og kvinder. De vier fra 6 måneder til to år af deres liv til at undervise i Jesu Kristi evangelium og yde humanitær tjeneste i omkring 160 lande i verden. Deres arbejde er altid forbundet med ofre, herunder de år, de giver til Herrens arbejde, og også ofre i forbindelse med at finansiere deres underhold.

De, der bliver hjemme – forældre og andre i familien – ofrer også ved at undvære samvær og indsats fra de missionærer, de sender ud. Fx modtog en ung brasilianer sin missionskaldelse,

mens han arbejdede for at forsørge sine søskende efter faderens og moderens død. En generalautoritet beskrev, hvordan disse børn havde holdt et møde, hvor de huskede, at deres afdøde forældre havde undervist dem i, at de altid skulle være rede til at tjene Herren. Den unge mand tog imod sin missionskaldelse, og en 16-årig bror overtog ansvaret for at arbejde for familiens underhold.⁶ De fleste af os kender til mange eksempler på ofre for at tjene på en mission eller støtte en missionær. Vi kender ikke til nogen anden frivillig tjeneste og ofre som dette i nogen anden organisation i verden.

Vi bliver ofte spurgt: »Hvordan overtaler I jeres unge og ældre medlemmer til at forlade deres uddannelse eller pensionisttilværelse for at yde et sådant offer?« Jeg har hørt mange komme med denne forklaring: »Eftersom jeg ved, hvad min Frelser gjorde for mig – hans barmhjertighed ved at lide for mine synder og overvinde døden, så jeg kan leve igen – føler jeg det som et privilegium at yde det lille offer, jeg bliver bedt om, i hans tjeneste. Jeg vil gerne viderebringe den forståelse, han har givet mig.« Hvordan overtaler vi sådanne Kristi tilhængere til at tjene? Som en profet har forklaret: »Vi spørger dem blot.«⁷

Andre ofre som følge af missionering ydes af de mennesker, der handler i henhold til missionærernes lærdomme og bliver medlemmer af Kirken. For mange nyomvendte er disse ofre betydelige, herunder tabet af venner og familiemedlemmer.

For mange år siden hørte vi på denne konference om en ung mand, der havde fundet det gengivne evangelium, mens han studerede i USA. Da denne mand skulle til at vende tilbage til sit hjemland, spurgte præsident Gordon B. Hinckley ham, hvad der ville ske ham, når han kom hjem som kristen. »Min familie vil blive skuffet,« svarede den unge mand. »Måske vil de ikke have noget med mig at gøre og vil betragte mig som død. Hvad angår min fremtid og min karriere, så er alle muligheder måske lukkede for mig.«

»Er du villig til at betale så høj en pris for evangeliet?« spurgte præsident Hinckley.

Med tårer i øjnene svarede den unge mand: »Det er sandt, ikke?« Da det blev bekræftet, svarede han: »Hvad andet betyder

så noget?«⁸ Det er den ånd af villighed til at ofre, der findes blandt mange af vore nye medlemmer.

Andre eksempler på tjeneste og ofre viser sig hos mange af de trofaste medlemmer, der tjener i vore templer. Tempeltjeneste findes kun blandt sidste dages hellige, men betydningen af et sådant offer bør alle kristne kunne forstå. Sidste dages hellige har ingen tradition for tjeneste i et kloster, men vi kan stadig godt forstå og ære det offer blandt de mange, hvis kristne tro motiverer dem til at vie deres liv til religiøs aktivitet.

Ved denne konference for blot et år siden fortalte præsident Thomas S. Monson om et eksempel på offer i forbindelse med tempeltjeneste. En trofast sidste dages hellig far på en fjern ø i Stillehavet udførte tungt fysisk arbejde et sted langt væk i seks år for at tjene de nødvendige penge for at kunne indgå et evigt ægteskab med sin hustru og få deres 10 børn beseglet til sig i templet i New Zealand. Præsident Monson forklarede: »De, som forstår de evige velsignelser, der kommer igennem templet, ved, at intet offer er for stort, ingen pris for høj, ingen indsats for besværlig for at modtage disse velsignelser.«⁹

Jeg er taknemlig for de storslåede eksempler på kristen kærlighed, tjeneste og ofre, jeg har set blandt de sidste dages hellige. Jeg ser jer udføre jeres kirkekaldelser, ofte ved store ofre af tid og midler. Jeg ser jer tjene på mission for egne midler. Jeg ser jer glade give af jeres faglige færdigheder i jeres medmenneskers tjeneste. Jeg ser jeres omsorg for de fattige ved jeres personlige indsats og ved at bidrage til Kirkens fonde for velfærd og humanitær bistand.¹⁰ Alt dette bliver bekræftet af en landsdækkende undersøgelse i USA, der konkluderede, at aktive medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige »yder frivilligt arbejde og bidrager væsentligt mere end den gennemsnitlige amerikaner. De er faktisk mere gavmilde med tid og penge end den højeste femtedel blandt religiøse amerikanere.«¹¹

Sådanne eksempler på at give til andre styrker os alle. De minder os om Frelserens lære:

»Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv ...

Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det« (Matt 16:24–25).

IV.

Måske ydes de mest velkendte og vigtigste eksempler på uselvsk tjeneste og ofre i familien. Mødre ofrer sig selv for at føde og opfostre deres børn. Ægtemænd giver af sig selv for at støtte deres hustru og børn. De ofre, der ydes i familien, og som er af evig betydning, er for talrige til at blive nævnt, og for velkendte til, at de behøver at blive nævnt.

Jeg ser også uselviske sidste dages hellige adoptere børn, deriblandt dem der har særlige behov, og som søger at give disse børn håb og muligheder, som de ikke ellers ville have haft. Jeg ser jer tage jer af familiemedlemmer og naboer, der lider under skavanker fra fødslen, mentale og fysiske lidelser samt følgerne ved en fremskreden alder. Herren ser jer også, og han har ladet sine profeter bekendtgøre, at »når I ofrer jer for hinanden og jeres børn, vil Herren velsigne jer«. ¹²

Jeg tror på, at sidste dages hellige, der yder uselvsk tjeneste og ofre, når de tilbeder Frelseren ved at efterligne hans eksempel, i højere grad holder fast ved evige værdier end nogen anden gruppe mennesker. Sidste dages hellige ser ofre af tid og midler som en del af deres opdragelse og egnethed til evigheden. Det er en sandhed, der er åbenbaret i *Forelæsninger om troen*, hvor der står, at »en religion, der ikke kræver, at vi ofrer alt, aldrig har haft tilstrækkelig magt til at frembringe den nødvendige tro til at opnå liv og frelse ... Gud har forordnet det således, at ved en sådan opofrelse, og kun derved, kan menneskene opnå og nyde det evige liv.« ¹³

Ligesom Jesu Kristi sonoffer er midtpunktet for frelsesplanen, må vi som Kristi tilhængere yde vore egne ofre for at forberede sig på den skæbne, som planen tilvejebringer for os.

Jeg ved, at Jesus Kristus er Gud den evige Faders Enbårne Søn. Jeg ved, at takket være hans sonoffer er vi sikre på udødelighed og har mulighed for evigt liv. Han er vor Herre, vor Frelser og vor Forløser, og jeg vidner om ham i Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah: The First Coming of Christ*, 1981, s. 218.
2. »Den store visdom, kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 116.
3. »Priser profeten«, *Salmer og sange*, nr. 17.
4. Sarah Rich, i Guinevere Thomas Woolstenhulme, »I Have Seen Many Miracles«, i Richard E. Turley jun. og Brittany A. Chapman, red., *Women of Faith in the Latter Days: bd. 1, 1775–1820*, 2011, s. 283.
5. Gordon B. Hinckley, »Symbolet på vores tro«, *Liahona*, apr. 2005, s. 3.
6. Se Harold G. Hillam, »Ofre i tjenesten«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 42–43.
7. Gordon B. Hinckley, »Troens mirakel«, *Liahona*, juli 2001, s. 84.
8. Gordon B. Hinckley, »Det er sandt, ikke?«, *Stjernen*, okt. 1993, s. 3, 4; se også Neil L. Andersen, »Det er sandt, er det ikke? Hvad andet betyder så noget?«, *Liahona*, maj 2007, s. 74.
9. Thomas S. Monson, »Det hellige tempel – Et fyrtårn for verden«, *Liahona*, maj 2011, s. 91–92.
10. Se fx Naomi Schaefer Riley, »What the Mormons Know about Welfare«, *Wall Street Journal*, 18. feb. 2012, s. A11.
11. Ram Cnaan med flere, »Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints« (udkast), s. 16.
12. Ezra Taft Benson, »Til Kirkens enlige, voksne brødre«, *Stjernen*, juli 1988, s. 48.
13. *Forelæsninger om troen*, 6:7.

Bjerge at bestige

Præsident Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Hvis vi har tro på Jesus Kristus, kan såvel de hårde som de lette tidspunkter i livet være en velsignelse.

Jeg hørte ved et konferencemøde præsident Spencer W. Kimball bede om, at Gud ville give ham bjerge at bestige. Han sagde: »Der ligger store udfordringer foran os, kæmpemæssige muligheder, vi skal tage imod. Jeg hilser disse spændende udsigter velkomne og føler trang til ydmygt at sige til Herren: ›Så giv mig da dette bjergland,‹ giv mig disse udfordringer.«¹

Jeg blev rørt, eftersom jeg kendte nogle af de udfordringer og den modgang, han allerede havde mødt. Jeg ønskede at blive mere som ham, en modig Guds tjener. Så en aften bad jeg for at afprøve mit mod. Jeg kan levende huske det. Om aftenen knælede jeg ned i mit soveværelse med en tro, der føltes, som om mit hjerte skulle sprænges.

Efter en dag eller to blev min bøn besvaret. De sværeste prøvelser i mit liv overraskede og ydmygede mig. Jeg lærte to ting. For det første havde jeg et klart bevis på, at Gud hørte og besvarede min bøn i tro. For det andet begyndte jeg at lære en lektie, som jeg fortsat lærer af, nemlig hvorfor jeg den aften følte en sådan tillid til, at en stor velsignelse kan opstå fra modgang, der mere end opvejer enhver omkostning.

Den modgang, jeg mødte dengang for lang tid siden, synes nu lille ved siden af det, der siden hen er kommet til mig – og til dem, jeg elsker. Mange af jer gennemgår nu fysiske, mentale og følelsesmæssige prøvelser, der kunne få jer til at klage højt, som en betydelig og trofast Guds tjener, som jeg kendte rigtig godt, gjorde. Hans sygeplejerske hørte ham i smerte udbryde fra sin

seng: »Når jeg hele mit liv har forsøgt at være god, hvorfor sker det her så for mig?«

I ved, at Herren besvarede det spørgsmål for profeten Joseph Smith, da han sad i fængsel:

»Og hvis du skulle blive kastet i fangehullet eller i morderes hænder, og der bliver fældet dødsdom over dig, hvis du bliver kastet i dybet, hvis de svulmende bølger lægger råd op imod dig, hvis heftige vinde bliver din fjende, hvis himlene bliver sorte, og alle elementerne forener sig for at spærre vejen, og frem for alt, hvis selve helvedes gab åbner sig vidt for at opsluge dig, da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og skal være til gavn for dig.

Menneskesønnen er steget ned under dem alle. Er du større end han?

Fortsæt derfor på din vej, så skal præstedømmet forblive hos dig, for grænserne er sat for dem, de kan ikke overskride dem. Dine dage er kendt, og dine år skal ikke blive færre; frygt derfor ikke for, hvad mennesket kan gøre, for Gud vil være med dig for evigt og altid.«²

Jeg synes ikke, der findes et bedre svar på spørgsmålet om, hvorfor vi får prøvelser, og hvad vi skal gøre end Herrens egne ord. Han som gennemgik prøvelser for os, der var værre, end vi kan forestille os.

I mindes hans ord, da han bad os om i tro på ham at omvende os:

»Derfor befaler jeg dig at omvende dig – omvend dig, for at jeg ikke skal slå dig med min munds stok og med min harme og med min vrede, og for at dine lidelser ikke skal blive svære – hvor svære ved du ikke, hvor intense ved du ikke, ja, hvor tunge at bære ved du ikke.

For se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig;

men hvis de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg; hvilken lidelse fik mig, selv Gud, den største af alle, til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide på både legeme og ånd – og jeg ønskede, at jeg ikke skulle drikke det bitre bæger, men undlade det –

dog, æret være Faderen, så drak jeg og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn.«³

I og jeg tror på, at måden at gennemgå og hæve sig over prøvelser på er ved at tro, at der er »balsam at hente i Gilead«⁴, og at Herren har lovet: »Jeg ... svigter dig ikke«.⁵ Det er, hvad præsident Thomas S. Monson har undervist os i for at hjælpe os og dem, vi tjener, gennem det, der kan virke som ensomme og overvældende prøvelser.⁶

Men præsident Monson har også meget klogt sagt, at et fundament af tro i lyset af de løfter tager tid at opbygge. I har måske set behovet for det fundament ved sengekanten hos en person, der er klar til at give op frem for at holde ud til enden. Hvis troens fundament ikke ligger dybt i vores hjerte, svigter kraften til at holde ud.

Min hensigt i dag er at beskrive det, som jeg ved om, hvordan vi lægger et urokkeligt fundament. Jeg gør det med stor ydmyghed af to årsager. For det første, fordi det, jeg siger, kan tage modet fra dem, der kæmper med stor modgang og føler, at deres tros fundament svigter. Og for det andet, fordi jeg ved, at endnu større prøvelser ligger foran mig før slutningen af dette liv. Derfor kræver det råd, jeg giver jer, stadig at blive bevist ved, at jeg selv holder ud til enden.

Som ung mand arbejdede jeg sammen med en entreprenør og byggede sokler og fundamenter til nye huse. I sommervarmen var det hårdt arbejde at gøre jorden klar til støbeformen, hvor vi hældte cement ned til soklen. Der var ingen maskiner. Vi brugte en hakke og en skovl. I de dage var det hårdt arbejde at bygge bæredygtige fundamenter til huse.

Det krævede også tålmodighed. Når vi havde støbt soklen, skulle vi vente på, at den tørrede. Selvom vi ønskede at fortsætte med at arbejde, ventede vi også, efter vi havde støbt fundamentet, før vi tog støbeformene væk.

Og den trættende og tidskrævende proces med at lægge metalstænger ind i støbeformene for at styrke fundamentet virkede endnu mere imponerende på en nybegynder.

På lignende vis skal fundamentet for vores tro omhyggeligt forberedes til at modstå de storme, der kommer til alle i

jordelivet. Den solide base for troens fundament er personlig retskaffenhed.

At vi altid vælger det rette, når vi får en valgmulighed, skaber et solidt fundament for vores tro. Det kan begynde i barndommen, da alle sjæle bliver født med Kristi Ånd som en gratis gave. Med den Ånd kan vi vide, når vi har gjort det, der er ret for Gud, og når vi i hans øjne har gjort noget forkert.

Disse valg er der hundredvis af de fleste dage og de udgør det solide fundament, som vores bygningsværk af tro er bygget på. Metalrammen, som vores tro hældes ned i, er Jesu Kristi evangelium, med alle dets pagter, ordinancer og principper.

En af nøglerne til en vedholdende tro er en rigtig bedømmelse af, hvor meget tid der er brug for. Det er derfor, jeg så uforstandigt i min bøn så tidligt i mit liv bad om højere bjerge at bestige og større prøvelser.

Den helbredelse kommer ikke automatisk, som tiden går, den tager tid. Det er ikke nok at blive ældre. Det kræver, at man ihærdigt tjener Gud og andre af hele sit hjerte og sjæl, der vender vidnesbyrd om sandheden til ubrydelig åndelig styrke.

Nu ønsker jeg at opmuntre dem, som befinder sig i svære prøvelser, og føler, at deres tro falmer på grund af det konstante pres. En prøvelse kan være den måde, I styrkes på, og til sidst opnår urokkelig tro. Moroni, Mormons søn i Mormons Bog, fortalte os, hvordan den velsignelse kan komme. Han underviser i den enkle og søde sandhed om, at selv et lille begreb om tro giver Gud mulighed for at lade den vokse:

»Og nu vil jeg, Moroni, sige noget angående dette; jeg vil vise verden, at tro er det, som man håber på og ikke ser; bestrid det derfor ikke, fordi I ikke ser det, for I modtager intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet.

For det var ved tro, at Kristus viste sig for vore fædre, efter at han var opstået fra de døde; og han viste sig ikke for dem, førend de havde tro på ham; derfor må det nødvendigvis være sådan, at nogen havde tro på ham, for han viste sig ikke for verden.

Men på grund af menneskenes tro har han vist sig for verden og herliggjort Faderens navn og beredt en vej, så andre derved kan blive delagtige i den himmelske gave, så de kan have håb om det, som de ikke har set.

Derfor kan også I have håb og blive delagtige i gaven, hvis I blot vil have tro.«⁷

Den dyrebareste gnist af tro, og som I bør beskytte og anvende så meget, som I kan, er troen på Herren Jesus Kristus. Moroni underviste i troens kraft på denne måde: »Og der er heller ikke nogen, der på noget tidspunkt har udvirket mirakler, førend de troede; derfor troede de først på Guds Søn.«⁸

Jeg talte med en kvinde, der modtog miraklet til at have styrke nok til at udholde ufattelige tab ved blot i det uendelige at gentage ordene: »Han lever! Vor Forløser stor.«⁹ Den tro og det vidnesbyrd var der stadig i det slørede mørke, men det slettede ikke hendes barndoms minder.

Jeg blev overvældet over at opdage, at en anden kvinde havde tilgivet en person, der i årevis havde gjort hende uret. Jeg blev overrasket og spurgte hende, hvorfor hun havde valgt at tilgive og glemme så mange års ondsksfuld mishandling.

Stille sagde hun: »Det er det sværeste, jeg nogen sinde har gjort. Jeg vidste bare, at jeg var nødt til at gøre det. Så det gjorde jeg.« Hendes tro på, at Frelseren ville tilgive hende, hvis hun tilgav andre, gav hende en følelse af fred og håb, da hun mødte døden blot nogle måneder efter, at hun havde tilgivet sin uomvendte modstander.

Hun spurgte mig: »Hvordan vil der være i himlen, når jeg når frem?«

Og jeg sagde: »Jeg ved bare, at fra hvad jeg har set i din evne til at udøve tro og tilgivelse, vil det være en vidunderlig hjemkomst for dig.«

Jeg har endnu en opmuntring til dem, som nu undrer sig over, om deres tro på Jesus Kristus vil være nok for dem til at holde ud til enden. Nogle af jer, der lytter nu, har jeg været velsignet med at kende, da I var yngre, energiske, mere begavede end de fleste omkring jer, og alligevel valgte I at gøre det, som Frelseren ønskede, I skulle gøre. Ud af jeres overflod fandt I måder at hjælpe på og drage omsorg for dem, som I måske fra jeres ståplads i livet kunne have ignoreret eller set ned på.

Når hårde prøvelser sætter ind, vil troen til at udholde dem være der, hvilket I måske bemærker nu, men som I ikke bemærkede på det tidspunkt. Den er opbygget ved at handle på

Kristi rene kærlighed, ved at tjene og tilgive, som Frelseren ville have gjort det. I byggede jeres fundament af tro ved at elske, som Frelseren elskede og ved at tjene for ham. Jeres tro på ham førte til næstekærlige handlinger, der vil bringe jer håb.

Det er aldrig for sent at styrke troens fundament. Der er altid tid. Med tro på Frelseren kan I omvende jer og bede om tilgivelse. Der er nogen, I kan tilgive. Der er nogen, I kan takke. Der er nogen, I kan tjene og opløfte. I kan gøre det, hvor end I befinder jer, og hvor alene og forladt I måtte føle jer.

Jeg kan ikke love jer, at jeres modgang ophører i dette liv. Jeg kan ikke forsikre jer om, at jeres prøvelser blot vil synes at vare et øjeblik. En af egenskaberne ved livets prøvelser er, at de synes at få tiden til at gå langsommere og næsten stoppe.

Der er en grund til det. Kendskab til den grund giver måske ikke megen trøst, men det kan give jer en følelse af tålmodighed. Det skyldes følgende faktum: I deres fuldkomne kærlighed til jer ønsker vor himmelske Fader og Frelseren at gøre jer egnede til at være sammen med dem og leve i familier for evigt. Kun de, der er vasket fuldstændigt rene gennem Jesu Kristi forsoning, kan være der.

Min mor kæmpede med kræft i næsten 10 år. Behandlinger og operationer og det til sidst at være bundet til sengen var nogle af hendes prøvelser.

Jeg husker, hvad min far sagde, da han så hende tage sit sidste åndedræt: »En lille pige er taget hjem for at hvile.«

En af dem, der holdt tale ved hendes begravelse, var præsident Spencer W. Kimball. Blandt de smukke ord han sagde, mindes jeg nogle som disse: »Nogle af jer mener måske, at Mildred led så længe og så meget på grund af noget, hun havde gjort forkert, som medførte prøvelser.« Så sagde han: »Men nej, det var, fordi Gud ønskede, at hun blev lidt mere forædlet.« Jeg kan huske, at jeg på det tidspunkt tænkte: »Hvis en kvinde, der var så god, havde brug for så megen forædling, hvad venter der så mig?«

Hvis vi har tro på Jesus Kristus, kan såvel de hårde som de lette tidspunkter i livet være en velsignelse. Under alle omstændigheder kan vi vælge det rette med Åndens vejledning. Vi har Jesu Kristi evangelium til at forme og vejlede os i vores liv,

hvis vi vælger det. Og med profeter, der har åbenbaret vores plads i frelsesplanen, kan vi leve med et fuldkomment håb og med en følelse af fred. Vi behøver aldrig at føle, at vi er alene eller uelsket i Guds tjeneste, for det er vi aldrig. Vi kan mærke Guds kærlighed. Frelseren har lovet os engle på vores venstre og højre side til at løfte os op.¹⁰ Og han indfrier altid sine løfter.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud Faderen lever, og at hans elskede Søn er vor Forløser. Helligånden har bekræftet sandheden ved denne konference og vil gøre det igen, når I søger den, når I lytter, og når I senere studerer budskabet fra Herrens bemyndigede tjenere, der er her. Præsident Thomas S. Monson er Herrens profet i hele verden i dag. Herren våger over jer. Gud Faderen lever. Hans elskede Søn, Jesus Kristus, er vor Forløser. Hans kærlighed svigter aldrig. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Spencer W. Kimball, »Giv mig da dette bjergland«, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 125.
2. L&P 122:7–9.
3. L&P 19:26–32.
4. Jer 8:22.
5. Jos 1:5.
6. Se Thomas S. Monson, »Se til Gud og lev«, *Liahona*, maj 1998, s. 59–60.
7. Eter 12:6–9.
8. Eter 12:18.
9. »Han lever! Vor Forløser stor«, *Salmer og sange*, nr. 70.
10. Se L&P 84:88.

Opretholdelse af Kirkens ledere

Præsenteret af præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Dieter Friedrich Uchtdorf som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Boyd Kenneth Packer som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af det kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Ældste Steven E. Snow er blevet afløst som medlem af De Halvfjerds' Præsidium.

De, der sammen med os ønsker at vise deres påskønnelse, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder ældste Richard J. Maynes som medlem af De Halvfjerds' Kvorummers Præsidium.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi med tak afløser ældsterne Gérald Jean Caussé og Gary E. Stevenson som medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Efter mange års trofast og effektiv virke foreslås det, at vi afløser biskopperne H. David Burton, Richard C. Edgley og Keith B. McMullin som Det Præsiderende Biskopråd og herefter betegner dem som emeritus-generalautoriteter.

De, der sammen med os ønsker at vise deres påskønnelse, bedes vise det.

Det foreslås, at vi afløser følgende områdehalvfjerdere med virkning fra 1. maj 2012:

Richard K. Ahadjie, Climato C. A. Almeida, Fernando J. D. Araújo, Marvin T. Brinkerhoff, Mario L. Carlos, Rafael E. Castro, David L. Cook, César A. Dávila, Mosiah S. Delgado, Luis G. Duarte, Juan A. Etchegaray, Stephen L. Fluckiger, J. Roger Fluhman, Robert C. Gay, Miguel Hidalgo, Garith C. Hill, David J. Hoare, David H. Ingram, Tetsuji Ishii, Kapumba T. Kola, Glendon Lyons, R. Bruce Merrell, Enrique J. Montoya, Daniel A. Moreno, Adesina J. Olukanni, Gamaliel Osorno, Patrick H. Price, Marcos A. Prieto, Paulo R. Puerta, Carlos F. Rivas, A. Ricardo Sant'Ana, Fabian L. Sinamban, Natã C. Tobias, Stanley Wan, Perry M. Webb, Richard W. Wheeler og Scott D. Whiting.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke taknemlighed for deres fremragende virke, bedes vise det.

Det foreslås, at vi med inderlig tak afløser søstre Julie B. Beck, Silvia H. Allred og Barbara Thompson som Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab.

Vi afløser ligeledes medlemmerne af Hjælpeforeningens hovedbestyrelse.

Alle, der sammen med os ønsker at udtrykke påskønnelse til disse søstre for deres fremragende indsats og store hengivenhed, bedes vise det.

Det foreslås, at vi som nye medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum opretholder Craig A. Cardon, Stanley G. Ellis, Larry Echohawk, Robert C. Gay og Scott D. Whiting.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Gary E. Stevenson som præsiderende biskop i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige med Gérald Jean Caussé som førsterådgiver og Dean Myron Davies som andenrådgiver.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod?

Det foreslås, at vi opretholder følgende som nye områdehalvfjersere:

Pedro U. Adduru, Detlef H. Adler, Angel H. Alarcon, Aley K. Auna jun., W. Mark Bassett, Robert M. Call, Hernando Camargo, Gene R. Chidester, Joaquin E. Costa, Ralph L. Dewsnup, Ángel A. Duarte, Edward Dube, Moroni Gaona, Taylor G. Godoy, Francisco D. N. Granja, Yuriy A. Gushchin, Richard K. Hansen, Todd B. Hansen, Clifford T. Herbertson, Aniefiok Udo Inyon, Luiz M. Leal, Alejandro Lopez, L. Jean Claude Mabaya, Alvin F. Meredith III, Adonay S. Obando, Jared R. Ocampo, Adeyinka A. Ojediran, Andrew M. O’Riordan, Jesus A. Ortiz, Fred A. Parker, Siu Hong Pon, Abraham E. Quero, Robert Clare Rhien, Jorge Luis Romeu, Jorge Saldívar, Gordon H. Smith, Alin Spannaus, Moroni B. Torgan, Steven L. Toronto og Daniel Yirenya-Tawiah.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod?

Det foreslås, at vi opretholder Linda Kjar Burton som hovedpræsident for Hjælpeforeningen med Carole Manzel Stephens som førsterådgiver og Linda Sheffield Reeves som andenrådgiver.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, områdehalvfjersere og hovedpræsidentskaber for Kirkens organisationer, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Præsident Monson, så vidt jeg har kunnet se, har afstemningen i Konferencecentret været enstemmigt godkendende for forslagene.

Tak, brødre og søstre, for jeres opretholdelse og for jeres fortsatte tro, hengivenhed og bønner.

Vi inviterer nu de nykaldede generalautoriteter og Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab til at komme frem og indtage deres pladser på forhøjningen.

Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling, 2011

Præsenteret af Robert W. Cantwell

Direktør for Kirkens Revisionsafdeling

*Til Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige*

Kære brødre, som foreskrevet ved åbenbaring i afsnit 120 i Lære og Pagter godkender Rådet, der forvalter tiende, anvendelsen af Kirkens midler. Dette råd består af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd.

Dette råd godkender budgetter for Kirkens afdelinger, foretagender og tilsvarende tildelinger til kirkeenheder. Kirkens organisationer anvender midlerne i henhold til de godkendte budgetter og i overensstemmelse med Kirkens retningslinjer og procedurer.

Kirkens Revisionsafdeling har fået adgang til alle optegnelser og systemer, der er nødvendige for at evaluere tilstrækkeligheden af kontrollen med modtagelse af midler, udgifter og beskyttelse af Kirkens aktiver. Kirkens Revisionsafdeling er uafhængig af alle Kirkens øvrige afdelinger og foretagender, og medarbejderne består af statsautoriserede revisorer, autoriserede interne revisorer, autoriserede IT-systemrevisorer og andre uddannede medarbejdere.

Baseret på vore revisioner er Kirkens Revisionsafdeling af den opfattelse, at modtagne bidrag, afholdte udgifter og Kirkens aktiver i året 2011 i alle væsentlige henseender er blevet registreret og administreret i overensstemmelse med god bogføringsskik, godkendte budgetter og Kirkens retningslinjer og procedurer.

Ærbødigst
Kirkens revisionsafdeling
Robert W. Cantwell
Administrerende direktør

Statistisk rapport, 2011

Præsenteret af Brook P. Hales

Sekretær for Det Første Præsidentskab

Til oplysning for Kirkens medlemmer har Det Første Præsidentskab udsendt følgende statistiske rapport om Kirkens vækst og status pr. 31. december 2011.

Kirkeenheder

Stave	2.946
Missioner	340
Distrikter	608
Menigheder	28.784

Kirkens medlemstal

Medlemstal i alt	14.441.346
Nye indskrevne børn i 2011	119.917
Nyomvendte døbt i 2011	281.312

Missionærer

Fuldtidsmissionærer	55.410
Kirketjenestemissionærer	22.299

Templer

Templer indviet i 2011 (San Salvador i El Salvador og Quetzaltenango i Guatemala)	2
Templer genindviet i 2001 (Atlanta i Georgia)	1
Fungerende templer	136

**Tidligere kirkeledere og andre, der er gået bort siden
aprilkonferencen sidste år**

Ældsterne Marion D. Hanks, Jack H Goaslind jun., Monte J. Brough, Ronald E. Poelman, Keith W. Wilcox og Harold G. Hillam, alle tidligere medlemmer af De Halvfjerds' Kvorummer; søstrene Joy F. Evans og Chieko N. Okazaki, tidligere rådgivere i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab; søster Norma Voloy Sonntag, ældste Philip T. Sonntags hustru, et tidligere medlem af De Halvfjerds; søster Leola George, enke efter ældste Lloyd P. George, et tidligere medlem af De Halvfjerds; søster Argelia Villanueva de Alvarez, ældste Lino Alvarezs hustru, også et tidligere medlem af De Halvfjerds, og bror Wendell M. Smoot jun., tidligere præsident for Tabernakelkoret.

Arbejderne i vingården

Ældste Jeffrey R. Holland

De Tolv Apostles Kvorum

Lyt til det Helligånden fortæller dig lige nu, i dette øjeblik, om, at du bør tage imod Jesu Kristi forsonende gave.

I lyset af de kaldelser og afløsninger som Det Første Præsidentskab lige har bekendtgjort, så tillad mig at tale for os alle, når jeg siger, at vi altid vil huske og elske dem, der har tjent så trofast, akkurat som vi straks elsker og byder velkommen til de nye i de forskellige embeder. Vores dybfølte tak går til hver eneste af jer.

Jeg vil gerne tale om Frelserens lignelse, hvor en vingårdsejer tidligt om morgenen »gik ud for at leje arbejdere«. Efter at have hyret den første gruppe kl. 6 om morgenen, vendte han tilbage kl. 9, kl. 12 og kl. 15 for at leje flere arbejdere, for der var brug for flere til at klare høsten. Skriften siger, at han kom tilbage en sidste gang »ved den ellefte time« (omkring kl. 17) og lejede de sidste. Så blot en time senere blev alle arbejderne kaldt sammen for at få deres dagløn udbetalt. Til stor overraskelse modtog alle den *samme* løn, trods forskellen på arbejdstimer. De, der var blevet hyret først, blev vrede og sagde: »De sidste dér har kun arbejdet én time, og du har stillet dem lige med os, der har båret dagens byrde og hede.«¹ Når I har læst denne lignelse, har I måske ligesom disse arbejdere følt, at det var uretfærdigt. Lad mig kort sige noget om det.

For det første er det vigtigt at bemærke, at *ingen* blev uretfærdigt behandlet her. De første arbejdere havde aftalt en dagløn, og den fik de. Desuden kan jeg forestille mig, at de var glade for at få arbejde. På Frelserens tid havde den almindelige mand og hans familie ikke meget andet at leve af end det, de

tjente fra dag til dag. Hvis man ikke arbejdede, passede sin gård, fiskede eller solgte noget, så fik man ikke noget at spise. Med et større udbud af arbejdere end arbejde, så var de første mænd, der blev valgt, de heldige den morgen.

Hvis der er nogen, man bør have medfølelse med, bør det til at begynde med være de mænd, som *ikke* blev valgt, som også havde munde at mætte og børn, der havde brug for tøj. Heldet syntes aldrig at tilsmile nogle af dem. Hver gang vingårdsejeren i løbet af dagen kom ud for at hyre arbejdskraft, så de altid nogle andre blive valgt.

Men ved dagens slutning vender vingårdsejeren tilbage for femte gang med et overraskende godt tilbud i ellefte time! Disse sidste og ganske mismodige arbejdere, som kun hørte, at de ville blive retfærdigt behandlet, accepterede arbejdet uden at kende lønnen, idet de vidste, at *hvad som helst* ville være bedre end ingenting, hvilket var det, de havde indtil videre. Da de senere samledes for at få deres løn, blev de målløse over at modtage det samme som alle de andre! Hvor må de have været fyldt med ærefrygt og dyb taknemlighed! De havde helt sikkert aldrig før mødt en sådan medfølelse i deres arbejdsliv.

Det er set i det lys, tror jeg, at man skal se de første mænds brokkeri. Som vingårdsejeren i lignelsen siger til dem hver især (og jeg omskriver det blot lidt): »Min ven, jeg gør dig ikke uret. Vi aftalte lønnen for en dag, en god løn. Du var glad for at få arbejdet, og jeg er meget tilfreds med din indsats. Du har fået hele din løn. Tag din løn og nyd velsignelsen. Hvad angår de andre, *har jeg [så] ikke lov til at gøre, hvad jeg vil, med det, der er mit?*« Og så dette borende spørgsmål til alle dengang og nu, som har brug for at høre det: »*Hvorfor bliver du jaloux, fordi jeg vælger at være god?*«

Brødre og søstre, der vil være tidspunkter i vores liv, hvor nogle andre får en uventet velsignelse eller modtager en særlig anerkendelse. Må jeg bede indtrængende om, at vi ikke bliver sårede – og bestemt ikke føler misundelse – når det går godt for en anden? Der går ikke noget fra os, fordi der gives til en anden. Vi er ikke en del af et kapløb om, hvem der er rigest, har flest talenter, er smukkeste eller for den sags skyld mest velsignet. Det kapløb, vi *virkelig* deltager i, er kampen mod synd, og der tæller misundelse som en af de mest udbredte synder.

Desuden så har misundelse ingen ende. Selvfølgelig lider vi lidt, når *uheldet* rammer os, men misundelse gør, at vi lider, når *heldet* tilsmiler *alle andre*, vi kender! Det tegner ikke lovende, hvis vi skal gå rundt og være sure og ulykkelige, hver gang nogen omkring os er glade og lykkelige! For slet ikke at nævne den ærgrelse, der venter i sidste ende, når vi opdager, at Gud virkelig både er retfærdig og fuld af nåde, og giver »alt, hvad han ejer,«² som der står i skriften. Så lektie nummer et fra Herrens vingård er: Begærlighed, surmuleri eller at pille nogen ned højner *ikke din* status, ligesom fornedrelse af andre ikke fremmer din selvopfattelse. Så vær venlig og taknemlig for, at Gud er god. Det er vejen til et lykkeligt liv.

Et andet punkt, jeg gerne vil uddrage af denne lignelse, er den triste fejl, som man kunne begå, hvis man gik glip af sin løn ved dagens *ende*, fordi man var travlt optaget af noget, man anså for et problem *tidligere* på dagen. Der står ikke, at nogen smed sine mønter tilbage i hovedet på vingårdsejeren og fór pengeløse derfra, men det kunne jeg forestille mig, at en eller anden kunne have gjort.

Mine kære brødre og søstre, det der skete i denne historie kl. 9, kl. 12 eller kl. 15 overskygges helt af den generøse udbetaling ved dagens ende. Troens formel er at holde ud, arbejde videre, færdiggøre tingene og lade tidligere tiders sorger – virkelige eller indbildte – drukne i den endelige belønnings overdådighed. Dvæl ikke ved gamle problemer eller klager – hverken dine egne, din næstes og slet ikke denne sande og levende kirkes. Storheden af dit liv, din næstes liv og af Jesu Kristi evangelium vil gå op for dig på den sidste dag, selvom denne storhed ikke altid erkendes af nogen til at begynde med. Begynd ikke at hyperventilere over noget, der skete kl. 9 om formiddagen, når Guds nåde vil belønne dig kl. 18 om aftenen – uanset hvilken ansættelsesaftale der er indgået for dagen.

Vi bruger dyrebar følelsesmæssig og åndelig energi på at holde stædigt fat i mindet om en skæv tone, vi ramte under barndommens klaverøvelser, eller noget en ægtefælle sagde for 20 år siden, og som vi er opsat på at rive ham eller hende i næsen med 20 år endnu, eller en hændelse i Kirkens historie, som bare mere eller mindre beviser, at det altid vil være en kamp for

mennesker at leve op til de udødelige forventninger, der er til os. Selvom en af disse grunde til at klage ikke begyndte hos dig, kan den godt ende hos dig. Og sikke en belønning, der venter for det bidrag, når vingårdsejeren ser dig i øjnene, og regnskabet skal gøres op, når vores tid på jorden er slut.

Dette fører mig til min tredje og sidste pointe. Det gælder for denne lignelse – som for alle andre lignelser – at den i virkeligheden ikke handler om arbejdere og løn mere end de andre handler om får og bukke. Dette er en historie om Guds godhed, hans tålmodighed og tilgivelse og om vor Herre Jesu Kristi forsoning. Det er en historie om gavmildhed og medfølelse. Det er en historie om nåde. Den fremhæver tanken, jeg hørte fremført for mange år siden, om, at den ting, som Gud nyder mest ved at være Gud, er glæden ved at være nådig, især mod dem, som ikke forventer det, og ofte ikke føler, at de fortjener det.

Jeg ved ikke, hvem der i denne store forsamling i dag har brug for at høre det budskab om tilgivelse, der findes i denne lignelse, men uanset hvor sent på den, du synes, du er, hvor mange chancer, du synes, du er gået glip af, hvor mange fejl du har begået, eller talenter du ikke synes, at du har, eller uanset hvor langt væk fra hjemmet, familien eller Gud, du synes, du er kommet, så vidner jeg om, at du aldrig kommer så langt væk, at den guddommelige kærligheds arme *ikke* kan nå dig. Det er umuligt for dig at falde uden for rækkevidden af Kristi forsonings uendelige lys.

Uanset om du endnu ikke tælles blandt os, eller om du engang taltes iblandt os og ikke gør det mere, er der i begge tilfælde intet, du har gjort, som ikke kan fortrydes. Der er intet problem, du ikke kan overvinde. Der er ingen drøm, som i tidens og evighedens løb ikke kan realiseres. Selvom du føler dig som den forbigåede og sidste arbejder i den ellefte time, så kalder vingårdsejeren stadig på dig. »[Træd med frimodighed] frem for nådens trone«,³ og læg dig for fødderne af Israels Hellige. Kom og fest »uden penge ... uden betaling«⁴ ved Herrens bord.

Jeg vil rette en særlig appel til ægtemænd og fædre, nuværende og kommende præstedømmebærere, og sige, som Lehi sagde: »Vågn op! Og rejs jer af støvet ... og vær mænd.«⁵ Ofte, men ikke altid, er det mændene, som vælger ikke at gå ind i

kampen, når råbet lyder.⁶ Kvinder og børn synes ofte mere villige. Brødre, rejs jer. Gør det for din egen skyld. Gør det for dem, som elsker dig og beder for, at du tager imod. Gør det for Herren Jesu Kristi skyld, som betalte en ufattelig pris for den fremtid, han ønsker for dig.

Mine elskede brødre og søstre, for de af jer, som er blevet velsignet gennem evangeliet i mange år, fordi I var så heldige at finde det tidligt, for de af jer, som har tilsluttet sig evangeliet lidt ad gangen, og for de af jer – medlemmer eller endnu ikke medlemmer – som eventuelt stadig tøver lidt, for jer alle, hver og en, vidner jeg om den fornyende kraft i Guds kærlighed og om miraklet i hans nåde. *Hans bekymring går på den tro, I har, når I endelig når frem, og ikke på hvornår I når frem.*

Så hvis du har indgået pagter, så hold dem. Har du ikke indgået dem, så gør det. Hvis du har indgået og brudt dem, så omvend dig og ret op på det. Det er *aldrig* for sent, så længe vingårdsejeren siger, at der er tid. Lyt til det, Helligånden fortæller dig lige nu, i dette øjeblik, om, at du bør tage imod Jesu Kristi forsonende gave og nyde fællesskabet blandt hans arbejdere. Udskyd det ikke. Snart dagen rinder ud. I Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Se Matt 20:1–15. King James-oversættelsen har flere detaljer i lignelsen, man ikke finder i den nuværende danske Bibel. Se evt. 1819-oversættelsen.
2. Luk 12:44.
3. Hebr 4:16.
4. Es 55:1.
5. 2 Ne 1:14, 21.
6. Se »Modigt må vi kæmpe«, *Salmer og sange*, nr. 165.

Gå i sig selv: Nadveren, templet og opofrelse i tjenesten

Ældste Robert D. Hales

De Tolv Apostles Kvorum

*Vi bliver omvendt og åndeligt selvhjulpne, når vi
bønsomt efterlever vore pagter.*

Frelseren fortalte sine disciple om en søn, der forlod sin velhavende far, rejste til et fjernt land og bortødslede sin arv. Da der kom hungersnød, tog den unge mand det usle job at fodre svin. Han var så sulten, at han ønskede at spise de bønner, som var dyrenes mad.

Væk hjemmefra, langt fra det sted han ønskede at være, og i sin nødlidende tilstand skete der noget af evig betydning inde i den unge mand. Med Frelserens ord »gik han i sig selv«.¹ Han huskede, hvem han var, blev klar over, hvad han havde savnet, og begyndte at hige efter de velsignelser, der var frit tilgængelige i hans fars hus.

Livet igennem, i tider med mørke, udfordringer, sorg eller synd kan vi føle Helligånden minde os om, at vi i sandhed er sønner og døtre af en omsorgsfuld himmelsk Fader, som elsker os, og vi kan hige efter de hellige velsignelser, som kun han kan skænke. På disse tidspunkter bør vi stræbe efter at *gå i os selv* og komme tilbage i lyset af vor Frelasers kærlighed.

Disse velsignelser tilhører retmæssigt alle vor himmelske Faders børn. En higen efter disse velsignelser, herunder et liv fyldt med glæde og lykke, er en afgørende del af vor himmelske Faders plan for os alle. Profeten Alma har sagt: »Selv om I ikke kan gøre mere end ønske at tro, lad da det ønske virke i jer.«²

Når vores åndelighed øges, bliver vi åndeligt selvhjulpne. Hvordan kan vi da hjælpe andre, os selv og vores familie til at øge vores ønske om at følge Frelseren og efterleve hans evangelium? Hvordan styrker vi vores ønske om at omvende os, blive værdige og holde ud til enden? Hvordan hjælper vi vore unge og unge voksne til at lade dette ønske virke i dem, indtil de er omvendt og blevet sande »hellig[e] ved Herren Kristi forsoning«?³

Vi bliver omvendt og åndeligt selvhjulpne, når vi bønsumt efterlever vore pagter – ved værdigt at nyde nadveren, være værdige til en tempelanbefaling og yde ofre for at tjene andre.

Ved værdigt at nyde nadveren husker vi, at vi fornyr den pagt, vi indgik ved dåben. For at nadveren hver uge kan være en åndeligt rensende oplevelse, er vi nødt til at forberede os selv, før vi kommer til nadvermødet. Det gør vi ved bevidst at lade vores daglige arbejde og fritidsforøjelser ligge og give slip på verdslige tanker og bekymringer. Når vi gør det, giver vi plads i vores sind og hjerte til Helligånden.

Da er vi rede til at grunde over forsoningen. Udover blot at tænke på kendsgerningerne ved Frelserens lidelse og død hjælper vores grunden os til at erkende, at vi gennem Frelserens offer har håb om, mulighed for og styrke til at foretage virkelige, inderlige forandringer i vores tilværelse.

Mens vi synger nadversalmen, deltager i nadverbønnerne og nyder symbolerne på hans kød og blod, søger vi under bøn tilgivelse for vore synder og mangler. Vi tænker på de løfter, vi aflagde og efterlevede i den forgangne uge og afgiver specifikke, personlige løfter om at følge Frelseren i løbet af den kommende uge.

Forældre og ledere, I kan hjælpe de unge til at opleve nadverens uforlignelige velsignelser ved at give dem særlige muligheder for at studere, tale om og opdage, hvor anvendelig forsoningen er i deres tilværelse. Lad dem selv søge i skrifterne og undervise hinanden ud fra deres egne oplevelser.

Fædre, præstedømmeledere og kvorumspræsidentskaber har et særligt ansvar for at hjælpe aronske præstedømmebærere med at udføre deres hellige nadverpligter i oprigtighed. Denne forberedelse sker ugen igennem ved at efterleve evangeliets

standarder. Når unge mænd forbereder, velsigner og omdeler nadveren med værdighed og ærbødighed, følger de bogstaveligt talt Frelserens eksempel ved den første nadver⁴ og bliver som han.

Jeg vidner om, at nadveren giver os mulighed for at *gå i os selv* og opleve »en mægtig forandring« i hjertet⁵ – for at huske, hvem vi er, og hvad vi ønsker allermest. Når vi fornyr pagten om at holde befalingerne, opnår vi Helligåndens følgeskab, så han kan lede os tilbage til vor himmelske Faders nærhed. Det er intet under, at vi bliver befaleet at »[mødes] ofte for at nyde brød og [vand]«⁶ og for at nyde nadveren for vores sjæls skyld.⁷

Vores ønske om at vende tilbage til vor himmelske Fader øges, når vi foruden at tage nadveren bliver værdige til at få en tempelanbefaling. Vi bliver værdige ved stabilt og trofast at adlyde befalingerne. Denne lydighed begynder i barndommen og intensiveres gennem oplevelser i Det Aronske Præstedømme og Unge Piger i årene med forberedelse. Der sætter præster og laurbærpiger forhåbentlig mål og forbereder sig målbevidst på at få deres begavelse og blive besejlet i templet.

Hvilke standarder er der for indehaverne af en tempelanbefaling? Salmisten minder os om følgende:

»Hvem kan drage op til Herrens bjerg, hvem kan stå på hans hellige sted?

Den, som har skyldfrie hænder og et rent hjerte.«⁸

Værdighed til at have en tempelanbefaling giver os styrken til at holde vore tempelpagter. Hvordan opnår vi personligt den styrke? Vi stræber efter at opnå et vidnesbyrd om vor himmelske Fader, Jesus Kristus, Helligånden, realiteten af forsoningen og sandfærdigheden af profeten Joseph Smith og genoprettelsen. Vi opretholder vore ledere, behandler vores familie med venlighed, står som et vidne for Herrens sande kirke, overværer vore kirkemøder, ærer vore pagter, udfører vore forældrepagter og lever et dydigt liv. I siger måske, at det ganske enkelt lyder som at være en trofast sidste dages hellig! Det har I ret i. Standarderne for at kunne have en tempelanbefaling er ikke for høje til, at vi kan opnå den. Det er ganske enkelt at efterleve evangeliet og følge profeterne trofast.

Når vi så har vores tempelanbefaling og har fået vores begavelse, grundlægger vi en kristuslignende levevis. Dette indebærer lydighed, at yde ofre for at holde befalingerne, elske hinanden, være kyske i tankegang og handlinger og give af os selv for at opbygge Guds rige. Gennem Frelserens forsoning og ved at følge denne grundlæggende levevis i trofasthed, får vi »kraft fra det høje«⁹ til at møde livets udfordringer. Vi har brug for denne guddommelige kraft i dag mere end nogensinde. Det er en kraft, vi kun får gennem tempelordinancerne. Jeg vidner om, at de ofre, vi yder for at modtage tempelordinancerne, er enhver indsats værd.

Efterhånden som vores higen efter at lære og efterleve evangeliet øges, søger vi naturligt at tjene hinanden. Frelseren sagde til Peter: »Og når du engang vender om, så styrk dine brødre.«¹⁰ Jeg er imponeret over, at de unge i dag har et indre ønske om at tjene og velsigne andre – at gøre en forskel i denne verden. De beder også om den glæde, deres tjeneste bringer.

Det er imidlertid svært for de unge at forstå, hvordan nuværende handlinger enten vil berede dem eller gøre dem uegnede til fremtidige muligheder for at tjene. Vi har alle en »bydende pligt«¹¹ til at bistå vore unge med at forberede sig til en livslang tjeneste ved at hjælpe dem til at blive selvhjulpne. Foruden den åndelige selvhjulpnehed, vi har talt om, er der en timelig selvhjulpnehed, som indebærer at få en videregående uddannelse eller erhvervsuddannelse, at lære at arbejde og at sætte tæring efter næring. Ved at undgå gæld og spare op nu er vi beredte til at tjene i Kirken på fuld tid i årene, der kommer. Formålet med både timelig og åndelig selvhjulpnehed er at løfte os selv op på et højere sted, så vi kan løfte andre med behov.

Hvad enten vi er unge eller gamle, afgør det, vi gør i dag, den tjeneste, vi kan yde og nyde i morgen. Som digteren minder os om: »De sørgeligste ord fra tungen eller pennen er disse: ›Det kunne have været!«¹² Lad os ikke leve vores liv, så vi har grund til at fortryde, hvad vi gjorde eller ikke gjorde!

Elskede brødre og søstre, den unge mand, Frelseren talte om, ham, vi omtaler som den fortabte søn, *kom hjem*. Hans far havde ikke glemt ham. Hans far ventede. Og »mens [sønnen] endnu var langt borte, så hans far ham, og han fik medynk med ham og løb

hen og ... kyssede ham«. ¹³ For at fejre sin søns hjemkomst fandt de en festdragt og en ring frem og slagtede fedekalven til fest ¹⁴ – en påmindelse om, at der ikke vil blive holdt nogen velsignelser tilbage, hvis vi trofast holder ud og vandrer på stien tilbage til vor himmelske Fader.

Med hans kærlighed og hans Søns kærlighed i mit hjerte udfordrer jeg os hver især til at følge vores åndelige higen og *gå i os selv*. Tag en lille snak med jer selv i spejlet og spørg: »Hvor står jeg i forhold til efterlevelse af mine pagter?« Vi er på rette vej, når vi kan sige: »Jeg tager værdigt del i nadveren hver uge, jeg er værdig til at have en tempelanbefaling og besøge templet, og jeg yder ofre for at tjene og velsigne andre.«

Jeg bærer mit særlige vidnesbyrd om, at Gud elsker os hver især så meget, »at han gav sin enbårne søn« ¹⁵ for at sone for vore synder. Han kender os og venter på os, selv når vi er kommet helt på afveje. Når vi handler ifølge vores higen og går i os selv, bliver vi »i evighed omsluttet af hans kærligheds arme« ¹⁶ og bliver budt velkommen hjem. Dette vidner jeg om i vor Frelser Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Noter

1. Luk 15:17.	10. Luk 22:32.
2. Alma 32:27.	11. L&P 123:11.
3. Mosi 3:19.	12. John Greenleaf Whittier, »Maud Muller«, <i>The Complete Poetical Works of Whittier</i> , 1894, s. 48.
4. Se Matt 26:17–28; Luk 22:1–20.	13. Luk 15:20.
5. Alma 5:12; se også Mosi 5:2; Alma 5:13–14.	14. Se Luk 15:22–24.
6. Moro 6:6.	15. Joh 3:16.
7. Se Moro 4:3; L&P 20:77.	16. 2 Ne 1:15.
8. Sl 24:3–4.	
9. L&P 95:8.	

Tro, sjælsstyrke og opfyldelse: Et budskab til enlige forældre

Ældste David S. Baxter

De Halvøjferds

I kæmper for at opdrage jeres børn i retskaffenhed og sandhed, velvidende at selv om I ikke kan ændre fortiden, kan I forme fremtiden.

Mit budskab gælder Kirkens enlige forældre, hvoraf størstedelen er enlige mødre – I tapre mødre, der på grund af forskellige omstændigheder i livet befinder jer i en situation, hvor I på egen hånd opdrager børn og styrer et hjem. I måske blevet enker eller skilt. I står måske over for udfordringerne som enlig forælder på grund af et fejltrin uden for ægteskabet, men lever nu inden for evangeliets rammer og har forandret jeres liv. I er nu velsignede ved at undgå den slags selskab, der vil koste jer jeres dyd og det at være en discipel. Det ville være en alt for høj pris at betale.

Selv om I til tider kan have spurgt: hvorfor mig? er det takket være livets trængsler, at vi vokser mod guddommelighed, efterhånden som vores karakter formes i trængslens smeltedigel i livets løb og Gud i samme åndedrag respekterer menneskets handlefrihed. Som ældste Neal A. Maxwell bemærkede, kan vi ikke lave hele regnestykket eller lægge det hele sammen, fordi »vi ikke har alle tallene«.¹

Uanset jeres omstændigheder eller årsagerne til dem er I bare vidunderlige. Dag efter dag går I livets kamp i møde, udfører det arbejde, der altid har været tiltænkt to, men gør det stort set alene. I skal være far såvel som mor. I styrer husholdningen, tager

vare på familien, kæmper sommetider for at få pengene til at slå til, og på mirakuløs vis finder I ressourcerne til at tjene i Kirken og yde en betydningsfuld indsats. I opdrager jeres børn. I græder og beder med dem og for dem. I ønsker det allerbedste for dem, men bekymrer jer hver aften for, om jeres bedste er godt nok.

Med risiko for at blive alt for personlig kommer jeg selv fra et sådant hjem. I det meste af min barndom og mine ungdomsår var min mor alene om at opdrage os under fattige kår. Pengene blev omhyggeligt rationeret. Hun kæmpede med en indre ensomhed og var til tider desperat efter støtte og kammeratskab. På trods af alt dette besad min mor en vis værdighed, en enorm kilde til beslutsomhed og masser af skotsk viljestyrke.

Heldigvis blev hendes senere år mere velsignede end de tidligere. Hun giftede sig med en nyomvendt, en enkemand, og de blev besejlet i templet i London i England og tjente senere der i kort tid sammen som tempeltjenere. De var sammen i næsten et kvart århundrede – glade, tilfredse og havde et rigt liv, indtil døden indhentede dem.

Der findes mange af jer gode kvinder i Kirken verden over, som befinder jer i lignende forhold, og som udviser den samme ukuelighed år ud og år ind.

Det var ikke lige det, I havde håbet på eller planlagt, bedt om eller forventet, da I for mange år siden begyndte jeres løbebane. På jeres rejse gennem livet har der været bump, omveje, svingninger og sving, for det meste som følge af livet i en falden verden, der har til formål at være et prøvelsens sted.

Samtidig kæmper I for at opdrage jeres børn i retskaffenhed og sandhed. I ved godt, at I ikke kan ændre fortiden, men I kan stadig forme fremtiden. Hen ad vejen vil I få velsignelser som kompensation herfor, også selv om de ikke er umiddelbart synlige.

Med Guds hjælp behøver I ikke frygte fremtiden. Jeres børn vil vokse op og prise jer salige, og hver eneste af deres mange bedrifter kommer til at være en hyldest til jer.

Føl aldrig, at I tilhører en slags andenrangskategori i Kirken, som på en eller anden måde skulle være mindre berettigede til Herrens velsignelser end andre. I Guds rige findes der ingen andenrangsborgere.

Vi håber, at I, når I overværer møder og ser tilsyneladende fuldendte og lykkelige familier eller hører nogle tale om den ideelle familie, vil føle jer glade over at være en del af en kirke, som fokuserer på familien og underviser om dens centrale rolle i vor himmelske Faders plan for lykke for sine børn, og at I midt blandt alverdens ulykker og moralske forfald er klar over, at vi har den lære og myndighed samt de ordinancer og pagter, der virkelig frembyder det største håb for verden, herunder for jeres børns fremtidige lykke og de familier, som de stifter.

Ved Hjælpeforeningens årlige møde i september 2006 berettede præsident Gordon B. Hinckley om en oplevelse fortalt af en fraskilt, enlig mor med syv børn, der dengang var mellem 7 og 16 år gamle. Hun var gået over gaden for at aflevere noget til en nabo. Hun sagde:

»Da jeg vendte mig om for at gå hjem, kunne jeg se, at der var lys i mit hus. Jeg kunne høre genlyden af det, mine børn havde sagt få minutter tidligere, da jeg var gået ud af døren. De sagde: ›Mor, hvad skal vi have til aftensmad?‹ ›Kører du mig hen på biblioteket?‹ ›Jeg er nødt til at få fat i noget A2-papir i aften.‹ Træt og udmattet så jeg hen på huset og så lys i alle rummene. Jeg tænkte på alle mine børn, som var derhjemme og ventede på, at jeg skulle komme og opfylde deres behov. Mine byrder syntes tungere end det, jeg kunne bære.

Jeg kan huske, hvordan jeg gennem tårerne så op mod himlen og sagde: ›Kære Fader, jeg kan ikke klare det i aften. Jeg er for træt. Jeg ved ikke, hvad jeg skal stille op. Jeg kan ikke gå hjem og tage mig af alle de børn alene. Kan jeg ikke komme op til dig og være hos dig, bare en enkelt nat? ...‹

Jeg hørte egentlig ikke de ord, der blev svaret, med mine ører, men jeg hørte dem i mit sind. Svaret var: ›Nej, min ven, du kan ikke komme op til mig nu ... Men jeg kan komme ned til dig.‹²

Tak, søstre, for alt det, I gør, for at opfostre jeres familie og sørge for et dejligt hjem, hvor der findes godhed, fred og muligheder.

Skønt I ofte føler jer alene, er I rent faktisk aldrig *fuldstændig* overladt til jer selv. Når I går fremad i tålmodighed og tro, følger forsynet med jer. Himlen vil udøse sine velsignelser, som I har behov for.

Jeres perspektiv og syn på livet ændres, når I ser op i stedet for at være nedtrykt.

Mange af jer har allerede opdaget den storslåede sandhed, der forvandler én, at når man lever for at løfte andres byrder, så bliver ens egne byrder lettere. Selv om omstændighederne måske ikke har ændret sig, har jeres holdning ændret sig. I er i stand til at møde jeres egne prøvelser med større accept, et mere forstående hjerte og en større taknemlighed for det, I har, frem for at længes efter det, I ikke har endnu.

I har opdaget, at når vi bevilger kredit i form af håb til dem, hvis konto i livet synes tom, fyldes vores egen kiste med trøst og helt op til randen. Vores bæger bliver i sandhed »fyldt til overflod« (Sl 23:5).

Gennem en retfærdig levevis kan I og jeres børn en dag nyde godt af velsignelserne ved at være en del af en fuldendt, evig familie.

Medlemmer og ledere, er der mere, I kan gøre for at støtte familier med én forælder uden at være fordømmende eller tale nedsættende? Kunne I eventuelt være mentor for de unge i sådanne familier, især ved at være et eksempel for unge mænd på det, som gode mænd gør, og hvordan gode mænd lever? Sørger I i fædrener fravær for at være rollemodeller, der er værd at efterligne?

Nu findes der selvfølgelig visse familier med én forælder, hvor det er faderen, der er den enlige forælder. Brødre, vi beder også for jer og hylder jer. Dette budskab er også til jer.

Enlige forældre, jeg vidner for jer om, at når I gør jeres allerbedste i de vanskeligste udfordringer, et menneske har, vil himlen tilsmile jer. I er i sandhed ikke alene. Lad Jesu Kristi forløsende, kærlige kraft gøre jeres liv lysere nu og fylde jer med håbet om et evigt løfte. Fat mod. Hav tro og håb. Gå nuet i møde med sjælsstyrke og se hen til fremtiden med tillid. I Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Neal A. Maxwell, *Notwithstanding My Weakness*, 1981, s. 68.

2. I Gordon B. Hinckley, »Omsluttet af hans kærligheds arme«, *Liahona*, nov. 2006, s. 117.

Bliv på Herrens territorium!

Ældste Ulisses Soares
De Halvfjerdts

Vores daglige spørgsmål må være: »Placerer mine handlinger mig på Herrens eller på djævelens territorium?«

Præsident Thomas S. Monson har engang sagt: »Lad mig give jer en enkel opskrift, hvormed I kan måle jeres beslutninger. Den er let at huske: »Man kan ikke handle ret ved at gøre noget forkert. Man kan ikke handle forkert ved at gøre det rette« (»Vejen til fuldkommenhed«, *Liahona*, juli 2002, s. 112). Præsident Monsons opskrift er enkel og ligetil. Den virker på samme måde, som den Liahona gjorde, som Lehi fik. Hvis vi udøver tro og med flid adlyder Herrens befalinger, finder vi let den rette vej at følge, især når vi står over for vore daglige valg.

Apostlen Paulus formaner om betydningen af at så i Ånden og passe på med ikke at så i kødet. Han sagde:

»Far ikke vild! Gud lader sig ikke spotte. Hvad et menneske sår, skal det også høste:

Den, der sår i kødet, skal høste fordærv af sit kød, og den, der sår i Ånden, skal høste evigt liv af Ånden.

Lad os ikke blive trætte af at gøre det, som er ret; vi skal til sin tid høste, blot vi ikke giver op« (Gal 6:7–9).

At så i Ånden betyder, at alle vore tanker, ord og handlinger må hæve os op til det niveau af guddommelighed, som vi kender fra vore himmelske forældre. Skriften henviser ofte til kødet som det naturlige menneskes fysiske eller kødelige natur, som tillader mennesker at blive påvirket af kødets lidenskaber, ønsker, lyster og drifter i stedet for at søge inspiration fra Helligånden. Hvis vi

ikke er forsigtige, kan disse påvirkninger sammen med presset fra det onde i verden få os til at tilegne os en vulgær og dumdrstig opførsel, som kan blive en del af vores karakter. For at undgå disse dårlige påvirkninger må vi gøre, som Herren instruerede profeten Joseph Smith om konstant at gøre, nemlig at så i Ånden: »Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt, for I lægger grundvolden til et stort værk. Og af det, som er småt, udspringer det, som er stort« (L&P 64:33).

For at opnå dette kræves det, at vi lader »al forbitrelse og hidsighed og vrede og råb og spot ... ligge [os] fjernt, ja, al ondskab« (Ef 4:31) og vær »vise i jeres prøves dage, aflæg al jeres urenhed« (Morm 9:28).

Når vi studerer skrifterne, lærer vi, at Herrens løfter til os er betinget af vores lydighed og opfordrer til retscaffen levevis. Disse løfter må nære vores sjæl, bringe os håb og opmuntre os til ikke at give op, selv midt i vore daglige udfordringer med at leve i en verden, hvis etiske og moralske værdier er ved at blive udryddet, hvorved mennesker i endnu større grad motiveres til at så i kødet. Men hvordan kan vi være sikre på, at vore valg hjælper os til at så i Ånden og ikke i kødet?

Præsident George Albert Smith gentog et råd fra sin bedstefar, da han engang sagde: »Der er en veldefineret grænse mellem Herrens territorium og djævelens territorium. Hvis I vil blive på Herrens side af stregen, er I under hans påvirkning og har ikke noget ønske om at gøre noget forkert, men hvis I krydser stregen og er én centimeter på djævelens side, er I i fristerens magt, og hvis han har heldet med sig, bliver I ikke i stand til at tænke eller endog ræsonnere ordentligt, fordi I har mistet Herrens Ånd« (*Kirkens præsidenters lærdomme: George Albert Smith*, 2011, s. 181).

Derfor må vores daglige spørgsmål være: »Placerer mine handlinger mig på Herrens eller på djævelens territorium?«

Profeten Mormon gjorde sit folk opmærksom på betydningen af at have evnen til at skelne mellem godt og ondt:

Derfor kommer alt det, som er godt, fra Gud; og det, som er ondt, kommer fra Djævelen; for Djævelen er en fjende af Gud og kæmper bestandig mod ham og opfordrer og tilskynder til synd og til bestandigt at gøre det, som er ondt.

Men se, det, som er af Gud, opfordrer og tilskynder til bestandig at gøre godt« (Moro 7:12–13).

Kristi lys må sammen med Helligåndens ledsagelse hjælpe os til at afgøre, om vores måde at leve på placerer os på Herrens territorium eller ej. Hvis vore holdninger er gode, er de inspireret af Gud, for alt godt kommer fra Gud. Men hvis vore holdninger er dårlige, bliver vi påvirket af modstanderen, fordi han påvirker mennesker til at handle ondt.

Folk i Afrika har rørt mit hjerte på grund af deres beslutsomhed og flid for at forblive på Herrens territorium. Trods modgang i livet bliver de, der modtager invitationen om at komme til Kristus, et lys for verden. Da jeg for nogle uger siden besøgte en menighed i Sydafrika, fik jeg privilegiet af at ledsage to unge præster, deres biskop og stavspræsident på et besøg hos mindre aktive unge mænd i deres kvorum. Jeg blev dybt imponeret af det mod og den ydmyghed, som disse to præster udviste, da de inviterede de mindre aktive unge mænd til at komme i kirke igen. Da de talte med disse mindre aktive unge mænd, bemærkede jeg, at deres ansigter afspejlede Frelserens lys, og at det samtidig fyldte alle omkring dem med lys. De opfyldte deres pligt om at »bistå de svage, opløft[e] de nedhængende hænder, og styrk[e] de matte knæ« (L&P 81:5). Disse to unge præsters indstilling placerede dem på Herrens territorium, og de tjente som redskaber i hans hænder, da de inviterede andre til at gøre det samme.

I Lære og Pagter 20:37 lærer Herren os, hvad det betyder at så i Ånden, og hvad der virkelig placerer os på Herrens territorium, således: Vi skal ydmyge os over for Gud, træde frem med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, vidne for Kirken, at vi oprigtigt har omvendt os fra alle vore synder, påtage os Jesu Kristi navn, være fast besluttede på at tjene ham til enden, vise ved vore gerninger, at vi har modtaget Kristi Ånd og er blevet optaget ved dåb i hans kirke. Vores tilbøjelighed til at opfylde disse pagter forbereder os til at leve i Guds nærhed som ophøjede væsener. Erindringen om disse pagter må vejlede vores adfærd i forhold til vores familie, i andre sociale sammenhænge og især i vores forhold til Frelseren.

Jesus Kristus fastsatte den fuldkomne adfærd, hvorved vi kan bygge videre på vore holdninger og være i stand til at opfylde disse hellige pagter. Frelseren bandlyste enhver påvirkning, der måske kunne fjerne fokus fra hans guddommelige mission fra sit liv, især da han blev fristet af fjenden og hans tilhængere, mens han tjente os her på jorden. Selvom han aldrig syndede, havde han et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd, fuld af kærlighed til vor himmelske Fader og til alle mennesker. Han ydmygede sig over for vor Fader i himlen, fornægtede sine egne ønsker for at opfylde det, som Faderen havde bedt ham om i alle ting indtil enden. Selv i det øjeblik, hvor han med ekstrem fysisk og åndelig smerte bar byrden af hele menneskehedens synder på sine skuldre og blødte fra sine porer, sagde han til Faderen: »Dog, ikke hvad jeg vil, men hvad du vil« (Mark 14:36).

Det er min bøn, brødre og søstre, at vi, når vi tænker på vore pagter, må forblive stærke over for »Modstanderens ... brændende pile« (1 Ne 15:24), følge Frelserens eksempel, så vi må så i Ånden og blive på Herrens territorium. Lad os erindre præsident Monsons opskrift: »Man kan ikke handle ret ved at gøre noget forkert. Man kan ikke handle forkert ved at gøre det rette.« Jeg siger dette i Jesu Kristi navn. Amen.

I harmoni med troens musik

Ældste Quentin L. Cook

De Tolv Apostles Kvorum

Gud elsker alle sine børn. Han ønsker, at de alle vender tilbage til ham. Han ønsker, at alle skal være i harmoni med troens hellige musik.

Når vi som Kirkens generalautoriteter mødes med medlemmer overalt i verden, ser vi personligt, hvordan sidste dages hellige udøver en god indflydelse. Vi roser jer for alt det, I gør for at velsigne alle menneskers tilværelse.

De af os med opgaver inden for informationstjenesten er meget opmærksomme på, at mange meningsdannere og journalister i USA og rundt om i verden har øget deres offentlige omtale af Kirken og dens medlemmer. Et enestående sammentræf af faktorer har skærpet Kirkens profil betydeligt.¹

Mange af dem, der skriver om Kirken, har gjort sig store anstrengelser for at forstå os og vores lære. De har været høflige og har forsøgt at være objektive, hvilket vi er dybt taknemlige for.

Vi anerkender også, at mange mennesker ikke er i harmoni med det hellige. Overrabbiner Lord Sacks fra England, der talte til romerskkatolske ledere i december på Pontifical Gregorian University, bemærkede, at nogle dele af verden var blevet meget sekulære. Han udtalte, at »en aggressiv videnskabelig ateisme, der er tonedøv for troens musik,«² er en af skurkene.

Det store indledende syn i Mormons Bog er Lehis profetiske drøm om livets træ.³ Synet forklarer meget enkelt troens udfordringer, som findes i vor tid, og den store splittelse mellem de, der elsker, tilbeder og føler, at de står til regnskab hos Gud, og de, der ikke gør. Lehi forklarer noget af den opførsel, der er

ødelæggende for tro. Nogle mennesker er stolte, forfængelige og tåbelige. De er kun interesserede i verdens såkaldte visdom.⁴ Andre er lidt interesserede i Gud, men er fortabt i den verdslige tåge af mørke og synd.⁵ Nogle har smagt Guds kærlighed og hans ord, men skammer sig på grund af mennesker, der håner dem, så de falder væk på »forbudne stier«.⁶

Endelig er der dem, som er i harmoni med troens musik. I ved, hvem I er. I elsker Herren og hans evangelium og forsøger fortsat at efterleve det og viderebringe hans budskab, især til jeres familie.⁷ I er i harmoni med Helligåndens tilskyndelser, har selv oplevet kraften i Guds ord, udfører religiøse handlinger i jeres hjem, og I forsøger som hans disciple flittigt at leve et kristent liv.

Vi ved, hvor travlt I har. Da vi ikke har en betalt professionel ledelse, ligger ansvaret for Kirkens forvaltning på jer hengivne medlemmer. Vi ved, at det er almindeligt for medlemmer af biskopråd og stavspræsidentskaber og mange andre at yde mange lange timer i hengiven tjeneste. Præsidentskaberne i Kirkens kvorummer og øvrige organisationer er et eksempel på deres uselviske offer. Denne tjeneste og disse ofre gælder for alle lige fra dem, der fører Kirkens optegnelser, til trofaste hjemme- og besøgs lærere og til dem, der underviser. Vi er taknemlige for alle, der med mod virker som spejderledere eller i børnehaven. I har vores fulde kærlighed og påskønnelse for det, I gør, og for at være dem, I er!

Vi ved, at der findes medlemmer, der er mindre interesserede i og mindre trofaste mod nogle af Frelserens lærdomme. Det er vores ønske, at disse medlemmer vågner op over for troen, forøger deres aktivitet og forpligtelse. Gud elsker alle sine børn. Han ønsker, at de alle vender tilbage til ham. Han ønsker, at alle skal være i harmoni med troens hellige musik. Frelserens sonoffer er en gave til alle.

Vi er nødt til at undervise i og få folk til at forstå, at vi elsker og respekterer alle de mennesker, Lehi beskriver.⁸ Husk, at det ikke er vores opgave at dømme. Dommen er Herrens.⁹ Præsident Thomas S. Monson har specifikt bedt os om at have »mod til at afstå fra at dømme andre.«¹⁰ Han har også bedt alle trofaste medlemmer om at *redde* dem, der har smagt evangeliets frugt og er faldet væk, såvel som dem, der endnu ikke har fundet den

snævre og trange sti. Vi beder til, at de vil holde fast i jernstangen og smage Guds kærlighed, der vil fylde deres »sjæl med overordentlig stor glæde.«¹¹

Selvom Lehis syn omfatter alle mennesker, er den vigtigste lære om familiens evige betydning. »Familien er indstiftet af Gud. Det er den vigtigste enhed for tid og al evighed.«¹² Da Lehi smagte på frugten fra livets træ (Guds kærlighed), ønskede han, at hans »familie også skulle spise af den.«¹³

Vores største ønske er at opfostre vore børn i sandhed og retskaffenhed. Et princip, som hjælper os til at opnå dette, er at undgå at være alt for fordømmende over for en adfærd, der er tåbelig eller uklog, men ikke er syndig. For mange år siden, da min hustru og jeg havde børn hjemme, belærte ældste Oaks om, at det er vigtigt at skelne mellem ungdommelige fejltagelser, der skal rettes, og synder, som kræver irttesættelse og omvendelse.¹⁴ Der, hvor der mangler visdom, har vore børn brug for undervisning. Der, hvor der er synd, er omvendelse afgørende.¹⁵ Det var en stor hjælp i vores familie.

Religiøs opførsel i hjemmet velsigner vores familie. Eksemplets magt er især vigtig. Det, vi *er*, taler så højt, at vore børn måske ikke hører det, vi siger. Da jeg var næsten fem år gammel, fik min mor en besked om, at hendes yngste bror var blevet dræbt, da det slagskib, han befandt sig på, var blevet bombet ud for Japans kyst ved slutningen af anden verdenskrig.¹⁶ Hun blev helt knust af de nyheder. Hun blev meget ked af det og gik ind i soveværelset. Nogen tid senere kiggede jeg ind i soveværelset for at se, hvordan hun havde det. Hun knælede ved sengen og bad. Jeg blev opfyldt af fred, fordi hun havde lært mig at bede og elske Frelseren. Dette var typisk for det eksempel, hun altid viste mig. Mødre og fædre, der beder med deres børn, kan være vigtigere end noget andet eksempel.

Vor Frelser Jesu Kristi budskab, tjenestegering og sonoffer er vigtig i familiens undervisningsplan. Intet skriftsted karakteriserer vores tro bedre end 2 Nefi 25:26: »Og vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder.«

Et af de vigtigste principper i Lehis syn er, at trofaste medlemmer skal holde fast i jernstangen for at blive på den lige og snævre sti, der fører til livets træ. Det er altafgørende for medlemmerne at læse, granske og studere skrifterne.¹⁷

Mormons Bog er yderst vigtig.¹⁸ Der vil selvfølgelig altid være dem, der undervurderer dens betydning eller endog taler nedsættende om denne hellige bog. Nogle mennesker har brugt humor. Før jeg tog af sted på mission, citerede en universitetsprofessor Mark Twains udtalelse om, at hvis man tog »Og det skete« ud af Mormons Bog, »ville den blot have været et hæfte.«¹⁹

Nogle få måneder senere, mens jeg var på mission i London i England, læste en anerkendt underviser ved University of London Mormons Bog. Han var uddannet fra Oxford, egypter og ekspert i semitiske sprog. Han skrev med præsident David O. McKay og mødtes med missionærene. Han informerede dem om, at han var overbevist om, at Mormons Bog virkelig var en oversættelse af »jødernes lærdomme og egypternes sprog« i det tidsrum, som er beskrevet i Mormons Bog.²⁰ Et eksempel blandt de mange, han nævnte, var den forbindende sætning, »Og det skete«, som han sagde afspejlede, hvordan han ville oversætte udtryksmåder, der blev anvendt i de gamle semitiske optegnelser.²¹ Professoren blev informeret om, at selvom hans intellektuelle indgangsvinkel fra hans profession havde hjulpet ham, var det stadig vigtigt at få et åndeligt vidnesbyrd. Gennem studium og bøn fik han et åndeligt vidnesbyrd og blev døbt. Så det, som en kendt forfatter brugte til at latterliggøre, så en lærd som et bevis på sandheden af Mormons Bog, hvilket Ånden bekræftede for ham.

Den afgørende lære om handlefrihed kræver, at et vidnesbyrd om det gengivne evangelium må være baseret på tro snarere end på et videnskabeligt bevis. Overdreven fokus på det, der endnu ikke er fuldstændigt åbenbaret, såsom hvordan jomfrufødslen og Frelserens opstandelse kunne ske, eller lige præcis hvordan Joseph Smith oversatte vore skrifter, er ikke opbyggende eller åndeligt fremmende. Det er et spørgsmål om tro. Det er i sidste instans et spørgsmål om at anvende Moronis råd om at læse, granske og derefter bede til Gud af et oprigtigt

hjerter, med oprigtig hensigt, om at bekræfte skriftens sandhed ved hjælp af Ånden.²² Når vi desuden bevidstgør de bibelske befalinger i vores liv og efterlever evangeliet, bliver vi velsignet med Ånden og smager hans godhed gennem følelser af glæde, lykke og især fred.²³

Forskellen mellem dem, der hører troens musik, og dem, der er tonedøve eller rammer en forkert tone, er et aktivt skriftstudium. Jeg blev dybt berørt for mange år siden, da en kær profet, Spencer W. Kimball, understregede behovet for hele tiden at læse og studere skriften. Han sagde: »Jeg har opdaget, at når jeg bliver ligegyldig i mit forhold til Guddommen, og når det er som om, at intet guddommeligt øre lytter, og ingen guddommelig røst taler, at så er jeg langt, langt borte. Hvis jeg fordyber mig i skriften, mindskes afstanden og åndeligheden kommer tilbage.«²⁴

Jeg håber, at vi regelmæssigt læser Mormons Bog sammen med vore børn. Jeg har drøftet dette med mine egne børn. De har fortalt mig om to situationer. For det første er nøglen udholdenhed i at læse dagligt i skriften som en familie. Min datter beskriver muntert deres anstrengelser tidligt om morgenen for hver dag at læse i skrifterne med deres børn, der hovedsageligt er teenagere. Hun og hendes mand vågner tidligt om morgenen og bevæger sig søvnigt hen for at gribe trappens jerngelænder, som fører dem derhen, hvor deres familie samles for at læse Guds ord. Udholdenhed er svaret, og det hjælper at have en humoristisk sans. Det kræver en stor indsats af alle familier, hver dag, men det er anstrengelsen værd. Midlertidige tilbagefald bliver overskygget af udholdenhed.

For det andet, min yngste søn og hans hustru læser i skriften sammen med deres små børn. To ud af deres fire børn er ikke gamle nok til at læse. Til den femårige har de fem forskellige signaler, de viser med fingrene, så han kan deltage på lige fod med de andre i familiens skriftstudium. Signal nr. 1 betyder, at han skal gentage: »Og det skete«, hver gang sætningen kommer i Mormons Bog. Jeg må indrømme, at jeg elsker, at den sætning kommer så mange gange. Til familier med små børn kan jeg i øvrigt oplyse, at signal nr. 2 er »og således ser vi«. Signal nr. 3, 4 og 5 vælger forældrene ud fra de ord, der optræder i det kapitel, som de læser.

Vi ved, at familieskriftstudium og familieaften ikke altid forløber som ønsket. Mist ikke mødet på grund af de udfordringer, som I møder.

Forstå, at det at have tro på Herren, Jesus Kristus, og overholdelse af hans befalinger er og vil altid være dette livs afgørende prøve. Frem for alt må vi hver især indse, at når man er tonedøv for troens musik, er man ikke i kontakt med Ånden. Som profeten Nefi sagde: »I har hørt hans røst ... og han har talt til jer med en stille, sagte røst, men I havde ikke længere evnen til at føle, så I kan ikke føle hans ord.«²⁵

Vores lære er tydelig. Vi skal være positive og ved godt mod. Vi fremhæver vores tro, ikke vores frygt. Vi glæder os over Herrens forsikring om, at han står ved vores side og vejleder os.²⁶ Helligånden vidner til vores hjerte om, at vi har en kærlig Fader i himlen, hvis barmhjertige plan for vores forløsning bliver opfyldt på grund af Jesu Kristi sonoffer.

Naomi W. Randall, der skrev teksten til »Jeg er Guds kære barn«, har skrevet: »Hans Ånd vejleder mig; hans kærlighed forsikrer mig om, at min frygt forsvinder, når min tro holder ud.«²⁷

Lad os derfor, hvor end vi som disciple befinder os på stien i Lehis syn, beslutte os for at vække et større ønske i os og i vores familie om at gøre krav på Frelserens ubegribelige gave, som er evigt liv. Jeg beder til, at vi må være i harmoni med troens musik. Jeg bærer vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed og vitterligheden af hans forsoning. I Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Se L&P 1:30.
2. Jonathan Sacks, »Has Europe Lost Its Soul?« (tale holdt den 12. dec. 2011 på Pontifical Gregorian University), chief Rabbi.org/ReadArtical.aspx?id=1843.
3. Se 1 Ne 8.
4. Se 1 Ne 8:27; 11:35.
5. Se 1 Ne 8:23; 12:17.
6. 1 Ne 8:28.
7. Se 1 Ne 8:12.
8. Frelserens belæring er at finde de vildfarne får; se Matt 18:12–14.
9. Se Joh 5:22; se også Matt 7:1–2.
10. Thomas S. Monson, »Må I have mod«, *Liahona*, maj 2009, s. 124.
11. 1 Ne 8:12.
12. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 1.1.1.
13. 1 Ne 8:12.
14. Se Dallin H. Oaks, »Sins and Mistakes«, *Ensign*, okt. 1996, s. 62. Ældste Oaks belærte om denne overvejelse, da han var rektor på Brigham Young University ca. 1980.
15. Se L&P 1:25–27.

16. Se Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial*, 1995. Vaughn spillede amerikansk fodbold for Brigham Young University i efteråret 1941. Den 8. december 1941, dagen efter, at Pearl Harbor blev bombet, meldte han sig til den amerikanske flåde. Han blev dræbt den 11. maj 1945 under et japansk bombeangreb på USS *Bunker Hill* og blev begravet i havet.
17. Se Joh 5:39.
18. Se Ezra Taft Benson, »Mormons Bog, vor religions slutsten«, *Stjernen*, jan. 1987, s. 3; eller *Liahona*, okt. 2011, s. 52.
19. Mark Twain, *Roughing It*, 1891, s. 127–128. Alle nye generationer bliver præsenteret for Twains bemærkninger, som om de var en betydningsfuld ny opdagelse. Der findes som regel ikke megen henvisning til den kendsgerning, at Mark Twain i samme grad afviste kristendom og religion generelt.
20. 1 Ne 1:2.
21. Jeg mødte dr. Ebeid Sarofim i London, da ældsterne underviste ham. Se også N. Eldon Tanner, i Conference Report, apr. 1962, s. 53. Mange eksperter i gamle semitiske og egyptiske tekster har bemærket den gentagne brug af de forbindende ord »Og det skete« i begyndelsen af sætningerne; se Hugh Nibley, *Since Cumorah*, 2. udg., 1988, s. 150.
22. Se Moro 10:3–4; meget få kritikere har oprigtigt afprøvet dette i oprigtig hensigt.
23. Se L&P 59:23.
24. *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 70.
25. 1 Ne 17:45; se også Ezra Taft Benson, »Søg Herrens Ånd«, *Stjernen*, sep. 1988, s. 2–6: »Vi hører oftest Herrens ord gennem en følelse. Hvis vi er ydmyge og følsomme, tilskynder Herren os gennem vore følelser.«
26. Se L&P 68:6.
27. »When Faith Endures«, *Hymns*, nr. 128.

Sådan opnår man åbenbaring og inspiration i sit personlige liv

Ældste Richard G. Scott

De Tolv Apostles Kvorum

*Hvorfor ønsker Herren, at vi beder til ham og
adspørger ham? Fordi det er således, man modtager
åbenbaring.*

Enhver, der står på denne talerstol for at holde en tale, kan mærke styrken og støtten fra medlemmer over hele verden. Jeg er taknemlig for, at den samme støtte kan komme fra en elsket livsledsager på den anden side af sløret. Tak, Jeanene.

Helligånden giver os vigtige informationer, som vi har brug for på vores rejse gennem livet. Når den er skarp, klar og væsentlig, lever den op til sin titel som åbenbarer. Når det sker i en række af tilskyndelser, som vi har brug for trin for trin mod et værdigt mål, er det i denne sammenhæng inspiration.

Et eksempel på åbenbaring kunne være den vejledning, som præsident Spencer W. Kimball fik, efter han længe og vedvarende havde bedt til Herren om, at præstedømmet kunne gives til alle værdige mænd i Kirken, da det på den tid kun var tilgængeligt for visse af dem.

Endnu et eksempel på åbenbaring er den vejledning, der blev givet til præsident Joseph F. Smith: »Jeg tror, at vi bevæger os mellem og nyder nærværet af himmelske budbringere og væsener. Vi er ikke adskilt fra dem ... Vi er nært knyttede til vores slægt, vore forfædre ... som er gået forud for os ind i ånde verdenen. Vi kan ikke glemme dem; vi holder ikke op med at elske dem; de har en fast plads i vores hjerte, i vore minder og

således er vi forbundet og forenede med dem i ubrydelige bånd ... Når dette nu er tilfældet i vores jordiske tilstand og kødelige svaghed ... hvor meget mere sikkert er det så ikke ... at tro, at de, som har været trofaste, som er gået forud ... kan se os bedre, end vi kan se dem; at de kender os bedre, end vi kender dem ... vi lever i nærheden af dem, de ser os, de drager omsorg for vores velfærd, de elsker os mere end nogensinde. For nu ser de farerne, som rammer os ... deres ... kærlighed til os og deres ønske om vores bedste er langt større end det, vi selv føler.«¹

Forhold til mennesker, vi kender og elsker, kan styrkes gennem sløret. Dette gøres ved at være opsat på fortsat at gøre, hvad der er ret. Vi kan styrke vores forhold til vore kære afdøde ved at indse, at adskillelsen er midlertidig, og at de pagter, der er indgået i templet, er evige. Når de vedvarende holdes, sikrer sådanne pagter en evig opfyldelse af de løfter, der ligger i dem.

Et meget tydeligt tilfælde af åbenbaring i mit liv fandt sted, da jeg af Ånden blev stærkt tilskyndet til at spørge Jeanene Watkins, om hun ville lade sig besegle til mig i templet.

En af de store lektier, vi hver især må lære, er at spørge: Hvorfor ønsker Herren, at vi beder til ham og adspørger ham? Fordi det er således, man modtager åbenbaring.

Når jeg står over for en svær sag, faster jeg for at prøve at forstå, hvad jeg skal gøre. Jeg beder for at finde og forstå skriftsteder, som kan være til nytte. Det er en cyklisk proces. Jeg begynder med at læse en passage i skriften; jeg grunder over, hvad versene betyder og beder om inspiration. Så tænker jeg over og beder for at vide, om jeg har fanget alt det, Herren ønsker, at jeg skal. Ofte kommer der flere tilkendegivelser med en øget forståelse af læren. Jeg har erfaret, at den metode er en god måde at lære fra skriften.

Der er visse praktiske principper, som fremmer åbenbaring. For det første bortdriver det Helligånden, hvis man giver efter for følelser som vrede, forurettelse eller at man går i forsvarsposition. Disse følelser må ryddes af vejen, ellers er vores chance for at få åbenbaring lille.

Et andet princip er at være forsigtig med humor. Højrøstet og upassende latter støder Ånden. En god humoristisk sans bidrager

til åbenbaring, højrøstet latter gør ikke. Humoristisk sans er en sikkerhedsventil for livets pres.

En anden fjende af åbenbaring er overdriivelse eller højrøstede udsagn. Velovervejet, stille tale fremmer modtagelse af åbenbaring.

På den anden side kan åndelig kommunikation blive styrket af gode sundhedsvaner. Motion, en passende mængde søvn og gode spisevaner øger vores evne til at modtage og forstå åbenbaring. Vi vil leve i den tid, vi er tildelt. Men vi kan forbedre både kvaliteten af vores tjeneste og vores velbefindende ved at træffe omhyggelige, passende valg.

Det er vigtigt, at vore daglige valg ikke distraherer os fra at lytte til Ånden.

Åbenbaring kan også komme gennem en drøm, hvor der er en næsten mærkbar overgang fra søvn til vågen tilstand. Hvis man bestræber sig på straks at fange indholdet, kan man nedskrive mange detaljer, men ellers forsvinder den hastigt. Inspireret kommunikation om natten ledsages ofte af en hellig følelse omkring hele oplevelsen. Herren bruger mennesker, som vi nærer stor respekt for, til at lære os sandheder i en drøm, fordi vi stoler på dem og vil lytte til deres råd. Det er Herren, der underviser gennem Helligånden. I en drøm kan han dog både gøre det lettere at forstå og mere sandsynligt at røre vores hjerte ved at undervise os gennem én, som vi elsker og respekterer.

Når det gælder Herrens formål, kan han fremkalde alt fra vores erindring. Dette bør ikke svække vores beslutsomhed omkring det at nedskrive Åndens tilskyndelser. Hvis vi omhyggeligt nedskriver den inspiration, vi får, viser vi Gud, at vi regner hans kommunikation til os for hellig. At skrive det ned vil også styrke vores evne til at erindre åbenbaring. Sådanne optegnelser om Åndens vejledning bør beskyttes mod tab og fremmed indtrængen.

Skrifterne rummer fyldig bekræftelse på, hvordan vedvarende efterlevelse af sandhed åbner døren til inspiration til at vide, hvad man skal gøre, og til om nødvendigt at styrke sine evner gennem guddommelig kraft. Skriften viser, hvordan en persons evne til at overvinde vanskeligheder, tvivl og tilsyneladende uovervindelige udfordringer blev styrket af

Herren i nødens stund. Når man tænker over sådanne eksempler, vil der komme en stille bekræftelse fra Helligånden om, at deres oplevelser er sande. Man lærer, at man kan få tilsvarende hjælp.

Jeg har set mennesker, som mødte udfordringer, og som vidste, hvad de skulle gøre, selvom de ingen erfaringer havde med dem, men de stolede på Herren og vidste, at han ville vejlede dem til de løsninger, som de så afgjort havde brug for.

Herren har erklæret: »Og I skal blive undervist fra det høje. Hellig jer, så skal I blive begavet med kraft, så I kan videregive det, sådan som jeg har talt.«² Ordene *hellig jer* kan synes mærkelige. Præsident Harold B. Lee har engang forklaret mig, at man kan erstatte de ord med vendingen »hold mine befalinger«. Når man læser det på den måde, virker det klarere.³

Man må altid være mentalt og fysisk ren og have en ren hensigt, så Herren kan inspirere. Herren stoler på den, der er lydlig mod hans befalinger. Den person har adgang til hans inspiration til at vide, hvad der skal gøres, og om nødvendigt den guddommelige kraft til at gøre det.

For at vores åndelighed kan vokse sig stærk og kan bruges, må den plantes i et retfærdigt miljø. Hovmodighed, stolthed og indbildskhed er en stenfyldt klippegrund, der aldrig vil frembære åndelige frugter.

Ydmyghed er den frugtbare jord, hvor åndeligheden vokser og sætter frugt af inspiration til at vide, hvad man skal gøre. Den giver adgang til guddommelig kraft til at udføre det, der skal gøres. Et menneske, som motiveres af ønsket om ros eller bekræftelse, kvalificerer sig ikke til at modtage undervisning af Ånden. En person, der er arrogant, eller som lader sine følelser påvirke sine beslutninger, bliver ikke ledt af Ånden med stor kraft.

Når vi handler som redskaber til bedste for andre, er vi lettere at inspirere, end når vi kun tænker på os selv. I processen med at hjælpe andre kan Herren tilføje vejledning til vores eget bedste.

Vor himmelske Fader sendte os ikke til jorden, for at vi skulle lide fiasko, men for at det skulle gå os godt. Det virker måske som et paradoks, men det er grunden til, at det sommetider kan være meget vanskeligt at erkende svarene på vore bønner. Sommetider forsøger vi uklogt at klare livet ved at stole på vores

egen erfaring og egne evner. Det er meget klogere, hvis vi gennem bøn og guddommelig inspiration søger at vide, hvad vi skal gøre. Vores lydighed sikrer, at vi, når det er nødvendigt, er berettiget til guddommelig kraft til at opnå et inspireret mål.

Ligesom mange af os erkendte Oliver Cowdery ikke de tegn på svar, som Herren allerede havde givet på hans bønner. For at åbne hans og vore øjne blev denne åbenbaring givet gennem Joseph Smith:

»Velsignet er du, for hvad du har gjort, for du har adspurgt mig, og se, så ofte som du har adspurgt, har du modtaget undervisning fra min Ånd. Hvis det ikke havde været således, ville du ikke være kommet til det sted, hvor du er på dette tidspunkt.

Se, du ved, at du har adspurgt mig, og jeg oplyste dit sind; og se, jeg fortæller dig dette, for at du kan vide, at du er blevet oplyst af sandhedens Ånd«.⁴

Hvis du mener, at Gud ikke har besvaret dine bønner, så overvej disse skriftsteder – og se derefter grundigt efter tegn i dit eget liv på, om han måske allerede har besvaret dine bønner.

To indikatorer på, at en følelse eller tilskyndelse kommer fra Gud, er, at den skaber fred i dit hjerte og giver en stille, varm følelse. Når du følger de principper, som jeg har gennemgået, vil du være beredt til at genkende åbenbaring på kritiske tidspunkter i dit liv.

Jo nøjere du følger guddommelig vejledning, jo større vil din glæde være her og i evigheden – og jo større vil din fremgang og evne til at tjene blive. Jeg forstår ikke fuldt ud, hvordan det kan lade sig gøre, men denne vejledning i dit liv fratager dig ikke din handlefrihed. Du kan træffe de beslutninger, som du vælger at træffe. Men husk på, at tilbøjeligheden til at gøre det rette giver fred i sind og hjerte.

Er valgene forkerte, kan de blive rettet gennem omvendelse. Når betingelserne herfor er opfyldt, giver Jesu Kristi forsoning udfrielse fra retfærdighedens krav for de fejl, man har begået. Det er vidunderligt enkelt og så enestående smukt. Når du vedvarende lever retskaffent, vil du altid blive tilskyndet til at vide, hvad du skal gøre. Sommetider kan det kræve en betydelig indsats og tillid fra din side for at få at vide, hvad man skal gøre.

Alligevel vil du vide, hvad du skal gøre, når du lever op til betingelserne for en sådan guddommelig vejledning i dit liv, nemlig lydighed mod Herrens befalinger, tillid til hans guddommelige plan for lykke og at undgå alt, der strider imod den.

Kommunikation med vor Fader i himlen er ikke nogen trivielt sag. Det er et helligt privilegium. Den er baseret på evige, uforanderlige principper. Vi modtager hjælp fra vor himmelske Fader som svar på vores tro, lydighed og den rette anvendelse af handlefrihed.

Må Herren inspirere dig til at forstå og bruge de principper, som fører til personlig åbenbaring og inspiration. I Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Joseph F. Smith, i Conference Report, apr. 1916, s. 2–3; se også *Evangeliske lærdomme*, s. 362–363.
2. L&P 43:16.
3. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee*, 2001, s. 34.
4. L&P 6:14–15.

Himlens kræfter

Ældste David A. Bednar

De Tolv Apostles Kvorum

Både unge og ældre præstedømmebærere har brug for både myndighed og kraft – den nødvendige tilladelse og den åndelige evne for at repræsentere Gud i frelsesværket.

Mine elskede brødre, jeg er taknemlig for, at vi som én stor gruppe af præstedømmebærere kan samles til ét kirkemøde. Jeg elsker og beundrer jer for jeres værdighed og gode indflydelse i verden.

Jeg opfordrer jer hver især til at overveje, hvordan I ville svare på følgende spørgsmål, som præsident David O. McKay stillede til Kirkens medlemmer for mange år siden: »Hvis I blev bedt om i en sætning at udtrykke, hvad der er det mest karakteriserende træk ved Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvad ville I så svare?« (»The Mission of the Church and Its Members«, *Improvement Era*, nov. 1956, s. 781).

Det svar, som præsident McKay selv kom med på sit spørgsmål, var præstedømmets »guddommelige myndighed«. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige adskiller sig fra andre kirker, der hævder, at deres myndighed udspringer af historisk rækkefølge, skriften eller en teologisk uddannelse. Vi erklærer klart og tydeligt, at præstedømmemyndighed er blevet overdraget ved håndspålæggelse fra himmelske sendebud til profeten Joseph Smith.

Mit budskab handler om dette guddommelige præstedømme og himlens kræfter. Jeg beder oprigtigt om bistand fra Herrens Ånd, når vi sammen skal lære om disse vigtige sandheder.

Præstedømmets myndighed og kraft

Præstedømmet er Guds myndighed, som er uddelegeret til menneskene, så mænd på jorden kan tjene til frelse af Guds børn (se Spencer W. Kimball, »The Example of Abraham«, *Ensign*, juni 1975, s. 3). Præstedømmet er det middel, hvorigennem Herren handler til frelse af menneskene. Et betegnende træk ved Jesu Kristi Kirke, både på hans tid og i dag, er hans myndighed. Man kan ikke tale om en sand kirke uden guddommelig myndighed.

Almindelige mænd overdrages præstedømmets myndighed. Værdighed og villighed – og ikke erfaring, ekspertise eller uddannelse – gør en mand egnet til præstedømmeordination.

Fremgangsmåden for overdragelse af præstedømmet beskrives i den femte trosartikel: »Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og ved håndspålæggelse af dem, der har myndighed dertil, for at kunne prædike evangeliet og forrette dets ordinancer.« Således modtager en dreng eller en mand præstedømmemyndighed og ordineres til et specifikt embede af en, som allerede bærer det præstedømme og er blevet bemyndiget af en leder med de nødvendige præstedømmeøgler.

Det forventes, at en præstedømmebærer udøver denne hellige myndighed i overensstemmelse med Guds hellige sind, vilje og hensigt. Der er intet selvcentreret ved præstedømmet. Præstedømmet bruges altid til at tjene, velsigne og styrke andre mennesker.

Det højere præstedømme modtages gennem en højtidelig pagt, som indebærer en forpligtelse til at handle med den myndighed (se L&P 68:8) og i det embede (se L&P 107:99), de har modtaget. Som bærere af Guds hellige myndighed formodes vi selv at handle og ikke være genstand for handling (se 2 Ne 2:26). Præstedømmet er af natur mere aktivt end passivt.

Præsident Ezra Taft Benson har sagt:

»Det er ikke nok at modtage præstedømmet og så sidde passivt hen og vente på, at nogen sætter os i sving. Når vi modtager præstedømmet, har vi en pligt til at være aktivt og ivrigt engagerede i at fremme retfærdighedens sag her på jorden, for Herren har sagt:

... ›Den, der ikke gør noget, førend han bliver befalet dertil, og som modtager en befaling med tvivlende hjerte og er lad til at

holde den, han er fordømt« (L&P 58:29)« (*So Shall Ye Reap*, 1960, s. 21).

Præsident Spencer W. Kimball understregede også præstedømmets aktive natur: »Man bryder præstedømmets pagt ved at overtræde budene – men også ved at lade pligterne ugjort. I henhold hertil *behøver man for at bryde pagterne kun at lade være med at gøre noget*« (se *Tilgivelsens mirakel*, 1975, s. 91).

Når vi gør vores bedste for at udføre vores præstedømmens ansvar, kan vi blive velsignet med præstedømmets kraft. Kraften i præstedømmet er Guds kraft, som virker gennem mænd og drenge som os, og kræver personlig retskaffenhed, trofasthed, lydighed og flid. En dreng eller en mand kan gennem håndspåleggelse modtage præstedømmets myndighed, men han har ingen præstedømmekraft, dersom han er ulydig, uværdig eller uvillig til at tjene.

»Præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og ... himlens *kræfter* kan ikke beherskes eller anvendes uden at det sker efter retfærdighedens principper.

At de kan overdrages os, det er sandt, men når vi forsøger at skjule vore synder eller at tilfredsstille vor stolthed, vor forfængelige ærgerrighed, eller at udøve magt eller herredømme eller tvang over menneskenes børns sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da trækker himlene sig tilbage, Herrens Ånd bedrøves, og når den trækker sig tilbage, så er det amen med den mands præstedømme, eller myndighed« (L&P 121:36–37; fremhævelse tilføjet).

Brødre, når en dreng eller mand modtager præstedømmemyndighed, men ikke gør det nødvendige for at kvalificere sig til præstedømmets kraft, så er det ikke antageligt for Herren. Både unge og ældre præstedømmebærere har brug for både myndighed og kraft – den nødvendige tilladelse og den åndelige evne til at repræsentere Gud i frelsesværket.

En lektie jeg lærte af min far

Jeg er opdraget i et hjem med en trofast mor og en vidunderlig far. Min mor var efterkommer af pionererne, som ofrede alt for Kirken og Guds rige. Min far var ikke medlem af vores kirke, og som ung havde han næret ønske om at blive præst i den katolske kirke. I sidste ende valgte han ikke at søge

optagelse på præsteseminariet og gik i stedet efter en karriere som værktøjsmager.

I størstedelen af sit ægteskab deltog min far sammen med vores familie i møderne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Rent faktisk var det de færreste i vores menighed, som vidste, at min far ikke var medlem af Kirken. Han spillede med og trænede vores softball-hold, hjalp med spejderaktiviteterne og støttede min mor i hendes forskellige kaldelser og ansvar. Jeg vil gerne fortælle jer om en af de vigtigste lektier, jeg lærte af min far om præstedømmets myndighed og kraft.

Som dreng spurgte jeg flere gange om ugen min far, hvornår han skulle døbes. Hver gang, jeg plagede ham, svarede han kærligt, men bestemt: »David, jeg tilslutter mig ikke Kirken for din mors, for din eller for nogen andens skyld. Jeg tilslutter mig Kirken, når jeg ved, det er det rette at gøre.«

Jeg tror, at det var i begyndelsen af mine teenageår, at jeg havde følgende samtale med min far. Vi var lige kommet hjem efter at have været sammen til søndagsmøderne, og jeg spurgte min far, hvornår han skulle døbes. Han smilede og sagde: »Du er den eneste, der altid spørger mig om at blive døbt. I dag har jeg et spørgsmål til dig.« Jeg drog hurtigt og spændt den konklusion, at vi gjorde fremskridt!

Min far fortsatte: »David, din kirke siger, at præstedømmet blev taget fra jorden på et tidspunkt og blev gengivet til Joseph Smith gennem himmelske sendebud, ikke?« Jeg svarede, at det var rigtigt. Så sagde han: »Her er mit spørgsmål. Hver uge hører jeg til præstedømmemødet, hvordan biskoppen eller en anden præstedømmeleder påminder, beder og trygler mændene om at gå på hjemmelærerbesøg og udføre deres præstedømmepligter. Hvis din kirke virkelig har Guds gengivne præstedømme, hvorfor er der så så mange mænd i din kirke, som ikke adskiller sig fra mændene i min kirke med hensyn til at udføre deres religiøse pligter?« Mit unge sind gik helt i sort. Jeg havde intet passende svar til min far.

Jeg synes, at min far begik en fejl ved at bedømme rigtigheden af Kirkens påstand om at have guddommelig myndighed ud fra den utilstrækkelighed, han så blandt mændene i vores menighed. Men indlejret i hans spørgsmål lå en

korrekt formodning om, at mænd, som bærer Guds hellige præstedømme, bør adskille sig fra andre mænd. Mænd, som bærer præstedømmet, er ikke af natur bedre end andre mænd, men de bør handle anderledes. Mænd, som bærer præstedømmet, bør ikke alene modtage præstedømmets myndighed, men også blive værdige og trofaste kanaler for Guds kraft. »Vær rene, I som bærer Herrens kar« (L&P 38:42).

Jeg har aldrig glemt den lektie om præstedømmets myndighed og kraft, som jeg lærte af min far, en god mand, der ikke delte vores tro, og som forventede mere fra mænd, der hævdede at bære Guds præstedømme. Den samtale den søndag eftermiddag med min far for mange år siden, vækkede et ønske i mig om at være en »god dreng«. Jeg ville ikke være et dårligt eksempel og en hindring for min fars fremgang med hensyn til at lære om det gengivne evangelium. Jeg ville ganske enkelt være en god dreng. Herren har brug for, at alle os, der bærer hans myndighed, er hæderlige, dydige og gode drenge til alle tider og på alle steder.

I vil måske gerne vide, at nogle år senere blev min far døbt. Og da tiden var inde, fik jeg mulighed for at overdrage ham Det Aronske Præstedømme og Det Melkisedekske Præstedømme. En af de store oplevelser i mit liv var at se min far modtage myndigheden og i sidste instans kraften i præstedømmet.

Jeg deler pointen i den lektie, som jeg lærte af min far, for at fremhæve en enkel sandhed. Modtagelse af præstedømmets myndighed gennem håndspålæggelse er en vigtig begyndelse, men det er ikke nok. Myndighed overdrages gennem ordination, men retskaffenhed er påkrævet for at handle med kraft, når vi stræber efter at opløfte sjæle, undervise og vidne, velsigne og råde for at fremme det frelsende værk.

I denne afgørende del af jordens historie må vi som præstedømmebærere være retfærdige mænd og effektive redskaber i Guds hænder. Vi må ranke os som Guds mænd. Vi vil stå os godt ved at lære af og følge Nefis eksempel, Helamans barnebarn og den første af de tolv disciple, som Frelseren kaldte ved begyndelsen af sin tjenestegerning blandt nefitterne. »Og [Nefi] forkyndte meget for dem ... Og Nefi forkyndte med kraft og med stor myndighed« (3 Ne 7:17).

»Hjælp min mand til at forstå«

Som afslutning på de tempelanbefalingsinterview, som jeg foretog som biskop og stavspræsident, spurgte jeg ofte de gifte søstre, hvordan jeg bedst kunne tjene dem og deres familie. Sammenfaldet af de svar, jeg fik fra disse trofaste kvinder, var både lærerige og foruroligende. Det var sjældent, at søstrene beklagede sig eller kritiserede, men de svarede ofte noget i denne stil: »Hjælp min mand til at forstå sit ansvar som præstedømmeleder i vores hjem. Jeg har ikke noget imod at sørge for, at vi studerer skriften, beder familiebøn og holder familieaftener, og det skal jeg nok fortsætte med. Men jeg ville ønske, at min mand var en mere jævnbyrdig partner og sørgede for det stærke præstedømmelederskab, som det kun er ham, der kan. Hjælp min mand til at lære, hvordan han bliver patriark og en præstedømmeleder, som præsiderer over og beskytter vores hjem.«

Jeg har ofte tænkt over disse søstres oprigtighed og deres anmodning. Præstedømmeledere hører noget tilsvarende i dag. Mange hustruer trygler om ægtemænd, som ikke blot besidder præstedømmets myndighed, men også dets kraft. De længes efter at trække på samme hammel med en trofast ægtemand og præstedømmeledsager, når det gælder om at opbygge et hjem, der er centreret om Kristus og fokuseret på evangeliet.

Brødre, jeg lover, at hvis vi bønsumt vil overveje disse søstres bøn, vil Helligånden hjælpe os til at se os, som vi virkelig er (se L&P 93:24) og til at se, hvor vi må ændre og forbedre os. Og tiden er inde nu!

Vær retskafne eksempler

I aften gentager jeg præsident Thomas S. Monsons belæringer. Han har opfordret os til at være »retskafne eksempler«. Han har gentagne gange mindet os om, at vi er ude i Herrens ærinde, og at vi har ret til hans hjælp, hvis vi er værdige (se »Retskafne eksempler«, *Liahona*, maj 2008, s. 65–68). I og jeg bærer en præstedømmemyndighed, som i denne uddeling blev givet tilbage til jorden af de himmelske sendebud, Johannes Døber og Peter, Jakob og Johannes. Og derfor kan hver eneste mand, der modtager Det Melkisedekske Præstedømme, spore sin

personlige myndighedslinje direkte tilbage til Herren, Jesus Kristus. Jeg håber, at vi påskønner denne forunderlige velsignelse. Jeg beder til, at vi vil være rene og værdige til at repræsentere Herren, når vi udøver hans hellige myndighed. Må vi hver især gøre os værdige til præstedømmets kraft.

Jeg vidner om, at det hellige præstedømme er blevet gengivet til jorden i disse sidste dage og findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg vidner også om, at præsident Thomas S. Monson er den præsiderende højpræst for det høje præstedømme i Kirken (se L&P 107:9, 22, 65–66, 91–92) og den eneste person på jorden, som både besidder og er bemyndiget til at udøve alle præstedømmets nøgler. Om disse sandheder vidner jeg højtideligt i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Redningen, der er nødvendig for virkelig vækst

Biskop Richard C. Edgley

Førsterådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

*At frelse sjæle er det værk, Frelseren har kaldet os alle
til at gøre.*

I de seneste måneder er der blevet lagt øget vægt på at skabe en »virkelig vækst« i Kirken ved at bringe alle, der vil, til at modtage og holde de frelsende ordinancer og pagter og opleve den mægtige forandring i hjertet, som Alma beskrev (se Alma 5:14). En af de mest meningsfulde og væsentlige måder at skabe virkelig vækst på i Kirken er ved at række ud og redde dem, der er blevet døbt og dog befinder sig i en mindre aktiv tilstand, uden velsignelserne og de frelsende ordinancer. Uanset vores kaldelse – som hjemme- eller besøglærer, søndagsskolelærer, biskop, far, mor eller generalautoritet – kan alle involvere sig i den frelsende indsats på meningsfuld vis. Når alt kommer til alt er det en guddommelig kaldelse, som er fælles for os alle, at bringe alle – vores familie, ikke-medlemmer, mindre aktive medlemmer, syndere – til Kristus, så de kan modtage de frelsende ordinancer.

En søndag morgen for omkring 30 år siden, mens jeg tjente i et stavspræsidentskab, fik vi et telefonopkald fra en af vore trofaste biskopper. Han forklarede, at hans menighed var vokset så hurtigt, at han ikke længere kunne give en meningsfuld kaldelse til alle værdige medlemmer. Hans bøn til os var at dele menigheden. Mens vi ventede på en sådan godkendelse, besluttede vi som stavspræsidentskab at besøge menigheden og

kalde alle disse vidunderlige, værdige brødre og søstre som stavsmisionærer.

Den tredje person, jeg talte med, var en ung, kvindelig studerende, der læste på det lokale universitet. Efter at have sludret et par minutter kaldte jeg hende til at tjene som missionær. Der var et par øjeblikkes tavshed. Derpå sagde hun: »Præsident, ved du ikke, at jeg ikke er aktiv i Kirken?«

Efter et øjeblikkes tavshed fra min side sagde jeg: »Nej, jeg vidste ikke, at du ikke var aktiv.«

Hun svarede: »Jeg har ikke været aktiv i Kirken i årevis.« Derpå sagde hun: »Ved du ikke, at når man har været inaktiv, så er det ikke så let at komme tilbage?«

Jeg svarede: »Nej. Din menigheds møder begynder kl. 9. Du kommer bare ind i kirkesalen, og så er du sammen med os.«

Hun sagde: »Nej, så let er det ikke. Man spekulerer på en masse ting. Man spekulerer på, om nogen vil hilse på en, eller om man kommer til at sidde alene og ubemærket under møderne. Og man spekulerer på, om man bliver taget godt imod, og hvem der bliver ens nye venner.«

Med tårer trængte sig på, da jeg svarede: »Jeg ved, at min mor og far i årevis har bedt for, at jeg kom tilbage til Kirken.« Efter et øjeblikkes tavshed sagde hun: »I de sidste tre måneder har jeg bedt om at finde mod, styrke og om en måde at kunne komme tilbage og blive aktiv på.« Dernæst spurgte hun: »Præsident, tror du, at denne kaldelse kunne være et svar på disse bønner?«

Tårerne trængte sig på, da jeg svarede: »Jeg tror, at Herren har besvaret dine bønner.«

Hun tog ikke blot imod kaldelsen, hun blev en god missionær. Og jeg er sikker på, at hun ikke kun bragte stor glæde til sig selv, men også til sine forældre og sandsynligvis andre i familien.

Der var adskillige ting, jeg lærte eller blev mindet om i dette og lignende interview:

- Jeg lærte, at mange mindre aktive medlemmer har familie, der dagligt er på knæ, hvor de bønfaller Herren om hjælp til at redde dem, de holder af.

- Jeg lærte, at det slet ikke er så nemt eller behageligt for et mindre aktivt medlem bare at komme tilbage til Kirken. De har brug for hjælp. De har brug for støtte. De har brug for fællesskab.
- Jeg lærte også, at vi har mindre aktive medlemmer, der prøver og er villige til at finde tilbage til aktivitet.
- Jeg lærte, at mange mindre aktive medlemmer tager imod en kaldelse, hvis de bliver spurgt.
- Jeg lærte, at mindre aktive medlemmer fortjener at blive behandlet ligeværdigt og blive betragtet som en søn eller datter af en kærlig Gud.

Igennem årene har jeg spekuleret på, hvordan dette interview ville være gået, hvis jeg havde talt til den unge kvinde som et mindre aktivt medlem. Det vil jeg lade jer dømme om.

Genaktivering har altid været en vigtig del af Herrens værk. Selv om ansvaret for at redde andre ligger hos hvert eneste medlem, har aronske og melkisedekske præstedømmebærere ansvaret for at lede andre i dette værk. Når alt kommer til alt, er det det, præstedømmetjeneste handler om – at bringe mennesker til ophøjende pagter, fred, lykke og selvværd.

Fra Mormons Bog husker I, at da Alma den yngre opdagede, at zoramitterne var faldet væk fra Kirken, organiserede han et genaktiveringshold, der skulle redde disse mennesker. Da de gik til deres opgave, bad Alma til Herren med disse ord:

»O, Herre, vil du give os kraft til at bringe dem *tilbage* til dig i Kristus?

Se, o Herre, deres sjæl er dyrebar, og *mange af dem er vore brødre*; giv os derfor, o Herre, magt og visdom, så vi kan bringe disse vore brødre tilbage til dig« (Alma 31:34–35; fremhævelse tilføjet).

Få måneder efter et møde med nyomvendte og mindre aktive medlemmer kom en herre omkring min alder, der var blevet aktiv igen, hen til mig og sagde: »Jeg er en af dem, der har været mindre aktiv det meste af mit liv. Jeg faldt fra Kirken tidligt i mit liv. Men nu er jeg tilbage, og jeg tjener i templet sammen med min hustru.«

For at lade ham vide, at alt var i orden, lød mit svar nogenlunde sådan: »Når enden er god, er alting godt.«

Han svarede: »Nej, alting er ikke godt. Jeg er tilbage i Kirken, men jeg har mistet alle mine børn og børnebørn. Og nu må jeg stå og se på, at jeg mister mine oldebørn – alle er ude af Kirken. Alting er ikke godt.«

I vores familie har vi en forfader, der tilsluttede sig Kirken i Europa i Kirkens første dage. Én søn blev inaktiv. Søster Edgley og jeg havde forsøgt at finde denne forfaders inaktive efterkommere.

Det var let for min hustru og mig at konkludere, at der i løbet af de næste seks generationer og med andre fornuftige forudsætninger kunne være et tab på op mod 3.000 familiemedlemmer. Lad os nu regne os frem til, hvad der vil ske, når vi når yderligere to generationer frem. Der vil tabet teoretisk set nærme sig 20 til 30.000 af vor himmelske Faders børn.

Opgaven med at redde er baseret på en af de mest grundlæggende læresætninger i Kirken.

»Husk, at sjæles værdi er stor i Guds øjne;

For se, Herren, jeres Forløser, led døden i kødet; således led han *alle menneskers smerter*, for at *alle mennesker kunne omvende sig og komme til ham ...*

Og dersom I skulle arbejde alle jeres dage med at råbe omvendelse til dette folk og kun føre én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være sammen med ham i min Faders rige!« (L&P 18:10–11, 15; fremhævelse tilføjet).

Jeg har haft det privilegium at redde nogle få mindre aktive medlemmer i min levetid. Når jeg nu er med til at bringe én tilbage til aktivitet i Kirken, ser jeg ikke en enkelt sjæl for mig – jeg ser seks, syv eller flere generationer – tusinder af sjæle. Og så tænker jeg på dette skriftsted: »Skulle [I] ... kun føre én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være« (L&P 18:15).

Herren sagde til sine apostle: »Høsten er stor, men arbejderne få« (Matt 9:37). Arbejderne behøver ikke at være få. Vi har tusinder af egnede, værdige præstedømmebærere og millioner af hengivne medlemmer i Kirken i alle dele af verden. Vi har fungerende menighedsråd, præstedømmekvorummer, Hjælpeforeninger og andre organisationer, som alle har opgaven

at redde. At frelse sjæle er det værk, Frelseren har kaldet os alle til at gøre.

Tidligere i min tale henviste jeg til Almas bøn, som han udøste, da han og hans kammerater indlod sig på at redde zoramitterne. Under anden verdenskrig blev cirka 500 amerikanske soldater og lokale støtter holdt fangne i en fangelejr. På grund af deres lidelser og bekymringen for deres sikkerhed blev en frivillig styrke på omtrent 100 amerikanske soldater udvalgt til at redde disse fanger. Da de frivillige havde samlet sig, instruerede den befalende officer dem med noget i denne retning: »Her til aften mødes I mænd med jeres religiøse ledere, I knæler, og I sværger over for Gud, at så længe I har et eneste åndedrag tilbage i jer, vil I ikke lade én af disse mænd lide et øjeblik mere« (se Hampton Sides, *Ghost Soldiers: The Forgotten Epic Story of World War II's Most Dramatic Mission*, 2001, s. 28–29). Denne vellykkede redning var en redning fra fysisk og timelig lidelse. Bør vi være mindre tapre i vore bestræbelser på at redde dem, der kunne lide under åndelige og evige konsekvenser? Bør vi forpligte os mindre over for Herren?

Og til sidst: Som medlemmer af Kristi sande kirke skyldes vores pligt den kendsgerning, at Herren led for hver eneste af os – ikke-medlemmet, det mindre aktive medlem, synderen og hvert eneste medlem af vores egen familie. Jeg tror, at vi kan føre tusinder og hundredtusinder, endog millioner med deres efterkommere til evangeliets glæde, fred og lykke. Jeg tror på, at det kan lykkes for os, fordi dette er Herrens kirke, og i kraft af vores præstedømme og vores medlemskab er vi kaldet til at få succes. Jeg bærer dette vidnesbyrd for jer i Jesu Kristi navn. Amen.

Det Aronske Præstedømme: Rejs jer og brug Guds kraft

Adrián Ochoa

Andenrådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab

Præstedømmet skal udøves for at gøre godt. I er kaldet til at »rejs[e] jer og lad[e] jeres lys skinne«, ikke at skjule jeres lys i mørket.

For ikke så længe siden var jeg i Sydafrika, hvor jeg besøgte et hjem sammen med Thabiso, førsteassistenten i præsternes kvorum i Kagiso Menighed. Thabiso og hans biskop, der præsiderer og bærer nøglerne til det kvorum, havde bedt for de mindre aktive medlemmer i kvorummet og søgt inspiration til, hvem de skulle besøge, og hvordan de kunne hjælpe dem. De følte sig tilskyndet til at besøge Tebello, og de inviterede mig til at tage med dem.

Da vi først var kommet forbi den glubske vagthund, sad vi i stuen sammen med Tebello, en rolig ung mand, der var holdt op med at komme i kirke, fordi han havde haft travlt med andre gøremål om søndagen. Han var nervøs, men glad for at se os, og han inviterede endda sin familie til at være med. Biskoppen udtrykte sin kærlighed for familien og sit ønske om at hjælpe dem til at blive en evig familie ved at blive beseglet i templet. De blev rørt i hjertet, og vi kunne alle føle Helligåndens stærke tilstedeværelse i alle ord og følelser.

Men det var Thabisos ord, der gjorde en forskel under besøget. Det virkede på mig, som om denne unge præst talte englendes sprog – kærlige ord, vi alle kunne forstå, men som især rørte hans ven. »Jeg nød virkelig at tale med dig henne i kirken,«

sagde han. »Du var altid venlig mod mig. Og ved du, at vores fodboldhold næsten er gået i opløsning, nu hvor vi ikke har dig. Du er så god til det.«

»Undskyld,« svarede Tebello. »Jeg kommer tilbage til jer drenge.«

»Det vil være fantastisk,« sagde Thabiso. »Husker du, hvordan vi plejede at forberede os til at tjene som missionærer? Kan vi begynde på det igen?«

»Ja,« svarede Tebello, »jeg ønsker at komme tilbage.«

Måske er den største glæde, jeg oplever som rådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab, at se præstedømmebærere rundt om i verden udøve kraften i Det Aronske Præstedømme. Men sommetider ser jeg også med et trist hjerte, hvordan mange unge mænd ikke forstår, hvor meget godt de kan gøre med den kraft, de bærer.

Præstedømmet er kraften og myndigheden fra Gud selv til at tjene hans børn. Hvis blot enhver ung mand, enhver bærer af Det Aronske Præstedømme, fuldt ud forstod, at hans præstedømme besidder nøglerne til englebetjening. Hvis blot de kunne forstå, at de har en hellig pligt til at hjælpe deres venner med at finde den sti, der fører til Frelseren. Hvis blot de vidste, at vor himmelske Fader giver dem kraften til at forklare sandheden om det gengivne evangelium med sådan en klarhed og oprigtighed, at andre kommer til at føle den uforståelige sandhed i Kristi ord.

Kære unge mænd i Kirken, lad mig stille jer et spørgsmål, som jeg håber, I bærer i jeres hjerte resten af livet. Hvilken større kraft kan I opnå på jorden end Guds præstedømme? Hvilken kraft kan være større end evnen til at hjælpe vor himmelske Fader med at ændre jeres medmenneskers tilværelse og hjælpe dem langs stien til evig lykke ved at blive rensset for synd og andre forseelser?

Ligesom al anden kraft må præstedømmet udøves for at gøre godt. I er kaldet til at »rejs[e] jer og lad[e] jeres lys skinne« (L&P 115:5), ikke at skjule jeres lys i mørket. Kun de modige vil blive talt blandt de udvalgte. Når I udøver kraften i jeres hellige præstedømme, bliver jeres mod og selvtillid styrket. Unge mænd, jeg ved, at I har det bedst, når I tjener Gud. Jeg ved, at I er

lykkeligst, når I er ivrigt engageret i en god sag. Højn kraften i jeres præstedømme ved at være rene og ved at være værdige.

Jeg gentager det kald, som ældste Jeffrey R. Holland gav jer fra denne talerstol for 6 måneder siden. »[Jeg] er ... på udkig,« sagde han, »efter mænd, unge som gamle, der bekymrer sig nok om denne krig mellem godt og ondt, til frivilligt at melde sig og åbne munden. Vi er i krig.« Han fortsatte: »[Jeg] beder ... om en stærkere og ivrigere stemme, ikke kun en stemme imod det onde ... men en stemme for det gode, en stemme for evangeliet, en stemme for Gud« (»Modigt må vi kæmpe«, *Liahona*, nov. 2011, s. 44, 47).

Bærere af Det Aronske Præstedømme, vi er i krig. Og i denne krig er det bedste forsvar mod det onde at være en aktiv del af at fremme retskaffenhed. I kan ikke lytte til grimme ord og lade som om, at I ikke hører dem. I kan ikke, alene eller sammen med andre, se billeder, som I ved, er sjofle, og lade som om, at I ikke ser dem. I kan ikke røre ved noget urent og lade som om, at det ikke betyder noget. I kan ikke være passive, når Satan forsøger at ødelægge alt det, der er godt og rent. Stå i stedet frimodigt fast ved det, som I ved, er sandt! Når I hører eller ser noget, der bryder Herrens standarder, så husk, hvem I er – soldater i Guds hær, der er udstyret med hans hellige præstedømme. Der findes ikke noget bedre våben mod fjenden, løgnens fader, end sandheden, som kommer ud af jeres mund, når I udøver præstedømmets kraft. De fleste af jeres jævnaldrende vil respektere jer for jeres mod og retskaffenhed. Andre vil ikke. Men det betyder ikke noget. I får vor himmelske Faders respekt og tillid, fordi I bruger hans kraft til at opnå hans hensigter.

Jeg kalder på hvert eneste præsidentskab i Det Aronske Præstedømme til igen at rejse frihedserklæringen og organisere og lede jeres bataljoner. Brug jeres præstedømmekraft til at invitere dem omkring jer til at komme til Kristus gennem omvendelse og dåb. I har fuldmagten og kraften fra vor Fader i himlen til at gøre det.

For to år siden, da jeg var på besøg i Santiago i Chile, blev jeg meget overrasket over Daniel Olate, en ung mand, der ofte tog ud med missionærerne. Jeg bad ham om at skrive til mig, og med hans tilladelse vil jeg læse en del af hans seneste e-mail. »Jeg er

lige blevet 16 år, og i søndags blev jeg ordineret til embedet som præst. Den samme dag døbte jeg en ven, hendes navn er Carolina. Jeg underviste hende i evangeliet, og hun kom regelmæssigt i kirke og fik endda sin belønning fra *Personlig fremgang*, men hendes forældre ville ikke lade hende blive døbt, før de havde lært mig at kende og stolede på mig. Hun ønskede, at det var mig, der døbte hende, så vi måtte vente en måned, indtil den søndag, hvor jeg blev 16 år. Det føles så godt at have hjulpet sådan en god person til at blive døbt, og jeg er lykkelig for, at jeg blev den, der døbte hende.«

Daniel er blot en af mange unge mænd rundt om i verden, der lever op til den kraft, som Gud har betroet dem. En anden er Luis Fernando fra Honduras, der opdagede, at hans ven gik på en farlig sti, så han bar sit vidnesbyrd for ham og reddede bogstavelig talt hans liv (se »A Change of Heart«, [lds.org/youth/video](https://www.lds.org/youth/video)). Olavo fra Brasilien er endnu et eksempel. Olavo var en sand præstedømmebærer i sit hjem (se L&P 84:111) og inspirerede sin mor til at vende tilbage til fuld aktivitet i Kirken (se »Reunited by Faith«, [lds.org/youth/video](https://www.lds.org/youth/video)). I kan finde nogle af disse beretninger og mange flere som dem på Kirkens hjemmeside for unge, youth.lds.org. Internettet, sociale medier og anden teknologi er for resten værktøjer, som Herren har anbragt i jeres hænder for at hjælpe jer til at udøve jeres præstedømmepligter og sprede sandhed og dyd.

Kære unge mænd, når I udøver Det Aronske Præstedømme på den måde, som jeg har beskrevet, forbereder I jer på fremtidens ansvar. Men I gør så meget mere end det. Ligesom Johannes Døber, den eksemplariske aronske præstedømmebærer, forbereder I også vejen for Herren og gør hans stier jævne. Når I modigt forkynder evangeliet om omvendelse og dåb, ligesom Johannes, forbereder I menneskene på Herrens komme (se Matt 3:3; L&P 65:1–3; 84:26–28). I hører ofte om jeres store potentiale. Nu er det tid til at sætte handling bag det potentiale, gøre brug af de evner, som Gud har givet jer til at velsigne andre, bringe dem ud af mørket og ind i lyset og forberede Herrens vej.

Kirken har givet jer hæftet *Pligt mod Gud* som en hjælpekilde til at lære og udføre jeres pligter. Studér det ofte. Gå på jeres knæ, væk fra al teknologi og søg Herrens vejledning. Rejs jer derefter

og brug Guds kraft. Jeg lover, at I får svar fra vor himmelske Fader på, hvordan I skal leve jeres liv, og hvordan I kan hjælpe andre.

Jeg citerer præsident Thomas. S. Monson: »Undervurder aldrig jeres vidnesbyrds langtrækkende virkning ... I har styrke til at lægge mærke til dem, som andre ikke lægger mærke til. Når I har øjne, der ser, ører, der hører og et hjerte, der føler, kan I række ud og redde andre på jeres alder« (»Vær et eksempel«, *Liahona*, maj 2005, s. 115).

Jeg bærer vidnesbyrd for jer om, at præstedømmets kraft er sand. Jeg fik mit vidnesbyrd ved selv at udøve mit præstedømme. Jeg har set mirakel efter mirakel udført af dem, der har kraften i Det Aronske Præstedømme. Jeg har set kraften af betjenende engle, når trofaste aronske præstedømmebærere taler håbets sprog, der er inspireret af Ånden og åbner hjertet på en person, der har brug for lys og kærlighed. I Jesu Kristi, vor Herre, vor leder og vor Frelsers navn. Amen.

Præstedømmetjenestens *hvorfor*

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Når vi forstår evangeliets hvorfor og præstedømmets hvorfor, hjælper det os til at se det guddommelige formål med alt.

Jeg værdsætter denne vidunderlige mulighed for at mødes med brødrene i præstedømmet og fryder mig sammen med jer over det vidunderlige og smukke i Jesu Kristi evangelium. Jeg roser jer for jeres tro, jeres gode gerninger og jeres vedvarende retskaffenhed.

Vi har et fælles bånd i, at vi alle er blevet ordineret til Guds præstedømme af dem, der er betroet magt og myndighed i det hellige præstedømme. Det er ikke nogen ubetydelig velsignelse. Det er et helligt ansvar.

Kraften i *hvorfor*

Jeg har på det sidste tænkt over to betydningsfulde kaldelser, som jeg modtog som præstedømmebærer i Kirken.

Den første af disse kaldelser kom, da jeg var diakon. Jeg kom sammen med min familie i grenen i Frankfurt i Tyskland. Vi var velsignet med mange vidunderlige mennesker i vores lille gren. En af dem var vores grenspræsident, bror Landschultz. Jeg beundrede ham meget, selv om han altid syntes at være ret alvorlig, meget officiel og for det meste gik klædt i et mørkt jakkesæt. Jeg husker, hvordan jeg som stor dreng sammen med mine venner morede mig over, hvor gammeldags vores grenspræsident forekom.

Når jeg tænker på det nu, får det mig til at le, for det er meget muligt, at Kirkens unge ser på mig på stort set samme måde i dag.

En søndag spurgte præsident Landschultz mig, om han måtte tale med mig. Min første tanke var: »Hvad har jeg gjort forkert?« Jeg tænkte hurtigt på alt det, jeg måske havde gjort, der kunne have inspireret til denne samtale mellem grenspræsidenten og en diakon.

Præsident Landschultz bad mig komme ind i et lille klasseværelse – vores kirke havde ikke et kontor til grenspræsidenten – og der kaldte han mig til at tjene som diakonernes kvorumspræsident.

»Det er en vigtig stilling,« sagde han, og derpå tog han sig god tid og forklarede hvorfor. Han forklarede, hvad han og Herren forventede af mig, og hvordan jeg kunne få hjælp.

Jeg husker ikke ret meget af det, han sagde, men jeg husker udmærket, hvordan jeg følte det. En hellig og guddommelig Ånd fyldte mit hjerte, mens han talte. Jeg kunne mærke, at dette var Frelserens kirke. Og jeg følte, at den kaldelse, han kom med, var inspireret af Helligånden. Jeg mindes, at jeg gik ud af det lille klasseværelse og følte mig ret meget højere end før.

Der er gået næsten 60 år siden den dag, og jeg værdsætter stadig den tillid og kærlighed, jeg følte.

Da jeg tænkte tilbage på denne oplevelse, prøvede jeg at huske, hvor mange diakoner, der var i vores gren på det tidspunkt. Så vidt jeg husker, var der to. Men det kan godt være en stor overdrivelse.

Men det betød ikke rigtig noget for mig. Uanset om der var én diakon eller et dusin, følte jeg mig bæret, og jeg ønskede at tjene efter bedste evne og ikke skuffe hverken min grenspræsident eller Herren.

Jeg forstår nu, at grenspræsidenten blot kunne have sagt det nødvendige, da han kaldte mig til den stilling. Han kunne blot have fortalt mig ude på gangen eller til vores præstedømmemøde, at jeg var den nye kvorumspræsident for diakonerne.

I stedet tilbragte han tid med mig og hjalp mig ikke blot med at forstå, *hvad* min opgave bestod i, men endnu vigtigere end det, *hvorfor*.

Det er noget, jeg aldrig vil glemme.

Meningen med denne beretning er ikke blot at beskrive, hvordan man fremsætter en kaldelse i Kirken (selv om det var en vidunderlig lektie i den rette måde at gøre det på). Det er et eksempel på den motiverende kraft i præstedømmeledelse, der vækker ånden og inspirerer til handling.

Vi må konstant påmindes om de evige grunde bag det, vi er blevet befaleet at gøre. Grundlæggende evangeliske principper må væves ind i vores liv, selv om det betyder, at vi må lære dem igen og igen. Det betyder ikke, at processen behøver at være rutine eller kedelig. Når vi underviser i de grundlæggende principper i vore hjem eller i kirken, bør vi i stedet lade flammen fra vores begejstring for evangeliet og vores brændende vidnesbyrd bringe lys, varme og glæde til hjertet hos dem, vi underviser.

Lige fra den sidst ordinerede diakon til den mest erfarne højpræst har vi alle lister over, *hvad* vi kan og bør gøre i vore præstedømmeansvar. Dette *hvad* er vigtigt i vores arbejde, og vi må gøre noget for at nå det. Men det er i forbindelse med *hvorfor* i præstedømmetjeneste, at vi opdager ilden, passionen og kraften i præstedømmet.

Hvad'et i præstedømmetjeneste lærer os, hvad vi skal gøre. *Hvorfor'et* inspirerer vores sjæl.

Hvad informerer, men *hvorfor* forandrer.

En rigelig mængde »gode« ting at gøre

En anden præstedømmekaldelse, som jeg har tænkt på, faldt i mit lod mange år senere, da jeg selv havde en familie. Vi var flyttet tilbage til Frankfurt, og jeg var lige blevet forfremmet på mit arbejde, og det ville kræve meget af min tid og min opmærksomhed. På denne travle tid i mit liv fremsatte ældste Joseph B. Wirthlin en kaldelse til mig om at tjene som stavspræsident.

Under mit interview fløj der mange tanker gennem mit hoved, ikke mindst den foruroligere bekymring om, at jeg måske ikke havde den tid, som denne kaldelse ville kræve. Selv om jeg følte mig ydmyg og bæret over kaldelsen, så tænkte jeg

kortvarigt over, om jeg kunne sige ja. Men det var kun en flygtig tanke, for jeg vidste, at ældste Wirthlin var kaldet af Gud, og at han var i Herrens ærinde. Hvad andet kunne jeg gøre end at sige ja?

Der er tidspunkter, hvor vi i tro må træde ind i mørket, i overbevisning om, at Gud sørger for fast grund under vore fødder, når vi gør det. Så derfor sagde jeg med glæde ja, fordi jeg vidste, at Gud ville sørge for mig.

I den første tid i denne kaldelse nød vi som stav privilegiet af at blive undervist af nogle af de bedste lærere og ledere i Kirken – mænd som ældste Russell M. Nelson og præsident Thomas S. Monson kom til vores område. Deres undervisning faldt som dug fra himlen og var en stor inspiration for os. Jeg har stadig de noter, jeg tog ved disse møder. Disse brødre gav os *visionen* af, hvad det vil sige at etablere Guds rige ved at opbygge personlige vidnesbyrd og styrke familier. De hjalp os til at se, hvordan vi skulle anvende evangeliets sandheder og principper i netop vores situation og i netop vores tid. Sagt på en anden måde, så hjalp inspirerede ledere os til at se evangeliets *hvorfor*, og vi måtte smøge ærmerne op og gå i gang.

Det tog ikke lang tid, før vi erkendte, at der var mange ting, et stavspræsidentskab kunne gøre – faktisk så mange, at hvis vi ikke fastsatte en inspireret prioritering, så ville vi ende med ikke at få udført de vigtige. Konkurrerende prioriteter opstod, som skubbede vores fokus væk fra den vision, som brødrene havde vist os. Der var mange »gode« ting at gøre, men de var ikke alle af den største betydning.

Vi lærte en vigtig lektie: At noget er godt, er ikke altid grund nok til at bruge vores tid og vore ressourcer på det. Vore aktiviteter, initiativer og planer bør være inspireret af og bygget på præstedømmetjenestens *hvorfor* og ikke på øjeblikkets smarte tendenser eller interesser. Ellers kan de distrahere vores indsats, fortynde vores energi og fange os i vore egne åndelige eller timelige hobbyer, som ikke er det centrale ved at være discipel.

Brødre, vi ved, at det kræver selvdisciplin at forblive fokuseret på det, der har størst kraft til at styrke vores kærlighed til Gud og vore medmennesker, genoplive ægteskaber, styrke familien og opbygge Guds rige på jorden. Ligesom et frugttræ

med en overflod af grene og blade, så har vores liv også behov for regelmæssig beskæring for at sikre, at vi bruger vores energi og tid på at opnå vores virkelige formål – nemlig at »bære gode frugter«!¹

I er ikke alene

Så hvordan ved vi, hvad vi skal vælge? Det er den enkeltes ansvar at fastslå det. Men vi er blevet befalet flittigt at studere skrifterne, give agt på profeternes ord og gøre det til et spørgsmål om oprigtig, inderlig bøn i stor tro.

Brødre, Gud er trofast. Gennem Helligånden vil han tale til vores sind og hjerte om den vej, vi bør følge i hver del af vores liv.

Hvis vores hjerte er rent – hvis vi ikke søger vores egen ære, men den almægtig Guds ære, hvis vi søger at gøre hans vilje, hvis vi ønsker at velsigne vores familie og vore medmennesker – så bliver vi ikke overladt til at gå alene. Som præsident Monson ofte har mindet os om: »Når vi går Herrens ærinde, er vi berettiget til Herrens hjælp.«²

Jeres himmelske Fader »vil drage foran jeres ansigt. [Han] vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og [hans] Ånd skal være i jeres hjerte og [hans] engle rundt omkring jer til at styrke jer.«³

Kraften i handling

Mine kære brødre, de guddommelige velsignelser for vores præstedømmetjeneste aktiveres af vores flittige indsats, vores villighed til at ofre og vores ønske om at gøre det rette. Lad os være dem, der handler og ikke være genstand for handling. Forkyndelse er fint, men prædikener, der ikke fører til handling, er som en ild, der ikke giver varme, eller som vand, der ikke kan slukke tørst.

Det er ved anvendelsen af læren, at evangeliets rensende flamme og præstedømmets kraft vokser og antænder vores sjæl.

Thomas Edison, manden, der oplyste verden med strålende elektrisk lys, sagde, at »værdien af en idé ligger i anvendelsen af den.«⁴ Tilsvarende bliver evangeliske lærdomme mere værdifulde, når de anvendes.

Vi må ikke tillade, at lærdommene om præstedømmet ligger uvirksomme hen i vores hjerte og ikke anvendes i vores liv. Hvis

der er et ægteskab eller en familie, der skal reddes – måske tilmed vores egen – så lad os ikke blot vente og se til. Lad os hellere takke Gud for planen for lykke, der omfatter tro, omvendelse, tilgivelse og en ny begyndelse. Anvendelse af præstedømmets lære vil gøre os til ægtemænd, fædre og sønner, der forstår præstedømmets *hvorfor* og dets kraft til at genfange og sikre skønheden og helligheden i evige familier.

Generalkonferencen er altid en god tid til både at høre og handle. Lad os derfor være »ordets gørere, ikke blot dets hørere«. ⁵ Brødre, jeg opfordrer jer til at overveje de ord, der bliver talt af Guds tjenere denne weekend. Gå derefter ned på jeres knæ i bøn. Bed Gud, vor himmelske Fader, om at oplyse jeres sind og røre ved jeres hjerte. Bønfald Gud om vejledning i jeres hverdag, i jeres kirkeansvar og i netop jeres udfordringer. Følg Åndens tilskyndelser – tøv ikke. Hvis I gør alt dette, så lover jeg, at Herren ikke vil lade jer gå alene.

Fortsæt i tålmodighed

Vi ved, at det ikke altid går efter planen, trods vore bedste intentioner. Vi begår fejl i livet og i vores præstedømmetjeneste. Det sker, at vi snubler og er utilstrækkelige.

Når Herren giver os dette råd: »Fortsæt derfor i tålmodighed, indtil I bliver gjort fuldkomne«, ⁶ så anerkender han, at det tager tid og kræver udholdenhed. Når vi forstår evangeliets *hvorfor* og præstedømmets *hvorfor*, hjælper det os til at se det guddommelige formål med alt. Det giver os motivation og styrke til at gøre det rette, selv når det er svært. Når vi bevarer fokus på de grundlæggende principper for at efterleve evangeliet, velsigner det os med klarhed, visdom og vejledning.

»Skal vi ikke gå videre, hvad angår så stor en sag?« ⁷ Jo, brødre, det vil vi!

Vejledt af Helligånden lærer vi af vore fejl. Hvis vi snubler, så rejser vi os. Hvis vi er usikre, så fortsætter vi. Vi vakler aldrig; vi giver aldrig op.

Som et mægtigt broderskab i Guds evigtvarende præstedømme står vi sammen, skulder ved skulder, fokuseret på principperne i Jesu Kristi gengivne evangelium og tjener taknemligt vor Gud og vore medmennesker med hengivenhed og kærlighed.

Gud lever!

Mine kære brødre, jeg vidner for jer i dag, at Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, lever. De er virkelige! De findes!

I er ikke alene. Jeres Fader i himlen holder af jer og ønsker at velsigne og styrke jer i retfærdighed.

Vær forvisset om, at Gud taler til menneskeheden i vore dage. Han vil tale til jer!

Profeten Joseph Smith så det, som han sagde, at han så. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er gengivet til jorden ved den Almægtige Guds magt og myndighed.

Det er min bøn, at vi som bærere af hans præstedømme altid må leve efter præstedømmetjenestens *hvorfor* og anvende principperne i det gengivne evangelium til at forandre os og de personer, som vi tjener.

Når vi gør det, vil forsoningens uendelige kraft rense, forædle og forfine vores ånd og karakter, indtil vi bliver de mænd, som det er meningen, vi skal blive. Jeg vidner om dette i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Noter

1. Matt 7:18.
2. Thomas S. Monson, »At lære, at gøre, at være«, *Liahona*, nov. 2008, s. 62.
3. L&P 84:88.
4. Thomas Edison, i Elbert Hubbard, *Little Journeys to the Homes of Good Men and Great*, Book 2, 1910, s. 155.
5. Jak 1:22.
6. L&P 67:13.
7. L&P 128:22.

Familier i pagten

Præsident Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Der findes intet, der er kommet eller vil komme ind i jeres familie, der er ligeså vigtigt som velsignelserne ved en besegling.

Jeg påskønner at være sammen med jer ved dette møde, hvortil alle Guds præstedømmebærere på jorden er blevet inviteret. Vi er velsignede ved, at præsident Thomas S. Monson præsiderer. Som Kirkens præsident er han den eneste mand i levende live, der er ansvarlig for de nøgler, der besegler familier, og for alle de præstedømmeordinancer, der er nødvendige for at opnå evigt liv, den største af alle Guds gaver.

I aften lytter en tidligere inaktiv far med, fordi han af hele sit hjerte ønsker en forsikring om den gave. Han og hans hustru elsker deres to små børn, en dreng og en pige. Ligesom andre forældre kan han se frem til himmelsk lykke, når han læser disse ord: »Og at den samme sociale omgang, som findes blandt os her, skal findes blandt os der, blot bliver den ledsaget af evig herlighed, hvilken herlighed vi ikke nyder nu.«¹

Den far, der lytter med i aften, kender vejen til dette herlige bestemmelsessted. Den er ikke let. Det ved han allerede. Det krævede tro på Jesus Kristus, oprigtig omvendelse og en forandring i hjertet, ledsaget af en venlig biskop, der hjalp ham til at mærke Herrens kærlige tilgivelse.

Der skete fortsat vidunderlige ændringer, da han tog til det hellige tempel for at få sin begavelse, som Herren beskrev for dem, han bemyndigede i det første tempel i denne uddeling. Det var i Kirtland i Ohio. Herren har om det sagt følgende:

»Derfor, af denne årsag, har jeg givet jer den befaling, at I skal drage til Ohio; og der vil jeg give jer min lov; og dér skal I blive begavet med kraft fra det høje;

og derfra ... for jeg har en stor gerning i beredskab, for Israel skal blive frelst, og jeg vil lede dem, hvorhen jeg vil, og ingen magt skal holde min hånd tilbage.«²

For min nyligt aktiverede ven og for alle præstedømmebærere venter en stor gerning forude med at lede den del af Israel til frelse, som vi er eller vil blive ansvarlige for – vores familie. Min ven og hans hustru vidste, at det kræver, at man bliver beseglet ved Det Melkisedekske Præstedømmes magt i et af Guds hellige templer.

Han bad mig om at udføre den besegling. Han og hans hustru ønskede at få det gjort så hurtigt som muligt. Men op til den travle tid for en generalkonference, der nærmede sig, overlod jeg til parret og deres biskop at finde en mulig dato sammen med min sekretær.

Forestil jer min overraskelse og glæde, da faderen i kirken fortalte mig, at beseglingen er fastsat til den 3. april. Det var den dag i 1836, hvor profeten Elias, den profet, der blev taget op, blev sendt til templet i Kirtland for at overdrage beseglingsmagten til Joseph Smith og Oliver Cowdery. Disse nøgler findes i Kirken i dag og vil findes her til tidernes ende.³

Det er den samme guddommelige bemyndigelse, Peter som lovet fik af Herren: »Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene.«⁴

Profeten Elias' tilbagekomst velsignede alle, der bærer præstedømmet. Ældste Harold B. Lee gjorde dette klart, da han talte ved en generalkonference, hvor han citerede Joseph Fielding Smith: Lyt godt efter: »Jeg bærer præstedømmet, I brødre her bærer præstedømmet. Vi har modtaget Det Melkisedekske Præstedømme – som profeten Elias og andre profeter såvel som Peter, Jakob og Johannes havde. Men selv om vi har myndighed til at døbe, selv om vi har myndighed til håndspålæggelse for Helligåndsgaven og til at ordinere andre til at udføre alle disse ting, kunne vi intet gøre uden den beseglende magt, for det, vi gjorde, ville ikke have nogen gyldighed.«

Præsident Smith fortsatte:

»De højere ordinancer, de store velsignelser, som er afgørende for ophøjelse i Guds rige ... kan kun opnås på bestemte steder ... Intet menneske har rettigheden til at forrette, medmindre denne person modtager myndigheden til at gøre det fra en mand, der har disse nøgler ...

Der findes intet menneske på jordens overflade, der har rettigheden til at gå ud og forrette i nogen ordinancer i evangeliet, medmindre Kirkens præsident, som har nøglerne, godkender det. Han har givet os myndighed, han har lagt beseglingsmagten i vores præstedømme, fordi han har disse nøgler.«⁵

Den samme forsikring kom fra præsident Boyd K. Packer, da han skrev om beseglingsmagten. At jeg ved, at disse ord er sande, er en trøst for mig, ligesom det vil være for den familie, jeg skal besegle den 3. april: »Peter skulle besidde disse nøgler. Peter skulle besidde beseglingsmagten ... der har magt til at binde eller besegle på jorden og til at løse på jorden såvel som i himlene. Disse nøgler tilhører Kirkens præsident – profeten, seeren og åbenbareren. Denne beseglingsmagt findes i Kirken nu. Der er intet, der betragtes som mere helligt af dem, som kender betydningen af denne myndighed. Det er intet, som beskyttes mere. Der er relativt få mennesker, som besidder denne beseglingsmyndighed på jorden på et givent tidspunkt – i hvert eneste tempel er der brødre, som er blevet givet denne beseglingsmyndighed. Ingen andre end profeten, seeren og åbenbareren og præsidenten for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige kan overdrage den.«⁶

Ved profeten Elias' komme blev der ikke kun givet magt til præstedømmet, men også til at hjerter kunne vendes: »Profeten Elias' ånd, magt og kaldelse går ud på, at I har magt og myndighed til at have nøglen til fylden af det melkisedekske præstedømmes og Guds jordiske riges åbenbaringer, ordinancer, orakler, magter og begavelser og til at modtage, opnå og udføre alle de ordinancer, der hører Guds rige til, ja selv til det at vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til fædrene, selv de, der er i himlen.«⁷

Følelsen af at vende sit hjerte har min ven og hans familie allerede oplevet. I kan have oplevet den under dette møde. I kan, ligesom jeg har, have set jeres fars eller mors ansigt for jer. Det kan have været en søster eller bror. Det kan have været en datter eller søn.

De er måske i ånde verden eller på andre kontinenter nu. Men glæden udsprang ved en følelse af, at der er sikre forbindelser til dem, fordi I er eller kan blive bundet til dem gennem præstedømmeordinancer, som Gud vil opfylde.

Melkisedekske præstedømmebærere, der er fædre i en beseglet familie, er blevet undervist i, hvad de skal gøre. Der findes intet, der er kommet eller vil komme ind i jeres familie, der er ligeså vigtigt som velsignelserne ved en besegling. Der er intet vigtigere end at ære de ægteskabs- og familiepagter, I har indgået eller vil indgå i Guds templer.

Måden at gøre det på er klar. Forjættelsens hellige Ånd skal gennem vores lydighed og offer besegle vore tempelpagter for at kunne virkeliggøres i den kommende verden. Præsident Harold B. Lee forklarede, hvad det vil sige at blive beseglet ved forjættelsens hellige Ånd ved at citere ældste Melvin J. Ballard: »Vi kan bedrage mennesker, men vi kan ikke bedrage Helligånden, og vore velsignelser bliver ikke evige, medmindre de også besegles ved forjættelsens hellige Ånd. Helligånden er den, der læser menneskenes tanker og hjerte og skænker sin beseglende godkendelse af de velsignelser, der er udtalt på deres hoved. Så er det bindende, virkningsfuldt og har fuld kraft.«⁸

Da søster Eyring og jeg blev beseglet i templet i Logan i Utah, forstod jeg dengang ikke den fulde betydning af det løfte. Jeg prøver stadig til fulde at forstå, hvad det betyder, men min hustru og jeg besluttede i begyndelsen af vores næsten 50 års ægteskab at indbyde Helligånden, så meget vi kunne, i vores tilværelse og i vores familie.

Som ung far, beseglet i templet og med mit hjerte vendt til min hustru og vores nye familie, mødte jeg præsident Joseph Fielding Smith for første gang. I Det Første Præsidentskabs rådsråelse, hvor jeg var blevet inviteret ind, fik jeg et absolut sikkert vidnesbyrd, da præsident Harold B. Lee med hentydning

til præsident Smith, som sad ved siden af ham, spurgte mig:
 »Tror du på, at denne mand kunne være Guds profet?«

Præsident Smith var netop trådt ind i lokalet og havde endnu ikke sagt noget. Jeg er evigt taknemlig for, at jeg var i stand til at svare ifølge det, der blev indgydt i mit hjerte: »Det ved jeg, han er,« og jeg vidste, så sikkert som jeg vidste, at solen skinnede, at han bar præstedømmets beseglende magt for hele jorden.

Den oplevelse og de ord fik stor betydning for mig og min hustru, da præsident Joseph Fielding Smith under et konferencemøde den 6. april 1972 kom med følgende råd: »Det er Herrens vilje at styrke og bevare familien. Vi beder indtrængende fædre om at indtage deres retmæssige plads som husets overhoved. Vi beder mødre om at hjælpe og støtte deres mand og være et lys for deres børn.⁹

Lad mig foreslå fire ting, I som fædre med præstedømmet kan gøre, for at I kan løfte og lede jeres familie hjem igen for at være sammen med vor himmelske Fader og Frelseren.

For det første må I få og vedligeholde et sikkert vidnesbyrd om, at præstedømmets nøgler findes hos os og besiddes af Kirkens præsident. Bed for det hver dag. Svaret vil komme gennem en øget beslutsomhed om at lede jeres familie, gennem jeres følelser af håb og gennem en større glæde i jeres tjeneste. I vil blive mere fornøjede og optimistiske, en stor velsignelse for jeres hustru og familie.

En anden nødvendighed er at elske jeres hustru. Det kræver tro og ydmyghed at sætte hendes interesser over jeres egne i livets kampe. I har ansvaret for at forsørge og opfostre familien sammen med hende, mens I tjener andre. Det kan til tider opbruge al den energi og styrke, I har. Alder og sygdom kan øge jeres hustrus behov. Hvis I ydermere vælger at sætte hendes lykke over jeres, lover jeg jer, at jeres kærlighed til hende vil vokse.

For det tredje skal I sikre jer, at hele familien elsker hinanden. Præsident Ezra Taft Benson har sagt:

»Frelse set i et evigt perspektiv er et familieanliggende ...

Børn har først og fremmest behov for at vide og føle, at de er elsket, ønsket og påskønnet. De har behov for at blive forsikret

om dette tit. Dette er naturligvis forældrenes ansvar, og som oftest gør moderen det bedst.«¹⁰

Men en anden afgørende kilde for følelsen af at være elsket er kærlighed fra andre børn i familien. Søskendes vedvarende omsorg for hinanden kommer kun i kraft af forældrenes ihærdige indsats og Guds hjælp. I ved, det er sandt ud fra erfaringer i jeres egen familie. Og det bliver bekræftet hver gang, at I læser om de familiekonflikter, som Lehi og hans hustru Sariah stod over for i Mormons Bog.

De sejre, de vandt, tjener som vejledning for os. De underviste så godt og så ihærdigt i Jesu Kristi evangelium, at børn og endog nogle efterkommere i generationer blødgjorde deres hjerte over for Gud og over for hinanden. Fx skrev og rakte Nefi og andre ud til familiemedlemmer, der havde været deres fjender. Til tider blødgjorde Ånden tusinders hjerte og erstattede had med kærlighed.

En måde, hvorpå I kan gentage fader Lehis sejr, er ved måden I leder på i familiebøn og den tid, familien er sammen, som fx ved familieaften. Giv børnene mulighed for at bede, når de kan bede, for andre i den kreds, der har brug for velsignelser. Vær hurtige til at opdage optræk til uenighed og at anerkende uselvsk tjeneste, især over for hinanden. Når de beder for hinanden og tjener hinanden, blødgøres hjerter og de vender sig til hinanden og til forældrene.

Den fjerde mulighed for at lede jeres familie på Herrens måde kommer, når irettesættelse er nødvendig. Vi kan opfylde vores forpligtelse til at irettesætte på Herrens måde og derpå lede vore børn til evigt liv.

I husker ordene, men I har måske ikke set deres styrke hos en melkisedeksk præstedømmebærer, der bereder sin familie til at leve i de samme sociale rammer, som de vil komme til i det celestiale rige. I husker godt ordene. De er så velkendte:

»Ingen magt eller indflydelse kan eller bør fastholdes i kraft af præstedømmet, uden at det sker ved overtalelse, ved langmodighed, ved mildhed og sagtmodighed og ved uskrømtet kærlighed,

ved venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig i høj grad vil udvikle sjælen.

Irettesæt i tide med skarphed, når du bliver tilskyndet af Helligånden, og udvis derefter et større mål af kærlighed til den, som du har irettesat, for at han ikke skal betragte dig som sin fjende,

så han må vide, at din trofasthed er stærkere end dødens bånd.«¹¹

Og senere kommer løftet af stor værdi for os som fædre i Zion: »Helligånden skal være din stadige ledsager, og dit scepter et uforanderligt scepter af retfærdighed og sandhed, og dit rige skal være et evigtvarende rige, og uden tvang skal det tilflyde dig for evigt og altid.«¹²

Det er en høj standard for os, men når vi med tro kontrollerer vores temperament og betvinger vores stolthed, giver Helligånden sin godkendelse, og hellige løfter og pagter sikres.

Det vil lykkes for jer i kraft af jeres tro på, at Herren tilbagegav præstedømmets nøgler, som stadig er hos os – med et uomtvisteligt bånd af kærlighed til jeres hustru, med Herrens hjælp til at vende jeres børns hjerte til hinanden og til deres forældre, og med den kærlighed, der leder jer til at irettesætte og formane på en måde, der indbyder Ånden.

Jeg ved, at Jesus er Kristus, og at han er vor Frelser. Jeg vidner om, at præsident Thomas S. Mønson har og udøver alle præstedømmets nøgler på jorden i dag. Jeg elsker og opretholder ham. Jeg elsker jer og beder for jer. I Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Noter

1. L&P 130:2.
2. L&P 38:32–33.
3. Se Joseph Fielding Smith, *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year, 12. jan. 1971.
4. Matt 16:19.
5. Joseph Fielding Smith, citeret af Harold B. Lee, i Conference Report, okt. 1944, s. 75.
6. Boyd K. Packer, »Det hellige tempel«, *Liahona*, okt. 2010, s. 34.
7. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 11.
8. Melvin J. Ballard, citeret af Harold B. Lee, i Conference Report, okt. 1970, s. 111.
9. Se Joseph Fielding Smith, »Råd til de hellige og til hele verden«, *Den danske Stjerne*, dec. 1972, s. 495.
10. Ezra Taft Benson, »Frelse – en familiesag«, *Stjernen*, nov. 1992, s. 3, 4.
11. L&P 121:41–44.
12. L&P 121:46.

Villig og værdig til at tjene

Præsident Thomas S. Monson

Der sker mirakler overalt, når man forstår præstedømmet, når dens kraft bliver æret og anvendt rigtigt, samt når der bliver udøvet tro.

Mine elskede brødre, hvor er det dejligt igen at mødes med jer. Når jeg deltager i generalkonferencens præstedømmemøde, reflekterer jeg altid over undervisningen fra nogle af Guds ædle ledere, der har talt ved generalkonferencens præstedømmemøder. Mange af dem er gået videre til deres evige belønning, og fra deres genialitet, fra deres sjæls indre og fra varmen i deres hjerte har de givet os inspireret vejledning. I aften vil jeg viderebringe lidt af deres undervisning om præstedømmet.

Fra profeten Joseph Smith: »Præstedømmet er et evigt princip og eksisterede hos Gud fra al evighed og vil gøre det i al evighed uden dages begyndelse og års ende.«¹

Af præsident Wilford Woodruff lærer vi: »Det hellige præstedømme er den kanal, gennem hvilken Gud kommunikerer og handler med menneskene på jorden, og de hellige budbringere, som har besøgt jorden for at kommunikere med menneskene, er mennesker, som har haft og æret præstedømmet, mens de var i kødet, og alt, hvad Gud har ladet ske for menneskenes frelse – fra mennesket blev skabt på jorden til verdens forløsning – er sket og skal ske i kraft af det evige præstedømme.«²

Præsident Joseph F. Smith har desuden forklaret: Præstedømmet er »Guds magt, overdraget til menneskene, ved hvilket de kan virke i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn,

til frelse for den menneskelige familie, og gøre det på retmæssig vis; ikke ved at tiltage sig den myndighed, ej heller ved at låne den fra generationer, der er døde og borte, men med myndighed der er givet i disse tider, hvori vi lever, gennem tjenende engle og ånder fra oven, *direkte fra den almægtige Guds nærvær*.³

Og til sidst fra præsident John Taylor: »Hvad er præstedømmet? ... Det er Guds regeringsform, det være sig på jorden som i himlene, for det er ved den kraft, magt, eller ved det princip, som alt regeres på jorden og i himlene, og ved den kraft, at alt opretholdes og oppebæres. Det regerer alt, det leder alt, det oppebærer alt og er forbundet med alt, som har med Gud og sandheden at gøre.«⁴

Hvor er vi velsignede at kunne være her i de sidste dage, hvor Guds præstedømme findes på jorden. Hvor er vi privilegerede ved at kunne bære det præstedømme. Præstedømmet er en forpligtelse til at tjene snarere end en gave, privilegiet af at kunne løfte og en mulighed for at velsigne andre.

Med disse muligheder kommer ansvar og pligter. Jeg elsker og værdsætter det ædle ord *pligt* og alt, hvad det indebærer.

Med forskellige kaldelser og i forskellige omgivelser har jeg nu deltaget i præstedømmemøder i de sidste 72 år – lige siden jeg blev ordineret som diakon som 12-årig. Tiden flyver bestemt af sted. Pligten holder trit med den fremadskridende tid. Pligten bliver ikke mere utydelig eller mindre. Katastrofale konflikter kommer og går, men krigen om menneskenes sjæle fortsætter uden ophør. Herrens ord lyder som en fanfare til jer, til mig og til præstedømmebærere overalt: »Lad nu derfor hver mand lære sin *pligt* og at handle med al flid i det embede, hvortil han er blevet udpeget.«⁵

Pligtens kald lød til Adam, Noa, Abraham, Moses, Samuel og David. Det lød til profeten Joseph Smith og alle hans efterfølgere. Pligtens kald lød til drengen Nefi, da han gennem sin far Lehi blev instrueret af Herren i at vende tilbage til Jerusalem sammen med sine brødre for at skaffe bronzepladerne fra Laban. Nefis brødre murrede og sagde, at det var en vanskelig opgave, de var blevet bedt om at udføre. Hvad var Nefis svar? Han sagde: »Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befalet, for jeg ved, at Herren ikke giver nogen befalinger til menneskenes børn, uden at

han bereder en vej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem.«⁶

Når det samme kald lyder til jer og til mig, hvad er vores svar så? Murrer vi som Laman og Lemuel og siger: »Det er en vanskelig opgave at kræve af os«?⁷ Eller vil vi ligesom Nefi erklære: »Jeg vil tage af sted. Jeg vil gøre det«? Vil vi være villige til at tjene og adlyde?

Somme tider virker Guds visdom som dårskab eller bare for svær, men en af de største og mest værdifulde lektier, vi kan lære, er, at når Gud taler og et menneske adlyder, så er det menneske altid på rette spor.

Når jeg tænker på ordet *pligt*, og hvordan det at udføre vores pligt kan berige os og andre, mindes jeg ordene af en kendt digter og forfatter:

*Jeg sov og drømte,
at livet var glæde.
jeg vågnede og så,
at livet var pligt.
Jeg handlede, og forstod -
pligt var glæde.*⁸

Robert Louis Stevenson sagde det på en anden måde. Han sagde: »Jeg ved, hvad glæde er, for jeg har gjort et godt stykke arbejde.«⁹

Når vi udfører vores pligt og udøver vores præstedømme, finder vi sand glæde. Vi oplever tilfredsstillelsen ved at have udført vore opgaver.

Vi er blevet undervist i de specifikke pligter i det præstedømme, som vi bærer, hvad enten det er Det Aronske eller Det Melkisedekske Præstedømme. Jeg tilskynder jer til at tænke over de pligter og så gøre alt, hvad I kan for at udføre dem. For at gøre det, må vi hver især være værdige. Lad os have rene hænder, rene hænder og villige hænder, så vi kan hjælpe med til at yde det, som vor himmelske Fader ønsker, at andre skal modtage fra ham. Hvis vi ikke er værdige, er det muligt at miste præstedømmets kraft, og hvis vi mister den, har vi mistet kernen i ophøjelsen. Lad os være værdige til at tjene.

Præsident Harold B. Lee, en af de største lærere i Kirken, har sagt: »Når man bliver præstedømmebærer, bliver man Herrens repræsentant. Man bør tænke på sin kaldelse, som om man går Herrens ærinde.«¹⁰

I begyndelsen af 1944 under anden verdenskrig fandt en begivenhed sted, som involverede præstedømmet. Den fandt sted, da amerikanske marinesoldater erobrede atollen Kwajalein, der er en del Marshall-øerne og ligger i Stillehavet midt mellem Australien og Hawaii. Det, der skete, blev gengivet af en journalist – der ikke var medlem af Kirken – som arbejdede for en avis i Hawaii. I avisartiklen fra 1944 skrev han om følgende hændelse: Han forklarede, at han og andre journalister befandt sig i den anden bølge bag marinesoldaterne på atollen Kwajalein. Da de nærmede sig stranden, bemærkede de en ung marinesoldat, som flød i vandet med ansigtet nedad og tydeligvis var hårdt såret. Det lave vand omkring ham var farvet rødt af hans blod. Og derpå lagde de mærke til en anden marinesoldat på vej hen til sin sårede kammerat. Den anden marinesoldat var også såret. Hans venstre arm hang livløst ned langs siden. Han løftede hovedet på ham, der flød rundt i vandet, for at forhindre ham i at drukne. Med panik i stemmen råbte han på hjælp. Journalisterne så på knægten, som han hjalp og råbte tilbage: »Unge mand, vi kan ikke gøre noget for den knægt.«

»Så så jeg noget, som jeg aldrig havde set før,« skrev journalisten. Denne knægt, som selv var hårdt såret, kæmpede sig op på stranden med sin soldaterkammerats tilsyneladende livløse krop. Han »lagde sin kammerats hoved på sit knæ ... Hvilket syn – to dødeligt sårede knægte – begge ... rene og pæne unge mænd, selv i denne håbløse situation. Og den ene dreng bøjede hovedet hen over den anden og sagde: »Jeg befaler dig, i Jesu Kristi navn og med præstedømmets magt at forblive i live, indtil jeg kan hente lægehjælp.« Journalisten afsluttede sin artikel således: »Vi tre [de to marinesoldater og jeg] er her på hospitalet. Lægerne ved ikke [hvordan de overlevede], men det ved jeg.«¹¹

Der sker mirakler overalt, når man forstår præstedømmet, når dens kraft bliver æret og anvendt rigtigt, og når der udøves

tro. Når tro erstatter tvivl, når uselvsk tjeneste overvinder selvsk stræben, vil Guds kraft sørge for, at hans planer udføres.

Pligtens kald kan komme stille, når vi, som bærer præstedømmet, reagerer på de opgaver, vi modtager. Præsident George Albert Smith, denne beskedne og dog effektive leder, erklærede: »Det er for det første jeres pligt at erfare, hvad Herren ønsker, og derpå med sit hellige præstedømme at højne jeres kaldelse [således] i nærværelse af jeres medmennesker, at mennesker villigt vil følge jer.«¹²

Sådan et pligtens kald – et mindre dramatisk kald, men ikke desto mindre et kald, der hjalp med at frelse en sjæl – kom til mig i 1950, da jeg var nykaldet som biskop. Mine ansvarsområder som biskop var mange og forskellige, og jeg forsøgte så godt, jeg kunne, at gøre alt det, jeg skulle. På det tidspunkt var USA involveret i en anden krig. Fordi mange af vore medlemmer tjente i forsvaret, fik alle biskopper en opgave fra Kirkens hovedsæde om at give hver soldat et abonnement på *Church News* og *Improvement Era*, der var Kirkens tidsskrifter på det tidspunkt. Alle biskopper fik desuden til opgave at skrive et personligt brev hver måned til hver enkelt soldat fra hans menighed. Vores menighed havde 23 mænd i uniform. Præstedømmekvorummerne fik med nogen anstrengelse skaffet midlerne til abonnenterne. Jeg påtog mig opgaven, ja, pligten til at skrive 23 personlige breve hver måned. Efter alle disse år har jeg stadig kopier af mange af mine breve og de svar, jeg modtog. Jeg får nemt tårer i øjnene, når jeg atter læser disse breve. Det er en glæde igen at læse om en soldats løfte om at efterleve evangeliet eller en marinesoldats beslutning om at være trofast mod sin familie.

En aften gav jeg en søster i menigheden stakken med 23 breve for den pågældende måned. Det var hendes opgave at sende dem og holde sig orienteret om de konstante adresseændringer. Hun kiggede på den ene konvolut, smilede og spurgte: »Biskop, bliver du aldrig modløs? Her er endnu et brev til bror Brynson. Det er det syttende brev, du har sendt til ham uden at modtage et svar.«

Jeg svarede: »Nuvel, måske kommer det i denne måned.« Og det viste sig *at være* denne måned. For første gang besvarede han

mit brev. Hans svar er et minde, en skat. Han tjente langt væk på en fjern kyst, isoleret, alene og med hjemve. Han skrev: »Kære biskop. Jeg er ikke meget for at skrive breve.« (Det kunne jeg godt have fortalt ham flere måneder forinden). Han fortsatte sit brev: »Tak for *Church News* og tidsskrifterne, men mest af alt tak for de personlige breve. Jeg er begyndt forfra nu. Jeg er blevet ordineret som præst i Det Aronske Præstedømme. Mit hjerte er fyldt. Jeg er et lykkeligt menneske.«

Bror Brynson kunne ikke være lykkeligere end sin biskop. Jeg havde lært den praktiske anvendelse af ordsproget: »Gør du din pligt uden at klage, så ordner Gud det, der er tilbage.«¹³

Flere år senere, da jeg kom i Salt Lake Cottonwood Stav, hvor James E. Faust var stavspræsident, fortalte jeg den historie i et forsøg på at motivere folk til at interessere sig for vore soldater. Efter mødet kom en flot ung mand hen til mig. Han tog mig i hånden og spurgte: »Biskop Monson, kan du huske mig?«

Jeg indså pludseligt, hvem han var. »Bror Brynson!« udbrød jeg. »Hvordan har du det? Hvad laver du i Kirken?«

Med varme og tydelig stolthed svarede han: »Jeg har det godt. Jeg sidder i præsidentskabet for ældsternes kvorum. Endnu engang tak for din omsorg og de personlige breve, som du sendte til mig, og som jeg sætter stor pris på.«

Brødre, verden har brug for vores hjælp. Gør vi alt, hvad vi bør? Husker vi præsident John Taylors ord: »Hvis I ikke ærer jeres kaldelse, vil Gud holde jer ansvarlige for dem, I kunne have frelst, hvis I havde gjort jeres pligt?«¹⁴ Der er fødder, der skal støttes, hænder, der skal holdes, sind, der skal opmuntres, hjerter, der skal inspireres, og sjæle, der skal frelses. Evighedens velsignelser venter jer. Det er jeres privilegium ikke blot at være tilskuere, men deltagere på præstedømmetjenestens scene. Lad os lytte til den gribende påmindelse, der findes i Jakobs Brev: »Vær ordets gørere, ikke blot dets hørere, ellers bedrager I jer selv.«¹⁵

Lad os lære og tænke over vores pligt. Lad os være villige og værdige til at tjene. Lad os følge i Mesterens fodspor, når vi udfører vores pligt. Når vi følger den sti, Jesus trådte, vil vi opdage, at han er mere end en baby i Betlehem, mere end tømmerens søn, mere end den største lærer, der nogensinde har levet. Vi vil komme til at kende ham som Guds Søn, vor Frelser

og vor Forløser. Da pligtens kald lød til ham, svarede han: »Fader, din vilje ske, og æren være din for evigt.«¹⁶ Må vi gøre ligeså, beder jeg om i hans hellige navn, i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 104.
2. *Kirkens præsidenters lærdomme: Wilford Woodruff*, 2005, s. 37.
3. Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, 1980, s. 116; fremhævelse tilføjet.
4. *Kirkens præsidenters lærdomme: John Taylor*, 2002, s. 119.
5. L&P 107:99; fremhævelse tilføjet.
6. 1 Ne 3:7; se også vers 1–5.
7. Se 1 Ne 3:5.
8. Rabindranath Tagore, i William Jay Jacobs, *Mother Teresa: Helping the Poor*, 1991, s. 42.
9. Robert Louis Stevenson, i Elbert Hubbard II, komp., *The Note Book of Elbert Hubbard: Mottoes, Epigrams, Short Essays, Passages, Orphic Sayings and Preachments*, 1927, s. 55.
10. *Stand Ye in Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee*, 1976, s. 255.
11. I Ernest Eberhard jun., »Giving Our Young Men the Proper Priesthood Perspective«, maskinskrevet manuskript, 19. juli 1971, s. 4–5, Kirkens historiske bibliotek.
12. George Albert Smith, i Conference Report, apr. 1942, s. 14.
13. Henry Wadsworth Longfellow, »The Legend Beautiful«, i *The Complete Poetical Works of Longfellow*, 1893, s. 258.
14. *Teachings: John Taylor*, s. 164.
15. Jak 1:22.
16. Moses 4:2.

De barmhjertige skal møde barmhjertighed

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Når vores hjerte er fyldt med Guds kærlighed bliver vi »gode mod hinanden ... barmhjertige og [tilgivende].«

Mine kære brødre og søstre, for ikke så længe siden modtog jeg et brev fra en bekymret mor, der indtrængende bad mig om at tage et emne op ved en generalkonference, som hendes to børn ville have stor nytte af. Der var opstået en uenighed mellem dem, og de var holdt op med at tale med hinanden. Moderens hjerte var knust. I brevet forsikrede hun mig om, at en tale om dette emne ville forsone hendes børn, og alt ville blive godt igen.

Denne gode søsters oprigtige og inderlige anmodning er blot én af adskillige tilskyndelser, som jeg har modtaget i de sidste måneder, til, at jeg i dag skulle sige nogle få ord om et emne, som vækker til stadighed større bekymring, ikke blot for en bekymret mor, men for mange i Kirken og ja, i verden.

Jeg er imponeret over den tro, som denne kærlige mor har på, at en generalkonferencetale kan hele forholdet mellem hendes børn. Jeg er sikker på, at hendes tillid ikke knytter sig lige så meget til talerens evner som til »styrken af Guds ord« – som har »en større virkning på folkets sind end ... noget som helst andet.«¹ Kære søster, jeg beder til, at Ånden vil røre dine børns hjerte.

Forliste forhold

Der har eksisteret anspændte og ødelagte forhold, lige så længe som menneskene har været til. Kain var i sin tid den første, som lod bitterhed og ondskab forgifte sit hjerte. Han lod

misundelse og had forplante sig i sin sjæl og lod disse følelser modnes, indtil han gjorde det utænkelige – han myrdede sin egen bror og blev dermed fader til Satans løgne.²

Siden disse første dage har misundelsens og hadets ånd ført til nogle af de mest tragiske begivenheder i historien. Den vendte Saul mod David, Jakobs sønner mod deres bror Josef, Laman og Lemuel mod Nefi og Amalikija mod Moroni.

Jeg forestiller mig, at ethvert menneske på jorden på en eller anden måde er blevet påvirket af stridens, foragtens og hævnens nedbrydende ånd. Der findes måske oven i købet gange, hvor vi genkender denne ånd i os selv. Når vi føler os sårede, vrede eller misundelige, er det ret let at dømme andre og tillægge deres handlinger dunkle motiver for at retfærdiggøre vore egne misbilligende følelser.

Læren

Det ved vi selvfølgelig godt er forkert. Læren er klar. Vi er alle afhængige af Frelseren; ingen af os kan blive frelst uden ham. Kristi forsoning er uendelig og evig. Tilgivelse for *vore* synder kan opnås på visse betingelser. Vi må omvende os, og vi må være villige til at tilgive andre. Jesus lærte os: »I bør tilgive hinanden; for den, som ikke tilgiver ... står fordømt over for Herren; for i ham forbliver en større synd«³ og »salige er de barmhjertige, for de skal møde barmhjertighed.«⁴

Selvfølgelig! Disse ord synes helt fornuftige – når de handler om andre. Vi kan så tydeligt og let se de skadelige følger, det har, når *andre* dømmer og bærer nag. Og vi bryder os bestemt ikke om, når folk dømmer os.

Men når det gælder vore egne fordomme og klager, begrundes vi for ofte vores vrede som retfærdig og vores dom som pålidelig og passende. Selvom vi ikke kan se ind i andres hjerte, antager vi, at vi kender et dårligt motiv eller et dårligt menneske, når vi ser det. Vi gør undtagelser, når det kommer til vores egen bitterhed, fordi vi føler, at vi i vores tilfælde har al den information, vi behøver, for at foragte en anden.

Paulus sagde i sit brev til Romerne, at der ingen »undskyldning« er for den, som dømmer andre. I det øjeblik vi dømmer andre, forklarer han, fordømmer vi os selv, for ingen er syndfri.⁵ Frelseren advarede mod at nægte at tilgive en smertelig

synd. Jesu egne disciple havde søgt »at finde fejl hos hinanden og tilgav ikke hinanden af hjertet, og af denne grund blev de hjem søgt og revset hårdt.«⁶

Vor Frelser har talt så tydeligt om dette emne, at der ikke levnes meget plads til en anden udlægning. »Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil,« sagde han, »men af jer *forlanges* det, at I tilgiver *alle* mennesker.«⁷

Må jeg tilføje en fodnote her? Når Herren forlanger, at vi tilgiver alle mennesker, omfatter det også at tilgive os selv. Sommetider kan det af alle mennesker i verden, det er sværest at tilgive – og som måske trænger mest til vores tilgivelse – være den person, som stirrer tilbage på os, når vi ser os selv i spejlet.

Summa summarum

Dette emne om at dømme hinanden kan rent faktisk sammenfattes i en prædiken på to ord. Når det handler om at hade, sladre, ignorere, latterliggøre, bære nag eller ønske at gøre nogen fortræd, så gør følgende:

Hold op!

Så enkelt er det. Vi er ganske enkelt nødt til at holde op med at dømme hinanden og erstatte fordømmende tanker og følelser med et hjerte fyldt med kærlighed til Gud og hans børn. Gud er vor Fader. Vi er hans børn. Vi er alle brødre og søstre. Jeg ved ikke, hvordan man præcist udtrykker dette med *ikke at dømme hinanden* med tilstrækkelig veltalenhed, indlevelse og overtalelse til, at det bider sig fast. Jeg kan citere skriften, jeg kan forsøge at udlægge læren, og jeg vil endog citere et klistermærke, jeg for nylig så. Det sad bag på en bil, hvor føreren virkede til at være lidt rå i kanten, men ordene rummede en visdom. Der stod: »Døm mig ikke, fordi jeg synder anderledes, end du gør.«

Vi må indse, at vi alle er ufuldkomne – vi er alle betlere for Gud. Har vi ikke alle på et eller andet tidspunkt, ydmygt nærmet os kilden til al barmhjertighed og tryglet om nåde? Har vi ikke alle af vores sjæls inderste ønsket nåde – at blive tilgivet for de fejl, vi har gjort, og de synder, vi har begået?

Eftersom vi alle er afhængige af Guds nåde, hvordan kan vi så nægte andre nogen grad af den nåde, vi selv så desperat higer efter? Mine elskede brødre og søstre, bør vi ikke tilgive, som vi ønsker at blive tilgivet?

Guds kærlighed

Er dette svært at gøre?

Ja, selvfølgelig.

Det er ikke let at tilgive sig selv eller andre. Rent faktisk kræver det for de fleste af os en større ændring i vores indstilling og måde at tænke på – endog en forandring i hjertet. Men der er gode nyheder. Denne »mægtige forandring«⁸ i hjertet er præcis det, Jesu Kristi evangelium er udformet til at tilvejebringe i vores liv.

Hvordan opnås den? Gennem Guds kærlighed.

Når vores hjerte er fyldt med Guds kærlighed, sker der noget godt og rent med os. Vi »holder hans bud; og hans bud er ikke svære. For alt, hvad der er født af Gud, overvinder verden.«⁹

Jo, mere vi lader Guds kærlighed styre vores sind og følelser – jo, mere lader vi vores kærlighed til vor himmelske Fader svulme i hjertet, og jo lettere bliver det at elske andre med Kristi rene kærlighed. Når vi åbner vores hjerte for Guds kærligheds varmende daggry, vil fjendtlighedens og misundelsens mørke og kulde til sidst svinde bort.

Som altid er Kristus vores pragteksempel. Han viste os vejen i sin lære og levevis. Han tilgav den ugudelige, den vulgære og de, som søgte at såre og skade ham.

Jesus sagde, at det er let at elske dem, som elsker os, *det* gør selv de ugudelige. Men Jesus underviste ud fra en højere lov. Hans ord har givet genlyd gennem århundreder og er rettet til os i dag. De er rettet til alle, som ønsker at følge ham. De er rettet mod dig og mig: »Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer.«¹⁰

Når vores hjerte er fyldt med Guds kærlighed, bliver vi »gode mod hinanden ... barmhjertige og tilgiv[er] hinanden, ligesom Gud har tilgivet [os] i Kristus.«¹¹

Kristi rene kærlighed kan fjerne foragtsens og vredens bjælke fra vore øjne og gøre, at vi kan se andre, som vor himmelske Fader ser os: Som anløbne og ufuldkomne dødelige væsener med et potentiale og et værd, der ligger udover vores fatteevne. Fordi Gud elsker os så meget, må vi også elske og tilgive hinanden.

Disciplens vej

Mine kære brødre og søstre, test jer selv ved at overveje følgende spørgsmål:

Bærer du nag mod en anden?

Sladrer du, selvom det, du siger, måske er sandt?

Ekskluderer, bortstøder eller straffer du andre for noget, de har gjort?

Misunder du i al hemmelighed nogen?

Ønsker du at skade nogen?

Hvis I har svaret ja til et af disse spørgsmål, kan det være, at I ønsker at gøre brug af den førnævnte prædiken på to ord: Hold op!

I en verden fuld af beskyldninger og uvenligheder, er det let at samles om at kaste sten. Men før vi gør det, så lad os huske ordene fra ham, der er vor Mester og forbillede: »Den af jer, der er uden synd, skal kaste den første sten.«¹²

Brødre og søstre. Lad os lægge stenene ned.

Lad os være venlige.

Lad os tilgive.

Lad os tale fredeligt med hinanden.

Lad Guds kærlighed fylde vores hjerte.

»Lad os da gøre godt mod alle.«¹³

Frelseren har givet dette løfte: »Giv, så skal der gives jer. Et godt, presset, rystet, topfyldt mål ... For det mål, I måler med, skal I selv få tilmålt.«¹⁴

Bør denne udtalelse ikke være motivation nok til altid at stræbe efter at handle venligt, tilgivende og næstekærligt i stedet for negativt på nogen måde?

Lad os som Jesu Kristi disciple vende den anden kind til.¹⁵
Lad os ikke søge hævn eller lade vreden vinde over os.

»Der står skrevet: »Hævnen tilhører mig, jeg vil gengælde,« siger Herren.

Men hvis din fjende er sulten, så giv ham noget at spise, hvis han er tørstig, så giv ham noget at drikke ...

Lad dig ikke overvinde af det onde, men overvind det onde med det gode.«¹⁶

Husk, at det i sidste ende er den barmhjertige, som vil møde barmhjertighed.¹⁷

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige lad os da, uanset hvor vi befinder os, være kendt som et folk, der »har kærlighed til hinanden.«¹⁸

Elsk hinanden

Brødre og søstre, der er rigeligt med hjertesorg og lidelse i dette liv, selv uden at vi bidrager til den gennem vores egen stædighed, bitterhed og foragt.

Vi er ikke fuldkomne.

Folk omkring os er ikke fuldkomne.¹⁹ Folk gør ting, som irriterer, skuffer og forbitrer. I dette jordeliv vil det altid være sådan.

Vi må ikke desto mindre lade vores klagepunkter falde. En del af formålet med dette jordeliv er at lære at slippe disse ting. *Det er Herrens måde.*

Husk, at himlen er fyldt med dem, der har dette tilfælles: De er blevet tilgivet. Og de tilgiver.

Læg jeres byrde ved Frelserens fødder. Slip dommen. Tillad Kristi forsoning at ændre og helbrede jeres hjerte. Elsk hinanden. Tilgiv hinanden.

Den barmhjertige skal møde barmhjertighed.

Jeg vidner om dette i hans navn, han, der elskede så meget og så fuldendt, at han gav sit liv for os, sine venner. I Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Noter

1. Alma 31:5.	12. Joh 8:7.
2. Se Moses 5:16–32.	13. Gal 6:10.
3. L&P 64:9.	14. Luk 6:38.
4. Matt 5:7.	15. Se Matt 5:39–41.
5. Se Rom 2:1.	16. Rom 12:19–21.
6. L&P 64:8.	17. Se Matt 5:7.
7. L&P 64:10; fremhævelse tilføjet.	18. Joh 13:35.
8. Mosi 5:2.	19. Se Rom 3:23.
9. 1 Joh 5:3–4.	
10. Matt 5:44; se også v. 45–47.	
11. Ef 4:32.	

Tak Gud

Ældste Russell M. Nelson

De Tolv Apostles Kvorum

Hvor ville det være meget bedre, hvis alle var mere opmærksomme på Guds kraft og kærlighed, og hvis de ville vise ham taknemlighed.

Kære brødre og søstre, vi takker jer for jeres støtte og hengivenhed. Vi udtrykker vor taknemlighed og kærlighed til jer hver især.

For nylig nød søster Nelson og jeg skønheden ved tropiske fisk i et lille akvarium. Fisk med strålende farver og i en lang række forskellige former og størrelser svømmede frem og tilbage. Jeg spurgte opsynsmanden, der var i nærheden: »Hvem fodrer disse smukke fisk?«

Hun svarede: »Det gør jeg.«

Så spurgte jeg: »Har de nogensinde takket dig?«

Hun svarede: »Ikke endnu!«

Det mindede mig om nogle mennesker, jeg kender, som er lige så uvidende om deres Skaber og det sande »livets brød«. ¹ De lever fra dag til dag uden at være bekendte med Gud og hans godhed mod dem.

Hvor ville det være meget bedre, hvis alle var mere opmærksomme på Guds kraft og kærlighed, og hvis de ville vise ham den taknemlighed. Ammon fortalte: »Lad os give tak til (Gud), for han øver retfærdighed for evigt.« ² Hvor taknemlige, vi er, er en målestok for vores kærlighed til ham.

Gud er Fader til vores ånd. ³ Han har et fuldkomment legeme af kød og knogler. ⁴ Vi levede hos vor himmelske Fader, inden vi blev født. ⁵ Og da han skabte os i kødet, blev vi skabt i Guds billede, hver især med vores helt egen krop. ⁶

Tænk på vores fysiske næring. Den er i sandhed sendt fra himlen. Nødvendigheder som luft, føde og vand kommer alle til os som gaver fra en kærlig himmelsk Fader. Jorden blev skabt for at hjælpe os i vores korte ophold som dødelige.⁷ Vi blev født med en evne til at vokse, elske, blive gift og skabe familier.

Ægteskabet og familien er indstiftet af Gud. Familien er den vigtigste sociale enhed for tid og al evighed. I Guds store plan for lykke kan familier blive beseglet i templerne og blive forberedt på at vende tilbage og bo i hans hellige nærvær for evigt. Det er evigt liv! Det opfylder de dybeste længsler i den menneskelige sjæl – den naturlige længsel efter endeløs forbindelse med elskede familiemedlemmer.

Vi er en del af hans guddommelige plan: »Min gerning og herlighed,« sagde han, er »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«⁸ Dette kunne kun opnås således: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.«⁹ Denne handling var en himmelsk manifestation af Guds kærlighed. »For Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham.«¹⁰

Det centrale i Guds evige plan er hans Søns, Jesu Kristi, mission.¹¹ Han kom for at forløse Guds børn.¹² På grund af Herrens forsoning blev opstandelse (eller udødelighed) en mulighed.¹³ På grund af forsoningen blev evigt liv en mulighed for alle, som opfyldte betingelserne. Jesus forklarede det således:

»Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør.

Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø.«¹⁴

Tak Gud for Herrens forsoning og hans opstandelsesgave – for dette mageløse påskebudskab!

Fysiske gaver

Vores himmelske Fader elsker sine børn.¹⁵ Han har velsignet enhver med fysiske og åndelige gaver. Lad mig tale om hver især. Når du synger »Jeg er Guds kære barn,« tænk da på de gaver han har givet dig i form af din fysiske krop. De mange fantastiske kendetegn ved din krop vidner om din »himmelske natur.«¹⁶

Hvert organ, du har i kroppen, er en vidunderlig gave fra Gud. Hvert øje har en linse med autofokus. Nerver og muskler kontrollerer to øjne for at skabe et tredimensionelt billede. Øjnene er forbundet til hjernen, som registrerer, hvad der ses.

Dit hjerte er en fantastisk pumpe.¹⁷ Det har fire fintfølede ventiler, der styrer blodcirkulationen. Disse ventiler åbner og lukker sig mere end 100.000 gange om dagen – 36 millioner gange om året. Og medmindre de svækkes af sygdom, vil de kunne udholde dette pres næsten uendeligt.

Tænk på kroppens forsvarsmekanismer. For at beskytte sig opfatter den smerte. Som modsvar mod infektion danner den antistoffer. Huden giver beskyttelse. Den beskytter mod skade, som ekstrem varme eller kulde kan forårsage.

Kroppen fornyer selv sine forældede celler og regulerer selv mængderne af livsvigtige stoffer. Kroppen heler sår, skader og brækkede knogler. Dens mulighed for reproduktion er endnu en hellig gave fra Gud.

Vi må erindre, at en perfekt krop ikke er påkrævet for at opnå sin himmelske skæbne. Faktisk bor nogle af de dejligste ånder i svage eller ufuldkomne legemer. De, der døjer med fysiske udfordringer, udvikler ofte stor åndelig styrke, netop fordi de er fysisk udfordret.

Enhver der studerer, hvordan kroppen virker, har med sikkerhed »set Gud bevæge sig i sin storhed og kraft.«¹⁸ Fordi kroppen er styret af guddommelige love, kommer enhver helbredelse ved lydighed mod den lov, på hvilken den er baseret.¹⁹

Der er dog stadig folk, som fejlagtigt tror, at disse fantastiske fysiske egenskaber er opstået ved en tilfældighed eller er resultatet af en stor eksplosion et eller andet sted. Spørg dig selv: »Kan en eksplosion i et trykkeri frembringe en ordbog?« Det er *højest* usandsynligt. Men hvis det var muligt, kunne den aldrig gendanne dens egne iturevne sider eller reproducere dens egne nyere udgaver!

Hvis kroppens normale funktioner, forsvar, reparation, regulering og regenerering kunne herske uden grænser, så ville livet her fortsætte i en evighed. Ja, vi ville være strandede her på jorden! Skaberen har heldigvis for os sørget for ældning og andre

processer, der i sidste ende resulterer i vores fysiske død. Døden er, ligesom fødslen, en del af livet. Skrifterne lærer os, at »det ikke var tjenligt, at mennesket skulle vindes tilbage fra denne timelige død, for det ville tilintetgøre den store plan for lykke.«²⁰ For at vende tilbage til Gud gennem den port, vi kalder døden, er en fryd for dem, som elsker ham, og som er beredte på at møde ham.²¹ Til sidst vil tiden komme, hvor hver »ånd og ... legeme atter skal genforenes i ... deres fuldkomne form; både lem og led skal blive bragt tilbage til deres rette skikkelse,«²² for aldrig at blive adskilt igen. Tak Gud for disse fysiske gaver!

Åndelige gaver

Selv om kroppen er vigtig, så tjener den som tabernakel for vores evige ånd. Vores ånd eksisterede i den førjordiske verden²³ og vil fortsætte med at leve efter vores krop dør.²⁴ Ånden sørger for kroppen gennem bevægelse og personlighed.²⁵ I dette liv og i det næste vil krop og sjæl, når de forenes, blive en levende sjæl af himmelsk værdi.

Fordi ens ånd er så vigtig, har udviklingen af den evige konsekvenser. Den bliver styrket, når vi kommunikerer i ydmyg bøn med vor kærlige himmelske Fader.²⁶

De egenskaber, vi skal dømmes for en dag, er åndelige.²⁷ De inkluderer kærlighed, dyd, integritet, medfølelse og at tjene andre.²⁸ Din ånd, som er forbundet med og bosat i din krop, er i stand til at udvikle og manifestere disse særlige kendetegn på måder, der livsvigtige for din evige udvikling.²⁹ Åndelig udvikling opnås gennem troens trin, omvendelse, dåb, Helligåndsgaven og at holde ud til enden, inklusive templets begavelses- og beseglingsordinancer.³⁰

Ligesom kroppen dagligt har brug for mad for at overleve, så har ånden også brug for næring. Ånden får næring ved evige sandheder. Sidste år fejrede vi 400 året for King James-oversættelsen af Bibelen. Og vi har haft Mormons Bog i næsten 200 år. Den er nu oversat helt eller delvist til 107 sprog. På grund af disse og andre dyrebare skrifter ved vi, at Gud er vor evige Fader, og at hans Søn Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser. Tak Gud for disse åndelige gaver!

Evangeliske gaver

Vi ved, at profeterne i mange uddelinger som fx Adam, Noa, Moses og Abraham alle underviste om vor himmelske Faders og Jesu Kristi guddommelighed. Vores nuværende uddeling blev indledt af vor himmelske Fader og Jesus Kristus, da de viste sig for profeten Joseph Smith i 1820. Kirken blev organiseret i 1830. Nu, 182 år senere, er vi under pagt om at bringe evangeliet til »alle folkeslag, stammer, tungemål og folk.«³¹ Når vi gør dette, bliver både givere og modtagere velsignet.

Det er vores ansvar at undervise hans børn og vække dem til en bevidsthed om Gud. For længe siden sagde kong Benjamin:

»Tro på Gud, tro at han er til, og at han skabte alle ting, både i himlen og på jorden; tro at han har al visdom og al magt, både i himlen og på jorden ...

Og videre, tro, at I må omvende jer fra jeres synder og aflægge dem og ydmyge jer for Gud; og bed i hjertets oprigtighed om, at han vil tilgive jer; og se, hvis I tror alt dette, så se til, at I gør det.«³²

Gud er den samme i går, i dag og for evigt, men det er vi ikke. Hver dag er det vores udfordring at bruge forsoningens kraft, så vi virkelig kan forandre os, blive mere kristuslignende og kvalificere os til ophøjelsens gave og leve for evigt med Gud, Jesus Kristus og vores familie.³³ Tak Gud for disse kræfter, privilegier og evangeliske gaver!

Jeg vidner om, at han lever, at Jesus er Kristus, om at dette er hans kirke, genoprettet i disse sidste dage for at opfylde sin guddommelige skæbne. Vi ledes i dag af præsident Thomas S. Monson, som vi elsker og opretholder af hele vores hjerte, ligesom vi også opretholder hans rådgivere og de tolv apostle som profeter, seere og åbenbarere. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Noter

1. Joh 6:35, 48; se også v. 51.	6. Se 1 Mos 2:7; 1 Kor 15:44; Moses
2. Alma 26:8; se også Alma 7:23.	3:7.
3. Se ApG 17:27–29.	7. Se 1 Ne 17:36.
4. Se L&P 130:22.	8. Moses 1:39.
5. Se Moses 6:51; Rom 8:16; Hebr 12:9;	9. Joh 3:16.
Jer 1:4–5.	10. Joh 3:17.

11. Hans plan er kortfattet opsummeret i 3 Ne 27:13–22.
12. Se Alma 11:40.
13. Se 2 Ne 9:6–7, 20–22.
14. Joh 11:25–26.
15. Se 1 Ne 17:40; 1 Joh 4:10.
16. 2 Pet 1:4.
17. Hjertet pumper omkring 7.500 liter rundt pr. dag.
18. L&P 88:47.
19. Se L&P 130:21. Den guddommelige lov er sandelig ubestridelig.
20. Alma 42:8.
21. Salmisten forklarede Guddommens synspunkt: »Dyrebart i Herrens øjne er hans frommes liv« (Sl 116:15); se også Præd 12:7.
22. Alma 11:43; se også Præd 12:7; Alma 40:23; L&P 138:17.
23. Se L&P 93:38.
24. Se Alma 40:11; Abr 3:18.
25. Ånden har samme skikkelse som personen (se L&P 77:2).
26. Se 3 Ne 14:9–11.
27. Ånden, ikke kroppen, er den aktive, ansvarlige del af sjælen. Uden ånden er kroppen død (se Jak 2:26). Derfor er det ånden, der vælger godt eller ondt og vil blive holdt ansvarlig for både de positive og de negative egenskaber, den besidder ved den endelige dom (se Alma 41:3–7).
28. Åndelige egenskaber omfatter også »tro, dyd, kundskab, mådehold, tålmodighed, broderlig kærlighed, gudsfrygt, gavmildhed, ydmyghed og flid« (L&P 4:6).
29. Se 2 Ne 2:11–16; Moro 10:33–34.
30. Dette er Kristi lære (se 1 Ne 31:11–21).
31. Mosi 15:28; se også 1 Ne 19:17; 2 Ne 26:13; Mosi 3:20; 15:28; 16:1; Alma 37:4; L&P 1:18–23; 77:11; 133:37.
32. Mosi 4:9–10.
33. »Evgit liv ... er den største af alle Guds gaver« (L&P 14:7).

Særlige lektier

Ældste Ronald A. Rasband

De Halvfjerds' Præsidium

Det er mit håb og min bøn, at vi fortsat vil bære vore byrder ædelt og række ud til dem omkring os, der lider.

De sidste 20 måneder har vores familie været velsignet med det privilegium at have en helt særlig baby.

Lille Paxton, vores barnebarn, blev født med en meget sjælden kromosommangel, en genetisk sygdom, der bogstavelig talt kendetegner ham som én ud af flere hundrede millioner mennesker. For vores datter og hendes mand begyndte en ukendt og livsændrende rejse, da Paxton blev født. Denne oplevelse er blevet en smeltedigel, hvor de lærer særlige lektier, der knytter sig til evigheden.

Den gode ældste Russell M. Nelson, som lige har talt til os, har udtalt:

»Af som regel ukendte årsager fødes nogle børn med fysiske begrænsninger. Dele af deres legeme kan være deforme. Legemets reguleringssystemer kan være ude af balance. Og alle legemer er underkastet sygdom og død. Ikke desto mindre er det fysiske legeme en uvurderlig gave ...

Det kræver ikke et fuldkomment legeme at opnå guddommelig tilskikkelse. Faktisk bor nogle af de dejligste ånder i de svageste legemer ...

Med tiden kommer den stund, hvor »ånden og legemet atter [skal] blive genforenet i deres fuldkomne form; både lem og led skal blive bragt tilbage til deres rette skikkelse« (Alma 12:43). Da skal vi, takket være Jesu Kristi forsoning, blive fuldkommengjort i ham.«¹

Alle jer med udfordringer, bekymringer, skuffelser eller hjertesorg på grund af en person, I elsker, skal vide dette: Med

uendelig kærlighed og evig barmhjertighed elsker Gud, vor himmelske Fader, de plagede, og han elsker jer!

Nogle mennesker spørger måske, når de møder megen lidelse, hvordan kan Gud den Almægtige lade dette ske? Og derefter det tilsyneladende uundgæelige spørgsmål, hvorfor sker dette for mig? Hvorfor skal vi opleve sygdom og omstændigheder, der invaliderer eller kalder dyrebare familiemedlemmer tidligt hjem eller lader dem lide med smerter i årevis? Hvorfor denne hjertesorg?

Under sådanne omstændigheder kan vi vende os mod den store plan for lykke, som er skabt af vor himmelske Fader. Da den plan blev præsenteret i forudtilværelsen, fik den os alle til at råbe af fryd.² Sagt meget enkelt er dette liv vores oplæring til evig ophøjelse, og den proces er ensbetydende med prøver og prøvelser. Sådant har det altid været, og ingen går fri.

At kunne stole på Guds vilje er en vigtig del af vores liv på jorden. Med tro på ham drages vi mod kraften i Kristi forsoning i de tider, hvor spørgsmålene er mange og svarene få.

Efter sin opstandelse, da vor Frelser, Jesus Kristus, besøgte det amerikanske fastland, rakte han ud til alle med denne invitation:

»Har I nogen blandt jer, som er syge? Bring dem herhen. Har I nogen, der er lamme eller blinde eller halte eller vanføre eller spedalske, eller som er krøblinger, eller som er døve, eller som er plaget på anden måde? Bring dem herhen, og jeg vil helbrede dem, for jeg har medfølelse med jer; mit indre er fyldt af barmhjertighed ...

Og det skete, at da han således havde talt, kom hele mængden, alle som én, frem med deres syge og deres plagede og deres lamme og med deres blinde og med deres stumme og med alle dem, der på en eller anden måde var plaget; og han helbredte dem hver og en, efterhånden som de blev ført frem for ham.«³

Vi kan finde stor styrke i ordene: »Hele mængden ... [kom] frem« – alle, brødre og søstre. Vi møder *alle* prøvelser. Og så kommer sætningen: »Der på en eller anden måde var plaget.« Det kan vi alle identificere os med, ikke sandt?

Kort tid efter at dyrebare Paxton blev født, vidste vi, at vor himmelske Fader ville velsigne os og lære os nogle særlige lektier.

Da hans far og jeg lagde vore hænder på hans lille hoved ved den første af mange præstedømmevevsignelser, kom ordene fra det 9. kapitel i Johannesevangeliet til mig: »For at Guds gerninger skal åbenbares på ham.«⁴

Guds gerninger er absolut blevet åbenbaret gennem Paxton.

Vi lærer tålmodighed, tro og taknemlighed gennem tjenestens balsam, utallige meget følelsesladede timer, tårer af medfølelse, bønnerne og udtryk for kærlighed til dem, vi elsker, som har brug for det, især Paxton og hans forældre.

Præsident James E. Faust, der var min stavspræsident, da jeg var dreng, har sagt: »Jeg har megen anerkendelse til overs for de forældre, som tålmodigt bærer og overvinder deres angst og sorg for et barn, der er født med eller har udviklet et alvorligt mentalt eller fysisk handicap. En sådan angst varer ofte ved dag efter dag, uden lindring for forældrene eller deres barn gennem hele livet. Ofte må forældre yde utrolig megen omsorg, dag og nat, uafbrudt. Mange mødre har haft smerter i armene og i hjertet lige til deres dages ende, mens de har trøstet og lindret lidelserne for deres særlige barn.«⁵

Som beskrevet i Mosijas Bog har vi været vidne til Frelserens rene kærlighed til Paxtons familie. En kærlighed, der er tilgængelig for alle: »Og se, det skete, at de byrder, der blev lagt på Alma og hans brødre, blev gjort lette; ja, Herren styrkede dem, så de kunne bære deres byrder med lethed, og de underordnede sig gladelig og med tålmodighed hele Herrens vilje.«⁶

En aften på et tidligt tidspunkt i Paxtons liv var vi på intensivafdelingen for nyfødte på det vidunderlige Primary Children's Medical Center i Salt Lake City i Utah, og vi forundredes over den pligttopfyldende og udelte opmærksomhed, som Paxton fik af læger, sygeplejersker og andet personale. Jeg spurgte min datter, hvordan vi dog nogen sinde skulle kunne betale for det og kom med et gæt på, hvad prisen ville være. En læge, der stod i nærheden, sagde, at det var »alt for lavt,« og at lille Paxtons behandling ville koste betydeligt mere, end jeg gættede på. Vi erfarede, at en stor del af udgiften for behandlingen på dette sygehus bliver dækket af andres generøse gaver i form af tid og økonomiske bidrag. Hans ord gjorde mig

ydmyg, da jeg tænkte på værdien af denne lille sjæl for dem, der så omhyggeligt tog sig af ham.

Jeg blev mindet om et kendt missionærskriftsted, der fik en helt ny betydning: »Husk, at sjæles værdi er stor i Guds øjne.«⁷

Jeg græd, da jeg tænkte på den uendelige kærlighed, som vor himmelske Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus, har til os hver især, idet jeg på en meget stærk måde lærte, hvad en sjæl er værd for Gud både fysisk og åndeligt.

Paxtons familie har lært, at de er omgivet af utallige himmelske og jordiske tjenende engle. Nogle er lige så stille listet ind, når der var brug for det, og lige så stille listet ud igen. Andre har stået ved hoveddøren med mad, ordnet vasketøjet, hentet hans søskende, kommet med opmuntrende ord og især bedt for Paxton. Derfor har vi lært endnu en særlig lektie: Hvis man støder på nogle, der er ved at drukne, spørger man så, om de har brug for hjælp – eller er det bedre bare at hoppe i og redde dem fra det dybe vand? Tilbuddet, selvom det ofte er velmenende: »Lad mig vide, om jeg kan hjælpe« er faktisk slet ikke nogen hjælp.

Vi lærer fortsat vigtigheden af at være opmærksomme og interesserede i dem omkring os og ikke blot vigtigheden af at hjælpe, men også den overvældende glæde der kommer af at hjælpe andre.

Den gode præsident Thomas S. Monson, der er sådan et pragtfuldt eksempel på at opløfte de nedtrykte, har sagt: »Gud velsigner alle, der stræber efter at være sin broders vogter, der giver for at fjerne smerte, og der med alt det gode, de besidder i sig, stræber efter at skabe en bedre verden. Har I bemærket, at sådan en person har et bredere smil? De er mere selvsikre. De har en aura omkring sig af tilfredshed og tilfredsstillelse ... for ingen kan hjælpe andre uden selv at blive rigt velsignet.«⁸

Selvom vi oplever prøvelser, modgang, handicap, hjertesorg og alle slags trængsler, vil vor omsorgsfulde og kærlige Frelser altid være der for os. Han har lovet:

»Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer ...

Min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!«⁹

Hvor er vi vor Fader i himlen taknemlig for vores lille kæmpe, Paxton. Gennem ham har Herren vist os sine gerninger og underviser os fortsat i disse værdifulde, hellige og særlige lektier.

Jeg vil gerne afslutte med ordene fra en elsket salme:

*Modigt må vi kæmpe, indtil striden er endt,
kæmpe os frem, kæmpe os frem,
lønnen hist os venter, om vi den har fortjent,
Når vi til vor Fader kommer hjem.¹⁰*

Brødre og søstre, det er mit håb og min bøn, at vi fortsat vil bære vore byrder ædelt og række ud til dem omkring os, der lider og har brug for at blive opløftet og opmuntret. Må vi alle takke Gud for hans velsignelser og forny vores forpligtelse til vor Fader i himlen om ydmygt at tjene hans børn. I Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Russell M. Nelson, »Vi er Guds børn«, <i>Liahona</i> , jan. 1999, s. 103.	6. Mosi 24:15.
2. Se Job 38:7.	7. L&P 18:10.
3. 3 Ne 17:7, 9.	8. Thomas S. Monson, »Our Brother's Keepers«, <i>Ensign</i> , juni 1998, s. 39.
4. Joh 9:3.	9. Joh 14:18, 27.
5. James E. Faust, »Guds gerninger«, <i>Stjernen</i> , jan. 1985, s. 45.	10. »Modigt må vi kæmpe«, <i>Salmer og sange</i> , nr. 165.

Profeternes vision for Hjælpeforeningen: Tro, Familie, Tjeneste

Julie B. Beck

Netop afløst som Hjælpeforeningens hovedpræsident

Tro, familie og tjeneste – disse tre enkle ord er blevet et udtryk for profeternes vision for søstre i Kirken.

De sidste par år har jeg følt mig tilskyndet til ofte at tale om Hjælpeforeningen – dens formål og kvaliteter,¹ værdien af dens historie² samt dens arbejde og samarbejde med biskopper og Det Melkisedekske Præstedømmes kvorummer.³ Det synes nu vigtigt at koncentrere en vis opmærksomhed om profeternes vision for Hjælpeforeningen.⁴

Præcis som Herrens profeter bestandig har undervist ældster og højpræster om deres formål og pligter, har de fortalt om deres vision for Hjælpeforeningens søstre. Ifølge deres råd står det klart, at Hjælpeforeningens formål er at øge tro og personlig retskaffenhed, styrke hjem og familie og finde og hjælpe de trængende. *Tro, familie og tjeneste* – disse tre enkle ord er blevet et udtryk for profeternes vision for søstre i Kirken.

Lige siden genoprettelsens dage har profeter givet udtryk for deres vision om stærke, trofaste og målbevidste kvinder, der forstår deres evige værdi og hensigt. Da profeten Joseph Smith stiftede Hjælpeforeningen, bød han dens første præsident at »præsidere over denne forening med at tage vare på de fattige – betjene dem i forhold til deres behov og tage sig af denne forenings forskellige anliggender«. ⁵ Han så organisationen som »en udvalgt forening, som adskiller sig fra alle verdens onder«. ⁶

Brigham Young, Kirkens anden præsident, instruerede sine rådgivere og De Tolv Apostles Kvorum om at anvise biskopperne i at »lad[e] søstrene organisere Den Kvindelige Hjælpeforening i de forskellige menigheder«. Han tilføjede: »Nogle kan synes, at dette er en uvæsentlig ting, men det er det ikke.«⁷

Senere sagde præsident Joseph F. Smith, at modsat verdens organisationer, som »er ›skabt af mænd eller kvinder‹, er Hjælpeforeningen ›guddommeligt skabt, guddommeligt bemyndiget, guddommeligt indstiftet og guddommeligt forordnet af Gud«.⁸ Præsident Joseph F. Smith fortalte søstrene, at »de har fået magt og myndighed til at udføre ganske mange ting«.⁹ Han sagde: »I er medlem af verdens største kvindeorganisation, en organisation, som er en livsvigtig del af Guds rige, og som er bestemt til og virker således, at den hjælper sine trofaste medlemmer til at opnå evigt liv i vor Faders rige.«¹⁰

En omfattende indflydelsessfære

Hvert år bliver hundredtusinder af kvinder og unge piger en del af denne stadig større »kreds af søstre«.¹¹ Derefter beholder hver søster, hvor end hun bor, og hvor end hun tjener, sit medlemskab og sin forbindelse til Hjælpeforeningen.¹² Takket være dens betydning har Det Første Præsidentskab udtrykt deres ønske om, at unge piger begynder deres bekendtskab med Hjælpeforeningen, et godt stykke tid før de fylder 18 år.¹³

Hjælpeforeningen er ikke et program. Den er en officiel del af Herrens kirke, der er »guddommeligt indstiftet af Gud« til at undervise, styrke og inspirere søstre angående deres formål med hensyn til tro, familie og tjeneste. Hjælpeforeningen er en levevis for sidste dages hellige kvinder, og dens indflydelse rækker meget længere ud end en søndagsklasse eller en social sammenkomst. Den følger de kvindelige disciples eksempel, som tjente med Herren Jesus Kristus og hans apostle i den oprindelige kirke.¹⁴ Vi er blevet undervist i, at »det er ligeså meget en kvindes pligt at tilegne sig de dyder, der næres i Hjælpeforeningen, som det er mændenes pligt at bygge deres liv på de karaktertræk, der næres i præstedømmet«.¹⁵

Da profeten Joseph Smith organiserede Hjælpeforeningen, underviste han søstrene i, at de skulle »hjælpe de fattige« og »frelse sjæle«.¹⁶ I deres opgave med at »frelse sjæle« blev søstrene

bemyndigede til at organisere og deltage i en omfattende indflydelsessfære. Den første hjælpeforeningspræsident blev indsat til at udlægge skrifterne, og Hjælpeforeningen har stadig et væsentligt undervisningsansvar i Herrens kirke. Da Joseph Smith fortalte søstrene, at oprettelsen af Hjælpeforeningen ville forberede dem på »præstedømmets privilegier, velsignelser og gaver«,¹⁷ blev Herrens arbejde med frelse åbnet for dem. At frelse sjæle indebærer at fortælle om evangeliet og tage del i missioneringen. Det indebærer at komme i templet og at udføre slægtsforskning. Det indebærer at gøre alt, hvad der er muligt, for at blive åndeligt og timeligt selvhjulpne.

Ældste John A. Widtsoe sagde, at Hjælpeforeningen tilbyder »afhjælpning af fattigdom, afhjælpning af sygdom, afhjælpning af tvivl, afhjælpning af uvidenhed – afhjælpning af alt det, der hindrer en kvindes glæde og udvikling. Hvilket storslået hverv!«¹⁸

Præsident Boyd K. Packer har sammenlignet Hjælpeforeningen med en »beskyttende mur«. ¹⁹ Ansvar for at beskytte søstrene og deres familie øger betydningen af besøgslæreres omsorg og betjening, og det viser vores villighed til at huske vore pagter med Herren. Som dem, der »betjene[r] de trængende og plagede,« arbejder vi sammen i harmoni med biskopperne for at varetage de helliges timelige og åndelige behov.²⁰

Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Der er mange søstre, der lever i klude – åndelige klude. De har ret til strålende rober, åndelige rober ... Det er jeres privilegium at gå ind i hjemmene og udskifte kludene med rober.«²¹ Præsident Harold B. Lee delte denne holdning. Han sagde: »Kan I ikke se, hvorfor Herren har pålagt ... Hjælpeforeningen at besøge disse hjem? For udover Mesteren selv er der ingen andre i Kirken, der har en mere kærlig føling og en mere fuldendt forståelse for disse personers hjerte og tilværelse.«²²

Præsident Joseph F. Smith advarede Hjælpeforeningens søstre og deres ledere ved at sige, at han ikke ønskede »at se det tidspunkt, hvor vore hjælpeforeninger følger eller blander sig og mister deres egen identitet ved at forene sig med ... disse kvindeskabte organisationer«. Han forventede, at søstrene

»led[t]e verden og især verdens kvinder i alt, hvad der er rosværdigt, alt hvad der er guddommeligt, alt hvad der er opløftende og som forædler menneskenes børn.«²³ Hans råd understreger opfordringen om at fjerne alle traditioner, emner, modefænomener og tendenser og i stedet indføre skikke, der er i overensstemmelse med Hjælpeforeningens formål.

Ledere, der søger åbenbaring, kan sikre, at hvert møde, lektion, klasse, aktivitet og indsats i Hjælpeforeningen opfylder de formål, hvormed den er organiseret. Det sociale samvær, venskab og enighed, vi ønsker, vil blive de livsalige følger af at tjene sammen med Herren i hans værk.

Opfyldelse af profeternes vision

Præsident Thomas S. Monson og hans rådgivere har for nylig vidnet om, »at Herren har gengivet evangeliets fylde gennem profeten Joseph Smith, og at Hjælpeforeningen er en vigtig del af genoprettelsen.« Som et bevis på Det Første Præsidentskabs ønske om, at Hjælpeforeningens »herlige arv« må bevares, har de for nylig på verdensplan udgivet og distribueret *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*. I dette hæfte kan vi finde fremgangsmåder og eksempler på søstre og brødre, der arbejder side om side i familien og i Kirken, og vi kan lære principper om, hvem vi er, hvad vi tror på, og hvad vi bør beskytte. Vi er blevet opmuntret af Det Første Præsidentskab til at studere dette vigtige hæfte og »give plads til, at dets tidløse sandheder og inspirerende eksempler kan påvirke [vores] tilværelse.«²⁴

Efterhånden som søstre lever mere i overensstemmelse med Hjælpeforeningens formål, vil profeternes vision blive opfyldt. Præsident Kimball har sagt: »Der ligger en kraft i den organisation (Hjælpeforeningen), som endnu ikke fuldt ud er blevet udøvet, til at styrke Zions hjem og opbygge Guds rige – og det vil ikke ske, før både søstre og præstedømmet forstår Hjælpeforeningens vældige muligheder.«²⁵ Han profeterede, at »meget af den store vækst, som kommer til Kirken i de sidste dage, kommer, fordi mange af de gode kvinder, der findes i verden (som ofte besidder ... en indre sans for det åndelige), bliver tiltrukket af Kirken i stort antal. Dette vil ske i det omfang, at kvinderne i Kirken ... ses som noget særligt og anderledes – på en god måde – i forhold til kvinder af verden.«²⁶

Jeg er taknemlig for profeternes vision med hensyn til Hjælpeforeningen. Jeg er ligesom præsident Gordon B. Hinckley »overbevist om, at der ikke findes nogen organisation, som overhovedet kan sammenlignes med Hjælpeforeningen i denne kirke«. ²⁷ Det er nu vores ansvar at leve i overensstemmelse med profeternes vision for Hjælpeforeningen, når vi søger at øge vores tro, styrke familien og yde hjælp.

Jeg slutter af med præsident Lorenzo Snows ord: »Hjælpeforeningens fremtid er lovende. Efterhånden som Kirken vokser, bliver dens virkefelt tilsvarende større, og den har en endnu stærkere positiv indflydelse, end den har haft i forgangne tider.« ²⁸ Til søstre, der medvirker til at fremme Guds rige, har han sagt: »Eftersom I har taget del i disse anstrengelser, tager I visselig del i værkets sejr og i den ophøjelse og herlighed, som Herren giver til sine trofaste børn.« ²⁹ Denne vision bærer jeg også vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Se Julie B. Beck, »Opfyldelsen af formålet med Hjælpeforeningen«, *Liahona*, nov. 2008, s. 108–111.
2. Se Julie B. Beck, tale ved BYU Women's Conference, 29. apr. 2011, http://ce.byu.edu/cw/womensconference/archive/2011/pdf/JulieB_openingS.pdf; Julie B. Beck, »Det, jeg håber, mine børnebørn vil forstå om Hjælpeforeningen«, *Liahona*, nov. 2011, s. 109–113; Julie B. Beck, »Hjælpeforeningen: Et helligt værk«, *Liahona*, nov. 2009, s. 110–114.
3. Se Julie B. Beck, »Why We Are Organized into Quorums and Relief Societies«, foredrag på Brigham Young University, 17. jan. 2012, speeches.byu.edu.
4. Denne tale er ikke en omfattende gennemgang af alle profetiske udtalelser om Hjælpeforeningen. Den er blot et eksempel på deres vision og ledelse. *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, konferencetaler samt andre kirkeudgivelser indeholder yderligere oplysninger om dette emne.
5. Joseph Smith, i *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 13.
6. Joseph Smith, i *Døtre i mit rige*, s. 15.
7. Brigham Young, i *Døtre i mit rige*, s. 41.
8. Joseph F. Smith, i *Døtre i mit rige*, s. 65.
9. Joseph Fielding Smith, i *Døtre i mit rige*, s. 142.
10. Joseph Fielding Smith, i *Døtre i mit rige*, s. 97.
11. Boyd K. Packer, i *Døtre i mit rige*, s. 85.
12. Se Boyd K. Packer, »Søsterkredsen«, *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 209.
13. Se brev fra Det Første Præsidentskab, 19. mar. 2003 og 23. feb. 2007.
14. Se *Døtre i mit rige*, s. 3–6.
15. Boyd K. Packer, i *Døtre i mit rige*, s. 16.

16. Joseph Smith, i *Døtre i mit rige*, s. 17.
17. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:602.
18. John A. Widtsoe, i *Døtre i mit rige*, s. 25.
19. Boyd K. Packer, *Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 209.
20. Joseph Fielding Smith, i *Døtre i mit rige*, s. 142.
21. Spencer W. Kimball, i *Døtre i mit rige*, s. 117.
22. Harold B. Lee, »The Place of Relief Society in the Welfare Plan«, *Relief Society Magazine*, dec. 1946, s. 842.
23. Joseph F. Smith, i *Døtre i mit rige*, s. 66.
24. Det Første Præsidentskab, i *Døtre i mit rige*, s. ix.
25. Spencer W. Kimball, i *Døtre i mit rige*, s. 142.
26. Spencer W. Kimball, i *Døtre i mit rige*, s. 95.
27. Gordon B. Hinckley, i *Døtre i mit rige*, s. 160.
28. Lorenzo Snow, i *Døtre i mit rige*, s. 19.
29. Lorenzo Snow, i *Døtre i mit rige*, s. 7.

Kristi lære

Ældste D. Todd Christofferson

De Tolv Apostles Kvorum

I Kirken i dag er fastsættelsen af Kristi lære eller rettelsen af lærdomsmæssige afvigelser ligesom i fordums tid et spørgsmål om guddommelig åbenbaring til de personer, som Herren udstyrer med apostolsk myndighed.

Lad os give udtryk for vores store taknemlighed og kærlighed til søster Beck, søster Allred og søster Thompson og Hjælpeforeningens hovedbestyrelse.

Vi har på det sidste set en voksende offentlig interesse for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges lære. Det er noget, vi byder velkommen, for vores grundlæggende opgave er trods alt at undervise i Jesu Kristi evangelium, hans lære, i hele verden (se Matt 28:19–20; L&P 112:28). Men vi må indrømme, at der har været og stadig er nogen forvirring om vores lære og om, hvordan den blev lagt fast. Det er det emne, som jeg ønsker at tale om i dag.

Frelseren forkyndte sine lærdomme i tidernes midte, og hans apostle kæmpede voldsomt for at beskytte dem mod en byge af falske traditioner og filosofier. Brevene i Det Nye Testamente omtaler mange tilfælde, som viser, at et alvorligt og udbredt frafald allerede var i gang på apostlenes tid.¹

De efterfølgende århundreder blev nu og da oplyst af stråler af evangelisk lys, indtil genoprettelsens storslåede daggry brød frem i det 19. århundrede, og Kristi evangelium, fuldstændigt og i sin helhed, atter fandtes på jorden. Denne storslåede dag begyndte, da Gud Faderen og hans elskede Søn, Jesus Kristus, i »en lyssøjle ... stærkere end solens glans« (JS-H 1:16), viste sig for

drengen Joseph Smith og indledte det, der blev en sand flodbølge af åbenbaringer sammenkædet med guddommelig magt og myndighed.

I disse åbenbaringer finder vi det, der kan betegnes som den centrale lære i Jesu Kristi Kirke, der atter er oprettet på jorden. Jesus definerede selv denne lære med disse ord nedskrevet i Mormons Bog: Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus:

»Dette er min lære, og det er den lære, som Faderen har givet mig; og jeg aflægger vidnesbyrd om Faderen, og Faderen aflægger vidnesbyrd om mig, og Helligånden aflægger vidnesbyrd om Faderen og mig; og jeg aflægger vidnesbyrd om, at Faderen befaler alle mennesker overalt at omvende sig og tro på mig.

Og den, der tror på mig og bliver døbt, han skal blive frelst; og det er dem, der skal arve Guds rige.

Og den, der ikke tror på mig og ikke bliver døbt, skal blive fordømt.

... og den, der tror på mig, tror også på Faderen; og for ham vil Faderen aflægge vidnesbyrd om mig, for han vil besøge ham med ild og med Helligånden ...

Sandelig, sandelig siger jeg til jer, at dette er min lære, og den, der bygger på den, bygger på min klippe, og helvedes porte skal ikke få magt over dem« (3 Ne 11:32–35, 39).

Dette er vores budskab, klippen hvorpå vi bygger, grundvolden for alt andet i Kirken. Ligesom alt, der kommer fra vor himmelske Fader og hans elskede Søn, er denne lære ren, den er tydelig, den er let at forstå – selv for et barn. Med glade hjerter indbyder vi alle til at tage imod den.

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tror vi »på alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige« (TA 1:9). Det vil sige, at selv om der er meget, som vi endnu ikke ved eller forstår, så er de sandheder og lærdomme, som vi har modtaget, kommet og vil fortsat komme gennem guddommelig åbenbaring. I nogle trosretninger gør teologer krav på lige så stor myndighed til at forkynde som det kirkelige hierarki, og spørgsmål om læresætninger kan blive en kamp på mening mellem dem. Nogle støtter sig til de store økumeniske

råd i middelalderen og deres trosbekendelser. Andre lægger primært vægt på argumentationen fra de teologer, der kom efter apostlene, eller på fortolkning og udlægning af Bibelen. Vi værdsætter også forskning, der styrker forståelse, men i Kirken i dag er fastsættelsen af Kristi lære eller rettelsen af lærdomsmæssige afvigelser ligesom i fordums tid et spørgsmål om guddommelig åbenbaring til de personer, som Herren udstyrer med apostolsk myndighed.²

I 1954 forklarede præsident J. Reuben Clark jun., der på det tidspunkt var rådgiver i Det Første Præsidentskab, hvordan læresætninger bliver kundgjort i Kirken og den meget fremtrædende rolle, som Kirkens præsident har. Han udtalte om medlemmerne af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum: »Vi bør huske på, at nogle af generalautoriteterne har fået tildelt en særlig kaldelse; de besidder en særlig gave; de bliver opretholdt som profeter, seere og åbenbarere, hvilket giver dem en særlig åndelig begavelse i forbindelse med deres undervisning af mennesker. De har retten, magten og myndigheden til at forkynde Guds sind og vilje til hans folk kun underlagt Kirkens præsidents overordnede myndighed og magt. De andre generalautoriteter får ikke denne særlige åndelige begavelse og myndighed i forbindelse med deres undervisning; de har en deraf følgende begrænsning, og denne begrænsning af deres kraft og myndighed i undervisning gælder enhver anden leder og medlem af Kirken, for ingen af dem er åndeligt begavet som profet, seer og åbenbarer. Endvidere, som det lige blev sagt, har Kirkens præsident en større og særlig åndelig begavelse på dette område, for han er profeten, seeren og åbenbareren for hele Kirken.«³

Hvordan åbenbarer Frelseren sin vilje og lære til profeter, seere og åbenbarere? Han kan handle via budbringere eller i egen person. Han kan tale med sin egen stemme eller med Helligåndens stemme, en kommunikation fra Ånd til ånd, der kan udtrykkes i ord eller i følelser, der bibringer en forståelse, som ord ikke kan udtrykke (se 1 Ne 17:45; L&P 9:8). Han kan selv tale til sine tjenere enkeltvis, eller når de sidder i råd (se 3 Ne 27:1–8).

Jeg citerer to eksempler fra Det Nye Testamente. Det første var en åbenbaring rettet til kirkens overhoved. I begyndelsen af Apostlenes Gerninger ser vi, at Kristi apostle kun forkyndte evangeliets budskab til jøder, idet de fulgte mønstret i Jesu forkyndelse (se Matt 15:24), men i Herrens tidsplan var tiden nu kommet til en ændring. I Joppe havde Peter en drøm, som han fik vist tre gange. Han så mange forskellige dyr på »en stor dug, der ved de fire hjørner blev sænket ned på jorden« (ApG 10:11) fra himlen, og han blev befaleet: »Slagt og spis« (ApG 10:13). Peter var modvillig, for i hvert fald nogle af dyrene var »urene« under moseloven, og Peter havde aldrig brudt befalingen om ikke at spise den slags. Alligevel sagde røsten i Peters drøm til ham: »Hvad Gud har erklæret for rent, må du ikke kalde vanhelligt« (ApG 10:15).

Betydningen af denne drøm blev tydelig, da adskillige mænd sendt fra den romerske officer Cornelius straks efter ankom til Peters logi med en anmodning om, at han kom med og underviste deres herre. Cornelius havde samlet en betragtelig gruppe af slægtinge og venner, og da Peter fandt, at de ivrigt ventede på at modtage hans budskab, sagde han:

»Gud har vist mig, at jeg ikke skal kalde noget menneske vanhelligt eller urent ...

Nu forstår jeg, at Gud ikke gør forskel på nogen, men at han i et hvilket som helst folk tager imod den, der frygter ham og øver retfærdighed« (ApG 10:28, 34–35; se også v. 17–24).

»Mens Peter endnu talte, kom Helligånden over alle, der hørte ordet.

Og de troende af jødisk herkomst ... undrede sig over, at Helligåndens gave også blev udgydt over hedninger ... Da tog Peter til orde:

Mon nogen kan hindre disse mennesker i at blive døbt med vand, når de har fået Helligånden ligesom vi?« (ApG 10:44–47).

Med denne oplevelse og åbenbaring til Peter ændrede Herren kirkens praksis og åbenbarede en mere fuldstændig forståelse af læren for sine disciple. Og således blev forkyndelsen af evangeliet udvidet til at omfatte hele menneskeheden.

Vi finder senere i Apostlenes Gerninger et andet relateret eksempel, der viser, hvordan åbenbaring om læresætninger kan komme i forbindelse med et råd. Der opstod uenighed om, hvorvidt omskærelse, der var et krav i moseloven, skulle overføres som en befaling i evangeliet og i Kristi kirke (se ApG 15:1, 5). »Apostlene og de ældste trådte sammen for at drøfte denne sag« (ApG 15:6). Vores optegnelse om dette råd er bestemt mangelfuld, men vi får at vide, at »efter megen diskussion« (ApG 15:7) rejste seniorapostlen Peter sig og fortalte, hvad Helligånden havde bekræftet for ham. Han mindede rådet om, at da man begyndte at forkynde evangeliet til de uomskårne hedninger i Cornelius' hjem, modtog de Helligånden, ligesom de omskårne jødiske konvertitter havde. Gud, sagde han, »har ikke gjort forskel på os og dem, idet han har rensset deres hjerter ved troen.

Hvorfor udæsker I da Gud ved at lægge et åg på disciplenes nakke, som hverken vore fædre eller vi har magtet at bære?

Men vi tror, at vi bliver frelst ved Herren Jesu nåde på samme måde som de« (ApG 15:9–11; se også v. 8).

Derefter talte Paulus, Barnabas og måske andre for at støtte Peters erklæring, Jakob foreslog, at afgørelsen blev iværksat ved et brev til kirken, og rådet var forenet »i enighed« (ApG 15:25; se også v. 12–23). I brevet, der bekendtgjorde apostlenes beslutning, sagde de: »For Helligånden og vi har besluttet« (ApG 15:28) eller med andre ord, denne beslutning kom ved guddommelig åbenbaring gennem Helligånden.

Vi følger de samme mønstre i Jesu Kristi genoprettede kirke i dag. Kirkens præsident kan bekendtgøre eller fortolke læresætninger baseret på åbenbaring til ham (se fx L&P 138). Lærdoms-mæssige udlægninger kan også komme gennem det forenede råd bestående af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum (se fx Officiel erklæring 2). Rådets overvejelser vil ofte omfatte en afvejning af den kanoniserede hellige skrift, Kirkens ledes belæringer og tidligere skik og brug. Men i sidste ende, ligesom i kirken på Det Nye Testaments tid, er målet ikke almindelig konsensus blandt rådets medlemmer, men åbenbaring fra Gud. Det er en proces, der involverer både fornuft og tro for at opnå Herrens sind og vilje.⁴

Samtidig bør man også huske, at ikke hver eneste udtalelse fra en kirkeleder før eller nu nødvendigvis udgør en læresætning. Det er almindeligt forstået i Kirken, at en udtalelse fra én leder én enkelt gang ofte repræsenterer en personlig, men velovervejet, mening, som ikke var tænkt som en officiel eller bindende udtalelse for hele Kirken. Profeten Joseph Smith har sagt, »at en profet kun var profet, når han handlede som sådan.«⁵ Præsident Clark, der tidligere blev citeret, har bemærket:

»Som illustration heraf har jeg en enkel historie, som min far fortalte mig som dreng. Jeg ved ikke med hvilken myndighed, men den illustrerer dette. Hans historie gik på, at bror Brigham i den lidt ophidsede tid forud for Johnstons hærs komme ved et morgenmøde holdt en tale til folket, som var gennemsyret af trods mod den kommende hær, hvori han erklærede sin hensigt om at modstå dem og drive dem tilbage. Ved mødet om eftermiddagen rejste han sig og sagde, at Brigham Young havde talt om formiddagen, men at Herren nu ville tale. Han holdt derpå en tale, hvor budskabet var det helt modsatte af formiddagstalens ...

Kirken vil ved Helligåndens vidnesbyrd blandt medlemmerne vide, om brødrene, der giver udtryk for deres betragtninger, er tilskyndet af Helligånden, og med tiden vil denne viden blive tilkendegivet.«⁶

Profeten Joseph Smith bekræftede Frelserens centrale rolle i vores lære med én afgørende sætning: »De fundamentale principper og grundsætninger i vor religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, blev begravet og igen opstod den tredje dag og fór til himlen; og alt andet, som falder ind under vores religion, er kun tillæg dertil.«⁷ Joseph Smiths vidnesbyrd om Jesus er, at han lever, for han så ham, »ja, ved Guds højre hånd; og [han] hørte røsten aflægge vidnesbyrd om, at han er Faderens Enbårne« (L&P 76:23; se også v. 22). Jeg opfordrer alle, som hører eller læser denne tale, om gennem bøn og skriftstudium at søge det samme vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelige karakter, hans forsoning og opstandelse. Acceptér hans lære ved at omvende jer, blive døbt, modtage Helligåndsgaven og derefter hele livet følge lovene og pagterne i Jesu Kristi evangelium.

Vi skal snart fejre påske, og jeg giver udtryk for mit eget vidnesbyrd om, at Jesus af Nazaret var og er Guds Søn, de gamle profetiers Messias. Han er Kristus, som led i Getsemane, døde på korset, blev begravet, og som virkelig opstod igen på tredjedagen. Han er den opstandne Herre, gennem hvem vi alle skal opstå, og gennem hvem alle, der vil, kan blive forløst og ophøjet i hans himmerige. Dette er vores lære, som bekræfter alle tidligere vidnesbyrd om Jesus Kristus, og på ny er forkyndt for vor tid. I Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Se Neal A. Maxwell, »Fra begyndelsen«, *Stjernen*, jan. 1994, 18–19.

»Jakob fordømte ›kampe og stridigheder blandt› kirken (Jak 4:1). Paulus begræd ›splittelser› i kirken, og hvordan ›glubske ulve› ikke ville skåne ›hjorden› (1 Kor 11:18; ApG 20:29–31). Han vidste, at et frafald ville komme og skrev til thessalonikerne, at Jesu andet komme ikke var nært forestående, ›først skal nemlig frafaldet komme; men ›allerede nu virker lovløsheden› (2 Thess 2:3, 7).

Nær afslutningen erfarede Paulus, hvor omfattende frafaldet var: ›Alle i provinsen Asien [har] vendt sig fra mig› (2 Tim 1:15) ...

Omfattende utugt og afgudsdyrkelse førte til apostlenes harme (se 1 Kor 5:9; Ef 5:3; Jud 1:7). Johannes og Paulus sørgede begge over fremkomsten af falske apostle (se 2 Kor 11:13; Åb 2:2). Kirken var klart under angreb udefra. Nogle faldt ikke blot fra, men begyndte derefter at gøre åben modstand. Ved en lejlighed stod Paulus alene og begræd, at ›alle svigtede mig› (2 Tim 4:16). Han dadlede også dem, der ›vender op og ned på hele familier› (Tit 1:11).

Nogle lokale ledere gjorde oprør, som da en, der elskede sin egen

betydning, nægtede at modtage brødrene (se 3 Joh 1:9–10).

Det er ikke så mærkeligt, at præsident Brigham Young bemærkede: »Det har været sagt, at præstedømmet blev taget fra kirken, men sådan er det ikke, kirken gik bort fra præstedømmet« (i *Journal of Discourses*, 12:69).«

Med tiden skete det, som ældste Neal A. Maxwell udtrykte det: »Den græske filosofiske tradition for fornufts slutninger dominerede og erstattede efterhånden troen på åbenbaring, et forløb, der sandsynligvis blev næret af velmenende kristne, som ønskede at bringe deres tro i overensstemmelse med hovedstrømningen i samtidens kultur ...

Lad os vogte os for at tilpasse åbenbaret teologi til konventionel visdom« (*Stjernen*, jan. 1994, s. 18–19).

2. Apostle og profeter som Joseph Smith forkynder Guds ord, men derudover tror vi, at mænd og kvinder generelt og tilmed børn kan lære af og blive vejledt af guddommelig inspiration som svar på bøn og studium af skrifterne. Medlemmer af Jesu Kristi Kirke modtager ligesom på de forudoms apostles tid Helligåndsgaven, hvilken formidler en vedvarende

- kommunikation med deres himmelske Fader, eller med andre ord personlig åbenbaring (se ApG 2:37–38). På denne måde bliver Kirken en gruppe engagerede og åndeligt modne personer, hvis tro ikke er blind, men seende – velinformeret og bekræftet af Helligånden. Det betyder ikke, at hvert eneste medlem taler på Kirkens vegne eller kan definere dens lære, men at de hver især kan modtage guddommelig vejledning til at klare deres udfordringer og muligheder.
3. J. Reuben Clark jun., »When Are Church Leaders' Words Entitled to Claim of Scripture?«, *Church News*, 31. juli 1954, s. 9–10; se også L&P 28:1–2, 6–7, 11–13.
 4. Den nødvendige forberedelse og krav til rådets deltagere er »retfærdighed ... hellighed og hjertets ydmyghed, sagtomdighed og langmodighed ... tro og dyd og kundskab, mådeholdenhed, tålmodighed, guds frygt, broderlig venlighed og næstekærlighed; for løftet er, at hvis dette findes hos dem i rigt mål, skal de ikke være ufrugtbare med hensyn til kundskaben om Herren« (L&P 107:30–31).
 5. Joseph Smith, i *History of the Church*, 5:265.
 6. J. Reuben Clark jun., »Church Leaders' Words«, s. 10. Præsident Clark skrev videre om den historie, hans far fortalte ham om Brigham Young:

»Jeg ved ikke, om det nogensinde skete, men lad mig sige, det illustrerer et princip – at selv Kirkens præsident kan ikke altid være »tilskyndet af Helligånden«, når han taler til folket. Det er sket i forbindelse med lærdomme (normalt af en meget spekulativ karakter), hvor efterfølgende præsidenter for Kirken og medlemmerne selv har følt, at taleren ved forkyndelsen af den lære ikke var »tilskyndet af Helligånden.«

Hvordan kan Kirken vide, hvornår disse brødres vovede ekspeditioner i farvandet med meget spekulative principper og lærdomme opfylder krav og betingelser for, at talerne er blevet »tilskyndet af Helligånden«? Kirken vil vide ved Helligåndens vidnesbyrd blandt medlemmerne, om brødrene, der giver udtryk for deres betragtninger, er »tilskyndet af Helligånden«, og med tiden bliver denne viden tilkendegivet« (»Church Leaders' Words«, s. 10).
 7. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 49.

Livets løb

Præsident Thomas S. Monson

Hvor kommer vi fra? Hvorfor er vi her? Hvor går vi hen efter dette liv? Disse universelle spørgsmål behøver ikke længere at stå ubesvarede.

Mine elskede brødre og søstre, denne formiddag ønsker jeg at tale til jer om evige sandheder – de sandheder, der vil berige os og bringe os sikkert hjem.

Folk har travlt overalt. Jetdrevne flyvemaskiner transporterer deres kostbare menneskelast tværs over kontinenter og store oceaner, så møder og pligter kan passes, ferien kan nydes eller familier kan besøges. Der er veje overalt – deriblandt motorveje, ringveje og landeveje – og på dem kører der millioner af biler med millioner af mennesker i en tilsyneladende endeløs strøm og af en masse årsager, fordi dagens dont skal passes.

Stopper vi nogensinde op midt i denne hektiske travlhed og mediterer lidt – eller tænker vi over tidløse sandheder?

Sammenlignet med de evige sandheder forekommer de fleste af dagligdagens spørgsmål og bekymringer ret trivielle. Hvad skal vi have til middag? Hvilken farve skal vi male stuen? Skal vi melde Johnny til fodbold? Vigtigheden af disse spørgsmål og mange andre som dem mister deres betydning i krisesituationer, når en af vore kære har smerter eller er kommet til skade, når sygdom rammer et ellers godt helbred, eller når livets lys blafrer svagt og mørke truer. Vore tanker bliver fokuseret, og vi bliver let i stand til at afgøre, hvad der virkelig er vigtigt, og hvad der blot er trivielt.

For nylig talte jeg med en kvinde, som havde kæmpet med en livstruende sygdom i mere end to år. Hun antydede, at før hun

blev syg, havde hendes dage været fuldt optaget af at gøre huset perfekt rent og at fylde det med smukke møbler. Hun gik til frisør to gange om ugen og brugte hver måned tid og penge på at udvide sin garderobe. Hendes børnebørn blev ikke inviteret så tit, for hun var altid bange for, at det, som hun betragtede som sine dyrebare ejendele, ville gå i stykker i små og ubetænksomme hænder.

Og så modtog hun den chokerende nyhed om, at hendes liv var i fare, og at hun måske ikke havde så langt igen. Hun fortalte, at samme øjeblik hun hørte lægen udtale diagnosen, vidste hun straks, at hun ville bruge al den tid, hun havde tilbage, sammen med sin familie og sine venner og centreret om evangeliet, for det var det dyrebareste for hende.

Sådanne klare øjeblikke kommer til os alle på et eller andet tidspunkt, selvom det ikke altid sker helt så dramatisk. Vi ser klart, hvad der virkelig betyder noget, og hvordan vi bør leve.

Frelseren sagde:

»Saml jer ikke skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler.

Men saml jer skatte i himlen, hvor hverken møl eller rust fortærer, og hvor tyve ikke bryder ind og stjæler.

For hvor din skat er, dér vil også dit hjerte være.«¹

I stunder med dybe tanker eller store behov vender menneskesjælen sig mod himlen og søger et guddommeligt svar på livets store spørgsmål: *Hvor kommer vi fra? Hvorfor er vi her? Hvor går vi hen efter dette liv?*

Svarene på disse spørgsmål kan vi ikke finde i lærebøger eller ved at tjekke internettet. Disse spørgsmål rækker ud over det jordiske. De rækker ind i evigheden.

Hvor kommer vi fra? Dette spørgsmål vil uundgåeligt melde sig hos ethvert menneske, selv om det ikke udtales.

Apostlen Paulus sagde til athenerne på Areopagushøjen, at »vi er af Guds slægt«.² Eftersom vi ved, at vores fysiske legeme er vore jordiske forældres afkom, må vi omhyggeligt undersøge, hvad Paulus mener med de ord. Herren har erklæret, at »ånden og legemet udgør menneskets sjæl«.³ Således er det vores ånd, som er Guds afkom. Den, der skrev Hebræerbrevet, henviser til

Gud som »åndernes Fader.«⁴ Alle menneskers ånder er hans bogstavelige »sønner og døtre.«⁵

Vi bemærker, at inspirerede digtere har skrevet bevægende budskaber og ophøjede tanker om dette emne, så vi kan grunde over det. William Wordsworth har fanget denne sandhed:

*Vor fødsel er blot en søvn og en glemsel;
den sjæl, der løfter sig med os, vort livs stjerne
har sin oprindelse andetsteds
og kommer fra det fjerne;
ikke i det fuldstændige glemte,
og ikke i yderste nøgenhed,
men som voksende skyer af herlighed
kommer vi fra Gud, som er vort hjem.
I vor spæde barndom er vi Himlen nær!⁶*

Forældre tænker over deres ansvar for at undervise, inspirere og give råd, vejledning og være et eksempel. Og mens forældre tænker, så stiller børn – og i særdeleshed unge – det borende spørgsmål: »Hvorfor er vi her?« Almindeligvis stilles det i tavshed til sjælen og lyder: »Hvorfor er jeg her?«

Hvor bør vi være taknemlige for en vis Skaber, der skabte en jord og satte os på den med et slør af glemsel over vores tidligere tilværelse, så vi kan opleve en prøvetid, hvor vi får mulighed for at bevise, hvem vi er, for at gøre os fortjente til alt det, som Gud har forberedt til os.

Det er klart, at et af hovedformålene med vores liv på jorden er at få et legeme af kød og knogler. Vi har også fået handlefrihedens gave. På tusinde måder har vi det privilegium, at vi selv kan vælge. Her lærer vi af erfaringens dyrekøbte lærepenge. Vi skelner mellem godt og ondt. Vi lærer forskellen på bittert og sødt. Vi opdager, at der knytter sig konsekvenser til vore handlinger.

Ved at adlyde Guds bud kan vi gøre os fortjente til det »hus«, som Jesus talte om, da han sagde: »I min faders hus er der mange boliger ... jeg går bort for at gøre en plads rede til jer ... for ... I skal være, hvor jeg er.«⁷

Selv om vi kommer ind i livet med »voksende skyer af herlighed«, går livet ubarmhjertigt videre. Ungdom følger

barndom, og modenheden kommer snigende. Ved erfaring lærer vi behovet for at række op mod himlen for at få hjælp på vores vej gennem livet.

Gud vor Fader og Jesus Kristus, vor Herre, har afmærket vejen til fuldkommenhed. De beder os følge de evige sandheder og blive lige så fuldkomne, som de er.⁸

Paulus sammenlignede livet med et løb. Til hebræerne sagde han: »Så lad [os] da ... frigøre os for enhver byrde og for synden, som så let omklammer os, og holde ud i det løb, der ligger foran os.«⁹

Lad os ikke i vores iver overse dette kloge råd fra Prædikerens bog: »Løbet afhænger ikke af de hurtige, krigen ikke af de tapre.«¹⁰ Sejren tilhører den, der holder ud til enden.

Når jeg tænker på livet som et løb, kommer jeg i tanke om en anden konkurrence fra barndommens dage. Mine venner og jeg tog vores lommeknive og skar små legetøjsbåde af blødt piletræ. Med et lille trekantet stykke bomuldstøj som sejl søsatte vi hver især vores skib i den ret stærke strøm i Provo-floden i Utah. Så løb vi langs flodbredden, mens vi så de små både, der sommetider hoppede voldsomt i den hurtige strøm og på andre tidspunkter sejlede stille og roligt, når de kom ud på dybere vand.

Under en sådan kapsejlad bemærkede vi, at en af bådene førte foran de øvrige hen mod målstregen. Pludselig førte strømmen den ind i en hvirvelstrøm, hvorefter den tippede over og kæntrede. Den hvirvlede rundt og rundt og var ude af stand til at komme tilbage til hovedstrømmen. Til sidst lå den uroligt midt mellem andet vraggoods, fastholdt af de grønne planters gribende fangarme.

Barndommens legetøjsbåde havde ingen køl til at stabilisere deres sejlad, intet ror, som de kunne styres med, og ingen kraftkilde. De førtes uundgåeligt med strømmen – den vej med mindst modstand.

Vi har i modsætning til legetøjsbåde guddommelige egenskaber, som kan lede os på vores rejse. Vi kommer ikke til jorden for at drive med livets strømme, men med magt til at tænke, ræsonnere og opnå resultater.

Vor himmelske Fader har ikke sendt os ud på vores evige sejlads uden midler til at modtage vejledning fra ham, som kan sikre, at vi kommer helskinede tilbage. Jeg taler om bøn. Jeg taler også om hvisken fra den stille, sagte stemme, og jeg glemmer ikke de hellige skrifter, som indeholder Herrens og profeternes ord – som er givet os, for at vi kan krydse målstregen.

På et eller andet tidspunkt under vores jordiske mission kommer det vaklende skridt, det svage smil, sygdommens smerte – sensommeren, efteråret som nærmer sig, vinterens kulde og den oplevelse, vi kalder død.

Ethvert tænksomt menneske har stillet sig selv det spørgsmål, som Job formulerede ret godt: »Kan en, der er død, få liv?«¹¹ Vi kan prøve at skubbe det spørgsmål ud af tankerne, men det kommer altid tilbage. Døden rammer alle. Den rammer de aldrende med deres usikre gang. Den kalder mennesker, som knap er nået halvvejs gennem livets rejse. Ofte lader den de små børns latter forstumme.

Men er der et liv efter døden? Er døden afslutningen på det hele? I sin bog *God and My Neighbor* angreb Robert Blatchford kraftigt den almindeligt anerkendte kristne tro på Gud, Kristus, bøn og især udødelighed. Han hævdede frimodigt, at døden var afslutningen på vores eksistens, og at ingen kunne bevise noget andet. Så skete der noget overraskende. Hans skeptiske mur begyndte pludseligt at smuldre til støv. Han stod åben og forsvarsløs. Langsomt begyndte han at føle sig frem, tilbage til den tro, som han havde latterliggjort og svigtet. Hvad havde forårsaget denne store forandring i hans syn på livet? Hans kone døde. Med et knust hjerte gik han ind i det værelse, hvor hendes jordiske rester befandt sig. Han så igen på det ansigt, han elskede så højt. Da han kom ud, sagde han til en ven: »Det er hende, og alligevel er det ikke hende. Alt er forandret. Noget, der var der før, er taget bort. Hun er ikke den samme. Hvad kan være forsvundet, hvis det ikke er sjælen?«

Senere skrev han: »Døden er ikke det, som nogle mennesker forestiller sig. Det er blot som at gå ind i et andet værelse. Inde i dette andet værelse skal vi finde ... de kære kvinder og mænd og elskede børn, som vi har elsket og mistet.«¹²

Mine brødre og søstre, vi ved, at døden ikke er afslutningen. Levende profeter har belært om den sandhed i alle tidsaldre. Den står også i vore hellige skrifter. I Mormons Bog finder vi dette specifikke svar og disse trøstende ord:

»Se, angående sjælens tilstand mellem døden og opstandelsen: Se, det er blevet mig kundgjort af en engel, at alle menneskers ånder, så snart de har forladt dette dødelige legeme, ja, alle menneskers ånder, hvad enten de er gode eller onde, bliver ført hjem til den Gud, der gav dem livet.

Og da skal det ske, at de retfærdiges ånder bliver modtaget i en tilstand af lykke, som kaldes paradis, en tilstand af hvile, en tilstand af fred, hvori de skal hvile fra alle deres besværligheder og fra al bekymring og sorg.«¹³

Da Frelseren var korsfæstet, og hans legeme havde ligget i graven i tre dage, kom hans ånd tilbage til ham. Stenen blev rullet væk, og den opstandne Forløser kom frem, iklædt et udødeligt legeme af kød og knogler.

Svaret på Jobs spørgsmål »Kan en, der er død, få liv?« kom, da Maria og andre nærmede sig graven og så to mænd i hvide klæder, som talte til dem: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstået.«¹⁴

Som følge af Kristi sejr over graven skal vi alle opstå. Det er sjælens forløsning. Paulus skrev: »Der findes ... himmelske og jordiske legemer; men de himmelske har én slags glans, de jordiske en anden.«¹⁵

Det er den celestiale herlighed, vi stræber efter. Det er i Guds nærhed, at vi ønsker at dvæle. Det er evige familier, som vi ønsker at være en del af. Man gør sig fortjent til sådanne velsignelser ved i et helt liv at stræbe, søge, omvende sig og til sidst sejre.

Hvor kommer vi fra? Hvorfor er vi her? Hvor går vi hen efter dette liv? Disse universelle spørgsmål behøver ikke længere at stå ubesvarede. Fra min inderste sjæl og i al ydmyghed vidner jeg om, at det, jeg har talt om, er sandt.

Vor himmelske Fader glæder sig over de mennesker, som holder hans bud. Han bekymrer sig også for det vildfarne barn, den træge teenager, den egensindige unge, den forsømmelige

forælder. Mesteren taler kærligt til dem og alle andre og siger:
 »Kom tilbage. Kom op. Kom ind. Kom hjem. Kom til mig.«

Om en uge fejrer vi påske. Vore tanker vil rette sig mod Frelserens liv, hans død og hans opstandelse. Som hans særlige vidne bærer jeg vidnesbyrd for jer om, at han lever, og at han venter vores tilbagekomst i triumf. Jeg beder til, at vi vil få en sådan hjemkomst i hans hellige navn – ja, i Jesu Kristi, vor Frelser og Forløseres navn. Amen.

Noter

1. Matt 6:19–21.	8. Se Matt 5:48; 3 Ne 12:48.
2. ApG 17:29.	9. Hebr 12:1.
3. L&P 88:15.	10. Præd 9:11.
4. Hebr 12:9.	11. Job 14:14.
5. L&P 76:24.	12. Se Robert Blatchford, <i>More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul</i> , 1925, s. 11.
6. William Wordsworth, <i>Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood</i> , 1884, s. 23–24.	13. Alma 40:11–12.
7. Joh 14:2–3.	14. Luk 24:5–6.
	15. 1 Kor 15:40.

Udfrielsens kraft

Ældste L. Tom Perry

De Tolv Apostles Kvorum

Vi kan udfries fra ondskabens og ugudelighedens veje ved at vende os til læren i de hellige skrifter.

Jeg har en meget god ven, som sender mig et nyt slips, hver gang jeg skal tale til generalkonferencen. Han har god smag, ikke?

Min unge ven har nogle svære udfordringer. På nogle måder begrænser de ham, men på andre måde er han noget ud over det sædvanlige. For eksempel måler hans mod som missionær sig med Mosijas sønners. Enkelheden i hans overbevisning gør den utrolig stærk. Jeg tror, at det i Scotts sind er utænkeligt, at nogen ikke er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og ikke har læst Mormons Bog og ikke har et vidnesbyrd om sandheden af den.

Lad mig fortælle om en begivenhed i Scotts liv. Han skulle for første gang flyve alene for at besøge sin bror. En nabo, der sad i nærheden af Scott, overhørte hans samtale med den person, der sad ved siden af ham:

»Hej, jeg hedder Scott. Hvad hedder du?«

Sidemanden fortalte, hvad han hed.

»Hvad laver du?«

»Jeg er ingeniør.«

»Det lyder godt. Hvor bor du?«

»I Las Vegas.«

»Der har vi et tempel. Ved du, hvor mormontemplet ligger?«

»Ja. Det er en smuk bygning.«

»Er du mormon?«

»Nej.«

»Det burde du være. Det er en super religion. Har du læst Mormons Bog?«

»Nej.«

»Det burde du gøre. Det er en super bog.«

Jeg er helt enig med Scott – Mormons Bog er super. Profeten Joseph Smiths ord i indledningen af Mormons Bog har altid vakt genklang hos mig: »Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten, og at et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter, end ved nogen anden bog.«

I år skal vi studere Mormons Bog i Søndagsskolens klasser. Må vi, når vi forbereder os og deltager, være motiverede til at følge Scotts eksempel og fortælle folk, som ikke deler vores tro, om vores kærlighed til denne specielle bog.

Et gennemgående tema i Mormons Bog kommer til udtryk i sidste vers af det første kapitel i 1 Nefi. Nefi skriver: »Men se, jeg, Nefi, vil vise jer, at Herrens milde barmhjertighed er over alle dem, som han har udvalgt på grund af deres tro for at gøre dem mægtige, endog med magt til udfrielse« (1 Ne 1:20).

Jeg ønsker at tale om, hvordan Mormons Bog, som i sig selv er et udtryk for Herrens milde barmhjertighed, og som er blevet gemt til os i disse sidste dage, udfrier os ved på »den mest korrekte« måde at undervise os i Kristi lære.

Mange af historierne i Mormons Bog er beretninger om udfrielse. Da Lehi tog ud i ørkenen med sin familie, handlede det om udfrielse fra Jerusalems ødelæggelse. Beretningen om jereditterne er en historie om udfrielse, og det samme gælder beretningen om mulekitterne. Alma den Yngre blev udfriet af synd. Helamans tapre, unge krigere blev udfriet i kamp. Nefi og Lehi blev udfriet af fængsel. Det er indlysende, at udfrielse er et gennemgående tema i hele Mormons Bog.

Der er to beretninger i Mormons Bog, som ligner hinanden meget, og som rummer en vigtig lektie. Den første finder vi i Mosijas Bog, hvor den begynder i kapitel 19. Her læser vi om kong Limhi, som bor i Nefis land. Lamanitterne førte krig mod Limhis folk. Resultatet af krigen var, at lamanitterne lod kong Limhi herske over sit eget folk, men de var i lamanitisk fangenskab. Det var en meget usikker fred (se Mosi 19–20).

Da Limhis folk havde fået nok af lamaniternes overgreb, overbeviste de kongen om at gå i krig mod lamanitterne. Tre gange blev Limhis folk besejret. De blev pålagt store byrder. Til sidst ydmygede de sig og anråbte Herren om at udfri dem (se Mosi 21:1–14). I v. 15 i kap. 21 får vi Herrens svar: »Og nu var Herren sen til at høre deres råb på grund af deres syndighed; alligevel hørte Herren deres råb og begyndte at blødgøre lamaniternes hjerte, så de begyndte at lette deres byrder; dog fandt Herren det ikke tjenligt at udfri dem af trældom.«

Snart efter ankom Ammon og en lille gruppe mænd fra Zarahemla, og sammen med Gideon – en leder blandt Limhis folk – udarbejdede de en vellykket plan, og de flygtede fra lamaniternes overgreb. Herren var sen til at høre deres råb. Hvorfor? På grund af deres syndighed.

Den anden historie ligner den på mange måder – men adskiller sig også. Den beretning finder vi i Mosijas Bog, kapitel 24.

Alma og hans folk havde slået sig ned i Helams land, da en hær af lamanitter væltede ind over landets grænser. De mødtes og indgik en fredsftale (se Mosi 23:25–29). Snart efter begyndte de lamanitiske ledere at påtvinge Almas folk deres vilje og pålagde dem store byrder (se Mosi 24:8). I v. 13 læser vi: »Og det skete, at Herrens røst kom til dem i deres trængsler og sagde: Løft hovedet og vær ved godt mod, for jeg kender den pagt, som I har sluttet med mig; og jeg vil slutte pagt med mit folk og udfri dem af trældom.«

Almas folk blev udfriet af lamaniternes hænder, og de blev ført sikkert tilbage og blev forenet med Zarahemlas folk.

Hvad var forskellen på Almas folk og kong Limhis folk? Der var tydeligvis flere forskelle: Almas folk var et fredeligt og mere retskaffent folk; de var allerede blevet døbt og havde sluttet pagt med Herren; de ydmygede sig for Herren, inden deres modgang satte ind. Alle disse forskelle gjorde det passende og retfærdigt, at Herren hurtigt ville udfri dem af trældom på mirakuløs vis. Disse skriftsteder lærer os om Herrens kraft til udfrielse.

Profetier, som fortæller om Jesu Kristi liv og mission, lover os den udfrielse, som han tilvejebragte. Kristi sonoffer og opstandelse åbner en udvej fra den fysiske død for os alle, og hvis

vi omvender os, også en udvej fra åndelig død, og indeholder løftet om det evige livs velsignelser. Løfterne i forsoningen og opstandelsen, løfterne om udfrielse fra fysisk og åndelig død fremsatte Herren til Moses, da han sagde: »For se, dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

I modsætning til den for os så smukt udformede tro i den hellige skrift finder vi det modsatte i verdslige kræfter, som er optaget af at udfordre den traditionelle tro på den hellige skrift – en skrift, som har vejledt os gennem mange århundreder og defineret evige værdier og standarder for vores adfærd. De siger, at Bibelens lære er falsk, og at tiden er løbet fra Mesterens lære. De hævder, at det står ethvert menneske frit at sætte sine egne standarder; de prøver at krænke de troendes rettigheder i modsætning til det, som skriften og profeterne siger.

Det er en velsignelse at have beretningen om vor Herres og Frelzers mission i Mormons Bog som yderligere et vidnesbyrd om den lære, vi finder i Bibelen. Hvorfor er det vigtigt for verden både at have Bibelen og Mormons Bog? Jeg tror, at svaret findes i det 13. kapitel i 1 Nefis Bog. Nefi skriver: »Og englen talte til mig og sagde: Disse sidste optegnelser, som du har set blandt ikke-jøderne, skal stadfæste sandheden af de første, som kommer fra Lammets tolv apostle, og skal kundgøre de tydelige og dyrebare ting, som er blevet taget bort fra dem, og skal kundgøre for alle stammer, tungemål og folk, at Guds lam er den evige Faders Søn og verdens frelser, og at alle mennesker skal komme til ham, ellers kan de ikke blive frelst« (v. 40).

Hverken Bibelen eller Mormons Bog kan stå alene i sig selv. Begge er nødvendige for os for at lære om Kristi fulde og komplette lære. Nødvendigheden af dem begge underminerer ikke nogen af dem. Både Bibelen og Mormons Bog er nødvendige for vores frelse og ophøjelse. Som præsident Ezra Taft Benson så stærkt sagde: »Når Bibelen og Mormons Bog bruges i fællesskab, tilintetgøres falske lærdomme« (»Endnu et vidne om Kristus«, *Stjernen*, oktoberkonferencen 1984, s. 6).

Jeg vil gerne afslutte med at nævne to historier – en fra Det Gamle Testamente og en anden fra Mormons Bog – for at vise, hvor fint disse bøger støtter hinanden.

Historien om Abraham begynder med hans udfrielse fra de afgudsdyrkende kaldæere (se 1 Mos 11:27–31; Abr 2:1–4). Han og hans hustru, Sara, blev senere udfriet af deres sorg og blev lovet, at alle jordens slægter ville blive velsignet gennem deres efterkommere (se 1 Mos 18:18).

Det Gamle Testamente indeholder beretningen om Abraham, som fører sin nevø, Lot, ud af Egypten. Lot fik lov til at vælge land og vælger Jordandalen og slår sig ned i nærheden af Sodoma, den ugudelige by (se 1 Mos 13:1–12). De fleste af de problemer, som Lot senere møder i sit liv, og der var mange, kan spores tilbage til hans beslutning om at telte så nær på Sodoma.

Abraham, de trofastes fader, fik et helt andet liv. Der var ganske vist mange udfordringer, men det var et velsignet liv. Vi ved ikke, hvor Abraham teltede, men vi får et vink i sidste vers af kapitel 13 i Første Mosebog. Der står: »Så teltede Abram og kom til Mamres Ege ved Hebron. Dér slog han sig ned og byggede et alter for Herren« (1 Mos 13:18).

Selv om jeg ikke ved det, tror jeg personligt, at døren i Abrahams telt vendte mod det alter, han havde bygget til Herren. Hvordan kommer jeg til den konklusion? Det er, fordi jeg kender beretningen i Mormons Bog om kong Benjamin og de instruktioner, han giver sit folk, da de samles for at høre hans sidste tale. Kong Benjamin lod dem slå deres telte op med teltdøren i retning mod templet (se Mosi 2:1–6).

Vi kan udfries fra ondskabens og ugudelighedens veje ved at vende os til læren i de hellige skrifter. Frelseren er den store udfrier, for han befrier os fra synd og død (se Rom 11:26; 2 Ne 9:12).

Jeg erklærer, at Jesus er Kristus, og at vi kan komme ham nær ved at læse Mormons Bog. Mormons Bog er endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus. De første vidnesbyrd om Jesus Kristus er Det Gamle og Det Nye Testamente – eller Bibelen.

Og lad os huske min ven Scotts beskrivelse af Mormons Bog: »Det er en super bog.« Jeg vidner for jer om, at meget af Mormons Bogs storladenhed ligger i, at den harmonerer med Bibelen. I Jesu Kristi navn. Amen.

Så den fortabte må blive fundet

Ældste M. Russell Ballard

De Tolv Apostles Kvorum

Når I stræber efter at efterleve evangeliet og Kristi lære, vil Helligånden vejlede jer og jeres familie.

Brødre og søstre, ifølge skriften var Liahona »en rund kugle af kunstfærdig forarbejdning« med to spindler, hvoraf den ene viste Lehis familie vej gennem ørkenen (1 Ne 16:10).

Jeg tror, at jeg ved, hvorfor Lehi blev så forbavset, da han så den første gang, for jeg husker min reaktion, da jeg første gang så en gps i funktion. I mit sind var det en moderne ting »af kunstfærdig forarbejdning«. Sommetider kan jeg ikke helt forstå, at denne lille dims i min telefon kan vise mig, præcist hvor jeg er, og fortælle mig præcist, hvordan jeg kommer derhen, hvor jeg ønsker at tage hen.

For både min hustru, Barbara, og mig er gps'en en velsignelse. For Barbara betyder det, at hun ikke behøver at bede mig om at stoppe for at spørge om vej, og for mig betyder det, at jeg har ret, når jeg siger, at »jeg ikke har brug for at spørge nogen. Jeg ved præcis, hvor jeg skal hen.«

Brødre og søstre, vi har nu et redskab til rådighed, som er endnu mere bemærkelsesværdigt end den bedste gps. På et eller andet tidspunkt farer alle i en eller anden grad vild. Gennem Helligåndens tilskyndelser kan vi blive ført sikkert tilbage på den rette vej, og det er Frelserens sonoffer, som gør, at vi kan vende hjem.

At fare vild kan ske for hele samfund såvel som for enkeltpersoner. I dag lever vi i en tid, hvor en stor del af verden

er faret vild, i særdeleshed hvad angår værdier og prioriteringer i vore hjem.

For et hundrede år siden forbandt præsident Joseph F. Smith lykke direkte med familien og formanede os til at rette vores fokus mod denne. Han sagde: »Der kan ikke findes nogen ægte lykke uden for og adskilt fra hjemmet ... der findes ingen lykke uden tjenestegerninger, og der findes ingen større tjenestegerning end den, der gør et hjem til en guddommelig institution, og som fremmer og bevarer familielivet ... Derfor er det hjemmet, der trænger til at blive reformeret« (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1999, s. 382, 384).

Det er vore hjem og familier, som har brug for at blive reformeret i denne stadigt mere materialistiske og sekulære verden. Et slående eksempel er den tiltagende ringeagt for ægteskabet her i USA. Tidligere på året skrev *New York Times*, at »antallet af børn, som fødes af ugifte kvinder, har nået nye højder: Mere end halvdelen af de børn, som amerikanske kvinder under 30 år føder, fødes uden for ægteskab« (Jason DeParle og Sabrina Tavernise, »Unwed Mothers Now a Majority Before Age of 30«, *New York Times*, 18. feb. 2012, s. A1).

Vi ved også, at ud af de par, der bliver gift i USA, bliver næsten halvdelen skilt. Selv de, som forbliver gift, kommer ofte på afveje ved at lade andre ting påvirke deres familieforhold.

Lige så bekymrende er det stadigt større skel mellem rig og fattig og mellem dem, som stræber efter at bevare familieværdier og -forpligtelser, og dem, der har givet op. Statistisk set er det sådan, at de, som har mindre uddannelse og som følge deraf lavere indkomst, er mindre tilbøjelige til at blive gift og at gå i kirke og er meget mere tilbøjelige til at blive involveret i kriminalitet og til at få børn uden for ægteskabet. Og disse tendenser vækker også bekymring i mange andre dele af verden (se W. Bradford Wilcox med flere, »No Money, No Honey, No Church: The Deinstitutionalization of Religious Life among the White Working Class«, fås på www.virginia.edu/marriageproject/pdfs/Religion_WorkingPaper.pdf).

Modsat af hvad mange måske har troet, så synes velstand og uddannelse at være knyttet til en større sandsynlighed for, at man har traditionelle familier og værdier.

Det virkelige spørgsmål handler selvfølgelig om *årsag* og *virkning*. Har nogle samfundsgrupper stærkere værdier og familier, *fordi* de er bedre uddannet og er fremgangsrige, eller er de bedre uddannet og mere fremgangsrige *på grund af* deres værdier og stærke familier? I denne verdensomspændende kirke ved vi, at det er det sidste. Når folk gør familien og religiøse forpligtelser til evangeliske principper, begynder de at klare sig bedre åndeligt og ofte også timeligt.

Og selvfølgelig bliver samfundet som helhed styrket, når familier bliver stærkere. Familieengagement og -værdier er den grundlæggende *årsag*. Næsten alt andet er *virkning*. Når par gifter sig og forpligter sig over for hinanden, så øges deres chancer for økonomisk velstand i høj grad. Når børn bliver født inden for ægteskabets rammer og både har en mor og en far, så øges deres muligheder og deres chance for erhvervsmæssig succes drastisk. Og når familier arbejder og leger sammen, blomstrer nabolag og samfund, økonomien forbedres, og det kræver mindre bureaukrati og færre offentlige omkostninger.

Så den dårlige nyhed er, at familiesammenbrud medfører en masse samfundsmæssige og økonomiske dårligheder. Men den gode nyhed er, at som med alle årsager og virkninger, så kan disse dårligheder afværges, hvis man ændrer det, som forårsager dem. Uretfærdigheder løses ved at efterleve korrekte principper og værdier. Brødre og søstre, den vigtigste *årsag* nu om dage er vores familie. Hvis vi koncentrerer os om denne årsag, vil vi forbedre ethvert andet aspekt af vores liv, og vi vil som et folk og en kirke blive et eksempel og et banner for alle folk på jorden.

Men dette er ikke let i en verden, hvor hjerterne vender sig i mange forskellige retninger, og hele planeten konstant synes at bevæge og ændre sig med en hastighed, man aldrig havde forestillet sig. Intet forbliver det samme særligt længe. Stil, tendenser, modeluner, politisk korrekthed, ja selv opfattelsen af rigtigt og forkert skifter og flytter sig. Som profeten Esajas forudsagde, så fremstilles ondt som godt og godt som ondt (se Es 5:20).

Den åndelige kløft bliver stadig dybere, efterhånden som ondskab bliver mere og mere forførende og subtilt og trækker

mennesker mod sig som en mørk magnet – selvom evangeliets sandhed og lys tiltrækker de oprigtige af hjertet og dem på jorden, som søger det, der er ret og godt.

Vi tæller måske ikke så mange i antal, men som medlemmer af denne kirke kan vi række ud over disse voksende kløfter. Vi kender til kraften i kristuscentreret tjeneste, som fører Guds børn sammen på tværs af deres åndelige eller økonomiske status. For et år siden opfordrede Det Første Præsidentskab os til at deltage i en tjenestedag for at markere 75-årsdagen for oprettelsen af velfærdsprogrammet, der hjælper mennesker til bedre at kunne klare sig selv. Vore medlemmerne rundt om i verden bidrog med millioner af timer.

Kirken er en sikker fortøjningsplads i dette stormfulde hav, et anker i forandringens og splittelsens oprørte vande og et banner for dem, som værdsætter og søger retfærdighed. Herren bruger denne kirke som et redskab til at indsamle sine børn over hele verden under sit evangeliums beskyttende vinger.

Elias' ånd, der ikke kender nogen grænser, virker også med stor kraft for at fremme Herrens planer for sine børns evige skæbne. Med Malakias' ord vender Helligånden »fædres hjerte til deres sønner og sønners hjerte til deres fædre« (Mal 3:24).

Kirken står som et eksempel på at vende hjerter og er en katalysator for det gode i verden. Blandt de af Kirkens medlemmer, der er gift i templet og som regelmæssigt går i kirke, er skilsmisseprocenten markant lavere end i resten af verden, og familiebåndet forbliver stærkere, og man taler mere sammen. Det står bedre til med helbredet i vore familier, og vi lever adskillige år længere end befolkningsgennemsnittet. Vi bidrager med flere økonomiske ressourcer og mere tjeneste pr. indbygger til de nødlidende, og vi tager med større sandsynlighed en højere uddannelse. Jeg påpeger ikke disse ting for at prale, men for at vidne om, at livet er bedre (og meget lykkeligere), når vi har hjertet rettet mod familien, og når familierne lever i lyset af Kristi evangelium.

Så hvad kan vi gøre for at undgå at fare vild? For det første vil jeg foreslå, at vi *prioriterer*. Lad alt, hvad I gør uden for hjemmet, rangere under og være en støtte til det, der sker i hjemmet. Overvej præsident Harold B. Lees råd: »Det vigtigste ...

arbejde, I nogensinde vil udføre, vil være inden for jeres eget hjemms vægge« (*Lærdomme: Harold B. Lee*, 2001, s. 134) og præsident David O. McKays klassiske bemærkning: »Ingen succes kan opveje fiasko i hjemmet« (citater fra J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization*, 1924, s. 42; Conference Report, apr. 1935, s. 116).

Organisér jeres liv, så der bliver tid til bøn, skriftstudium og familieaktiviteter. Giv jeres børn ansvar i hjemmet, som vil lære dem at arbejde. Lær dem, at efterlevelse af evangeliet vil beskytte dem mod smuds, promiskuitet og vold på internettet, i medierne og videospil. Så vil de ikke fare vild, og de vil være beredt til at handle ansvarligt, når de bliver betroet dette ansvar.

For det andet er vi nødt til at gøre alt i den *rigtige rækkefølge!* Ægteskab først og så familie. For mange i verden har glemte denne naturlige rækkefølge og tror, at de kan ændre eller lave den helt om. Erstat enhver frygt med tro. Stol på, at Guds kraft vil vejlede jer.

Til de ugifte blandt jer: Udvis omhyggelig omhu for at finde jeres evige partner. Unge mænd, husk noget andet, som præsident Joseph F. Smith sagde: »Ungkarletilstand ... giver [det overfladiske sind den idé] om, at det er ønskeligt, fordi det giver et minimum af ansvar ... Den egentlige fejl ligger hos de unge mænd. Tidens slaphed leder dem [væk] fra pligtens og ansvars stier ... deres søstre bliver ofre ... [som ville gifte sig], hvis de kan ... de accepterer med glæde et familielivs ansvar« (*Evangeliske lærdomme*, 1980, s. 236–237).

Og til de unge kvinder vil jeg tilføje, at I heller ikke må tabe dette ansvar af syne. Ingen karriere kan give jer så stor tilfredsstillelse som at opfostre en familie. Og når I når min alder, vil I virkelig se det.

For det tredje bør I, ægtemænd og hustruer, være *ligeværdige partnere* i jeres ægteskab. Læs ofte familieproklamationen, forstå den og følg den. Undgå uretfærdigt herredømme i enhver afskygning. Ingen ejer sin ægtefælle eller sine børn. Gud er Faderen til os alle og har givet os det privilegium at få vores egen familie, hvilket privilegium tidligere kun var hans, for at hjælpe os til at blive mere, som han er. Som hans børn bør vi hjemme lære at elske Gud og vide, at vi kan bede ham om den hjælp, vi

har brug for. Alle, gifte som ugifte, kan være lykkelige og kan hjælpe til i den familie, de måtte være en del af.

Og til sidst, gør brug af Kirkens *familieressourcer*. I opdragelsen af sine børn kan man trække på menighedens hjælp. Støt og samarbejd med lederne i præstedømmet og organisationerne og drag det fulde udbytte af Kirkens programmer for de unge og familien. Husk en anden af præsident Lees kloge bemærkninger – at Kirken er det stillads, fra hvilket vi bygger evige familier (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee, 2001, s. 148*).

Hvis I som enkeltpersoner eller som familie af en eller anden grund er faret vild, så behøver I blot at anvende Frelserens belæring i Lukasevangeliet kapitel 15 for at rette op på kursen. Her fortæller Frelseren om den indsats, en hyrde yder for at finde det fortabte får, om en kvinde der leder efter en mønt, som hun har mistet, og om den velkomst den fortabte søn bliver mødt med, da han vender hjem. Hvorfor fortalte Jesus disse lignelser? Han ønskede at lade os vide, at ingen af os nogensinde vil være faret så vild, at vi ikke igen kan finde tilbage til vejen gennem hans sonoffer og hans lære.

Når I stræber efter at efterleve evangeliet og Kristi lære, vil Helligånden vejlede jer og jeres familie. I vil have en åndelig gps, der altid vil fortælle jer, hvor I er, og hvor I er på vej hen. Jeg vidner om, at menneskehedens opstandne Forløser elsker os alle, og han har lovet, at dersom vi følger ham, vil han lede os sikkert tilbage til vor himmelske Faders nærhed. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Visionen om handling

Ældste O. Vincent Haleck

De Haløfjerds

*Hvis vi skal have fremgang snarere end at omkomme,
må vi få en vision af os selv, som Frelseren ser os.*

Som alle gode forældre ønskede mine forældre en strålende fremtid for deres børn. Min far var ikke medlem, og på grund af usædvanlige omstændigheder på den tid besluttede mine forældre, at mine brødre og søstre og jeg skulle forlade vores ø, Amerikansk Samoa i Stillehavet, og rejse til USA, for at vi kunne gå i skole.

Beslutningen om at være adskilt fra os var svær at træffe for mine forældre, specielt for min mor. De vidste, at der ville være ukendte udfordringer, når vi blev sat i uvante omgivelser. Ikke desto mindre gennemførte de deres plan med tro og beslutsomhed.

På grund af min mors opdragelse som sidste dages hellig, var hun bekendt med principperne om faste og bøn, og begge mine forældre følte, at de havde brug for himlens velsignelser for at hjælpe deres børn. Med det in mente begyndte de på at sætte en dag af hver uge til at faste og bede for os. Deres ønske var at forberede deres børn til en lys fremtid. De handlede på dette ønske, idet de udøvede deres tro ved at søge Herrens velsignelser. Gennem faste og bøn modtog de forvisning, trøst og en fredsfyldt fornemmelse af, at alt ville være vel.

Hvordan kan vi, midt i alle livets udfordringer, få den forståelse, der er nødvendig for at gøre alt det, som vil bringe os tættere på Frelseren? Når vi taler om forståelse, så lærer Ordsprogenes Bog os denne sandhed: »Uden syner er et folk ladt i stikken« (Ordsp 29:18). Hvis vi skal have fremgang snarere end at omkomme, må vi få en vision af os selv, som Frelseren ser os.

Frelseren så mere i de ydmyge fiskere, som han kaldte til at følge sig, end de til at begynde med så i sig selv; han havde en vision af, hvad de kunne blive til. Han kendte til deres godhed og potentiale, og han handlede ved at kalde dem. De var ikke erfarne fra begyndelsen, men efterhånden som de fulgte ham og så hans eksempel, fik de fornemmelsen af hans lære og blev hans disciple. På et tidspunkt forlod nogle af hans disciple ham på grund af, at det, de hørte, var svært for dem. Jesus, der vidste, at andre måske også ville forlade ham, spurgte de tolv: »Vil I også gå jeres vej?« (Joh 6:67). Simon Peters svar viser, hvordan han havde ændret sig og havde fået visionen af, hvem Frelseren var. »Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord« (Joh 6:68), svarede han.

Med den vision var disse trofaste og engagerede disciple i stand til at gøre svære ting, når de rejste og prædikede evangeliet og oprettede kirken, efter Frelseren var væk. Til sidst måtte nogle af dem betale den ultimative pris for deres vidnesbyrd.

Der er andre eksempler i skriften på personer, der har fanget visionen om evangeliet, og som derefter er gået ud for at handle på den vision. Profeten Alma fik sin vision, da han hørte Abinadi, som frimodigt underviste og vidnede for kong Noa. Alma handlede på Abinadis lære og gik omkring og underviste i det, han havde lært, og døbte mange, som troede på hans ord (se Mosi 17:1–4; 18: 1–16). Apostlen Paulus blev omvendt på vejen til Damaskus, mens han forfulgte de tidlige hellige, og derefter handlede han ved at undervise og vidne om Kristus (se ApG 9:1–6, 20–22, 29).

I vore dage har mange unge mænd og kvinder og ægtepar sagt ja til kaldelsen fra Guds profet om at tjene på mission. Med tro og mod forlader de deres hjem og vante omgivelser på grund af deres tro på det gode, de kan gøre som missionærer. Når de handler på deres vision om at tjene, velsigner de mange, og i den proces ændrer de deres eget liv. Ved sidste generalkonference takkede præsident Thomas S. Monson os for den tjeneste, vi gør for hinanden, og mindede os om vores ansvar for at være Guds hænder, som velsigner hans børn her på jord (se »Til vi ses igen«, *Liahona*, nov. 2011, s. 108). Det har været hjertevarmende at se

medlemmer af Kirken efterkomme denne formaning ved at handle på hans vision.

Før Frelseren gik bort, sagde han velvidende, at de ville have brug for hans hjælp: »Jeg vil ikke efterlade jer faderløse« (Joh 14:18). Han fortalte sine disciple: »Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer« (Joh 14:26). Det er den samme Helligånd, der kan give os kraft og motivere os til at gøre det, som Frelseren og vore nutidige profeter og apostle lærer os.

Når vi omsætter den lære, som vore ledere underviser os i, opnår vi en dybere forståelse for Frelserens vision for os. Under hele denne konference har vi modtaget inspirerede råd fra profeter og apostle. Studér deres lærdomme og grund over dem i hjertet, når I søger Helligåndens hjælp til at fange visionen af deres lærdomme i jeres liv. Med den vision kan I efterleve jeres tro ved at handle på deres råd.

Søg og studér skrifterne med et ønske om at modtage yderligere lys og kundskab om deres budskab til jer. Overvej dem i hjertet og giv dem mulighed for at inspirere jer. Handl derefter på inspirationen.

Vi lærte som familie, at vi handler, når vi faster og beder. Alma talte om faste og bøn som et middel til at modtage bekræftelse, da han sagde: »Se, jeg har fastet og bedt i mange dage, for at jeg selv kunne vide dette« (Alma 5:46). Også vi kan lære, hvordan vi håndterer livets udfordringer gennem faste og bøn.

Vi oplever modgang i livet, som nogle gange kan formindske vores vision og tro til at gøre det, vi bør gøre. Vi får så travlt, at vi ofte føler os overvældede og ude af stand til at gøre mere. Selv om vi hver især er forskellige, foreslår jeg ydmygt, at vi bygger vores vision på Frelseren og hans lærdomme. Hvad så han i Peter og Johannes og de andre apostle, der tilskyndede ham til at invitere dem til at følge ham? Ligesom han havde af dem har Frelseren en stor vision af, hvad vi kan blive til. Det vil tage den samme portion tro og mod, som de første apostle havde, for at vi igen kan fokusere på det, der betyder mest og bringer vedvarende glæde og stor lykke.

Når vi studerer Frelserens liv og lærdomme, ser vi ham blandt folk, hvor han underviser, beder, opløfter og helbreder. Når vi efterligner ham og gør det, vi ser ham gøre, begynder vi at få en vision af, hvem vi kan blive. I vil blive velsignet med forståelse igennem hjælp fra Helligånden til at gøre mere godt. Forandring vil komme, og der vil komme en anden orden i jeres liv, som vil velsigne jer og jeres familie. Frelseren spurgte, mens han virkede blandt nefitterne: »Hvad slags mænd burde I derfor være?« Han svarede: »Ligesom jeg er« (3 Ne 27:27). Vi har brug for hans hjælp til at blive, som han er, og han har vist os vejen: »Derfor, bed, og I skal få; bank på, og der skal lukkes op for jer; for den, der beder, får; og for den, der banker på, skal der lukkes op« (3 Ne 27:29).

Jeg ved, at når vi opnår en vision af os selv, som Frelseren ser os, og når vi handler på den vision, vil vi blive velsignet på uventede måder. På grund af mine forældres vision, blev jeg ikke blot velsignet med en uddannelse, men jeg blev placeret i omgivelser, hvor jeg fandt og tog imod evangeliet. Hvad vigtigere er, så lærte jeg vigtigheden af at have gode og trofaste forældre. Kort sagt blev mit liv ændret for evigt.

Ligesom en vision ledte mine forældre til at faste og bede for deres børns velfærd, og ligesom de tidlige apostles vision ledte dem til at følge Frelseren, kan den samme vision inspirere os og hjælpe os til at handle. Brødre og søstre, vi er et folk, der historisk set kender til vision og tro og modet til at handle. Tænk på, hvor langt vi er kommet, og de velsignelser, vi har modtaget! Tro på, at han kan velsigne jer med forståelse og mod til at handle.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om Frelseren og hans ønske om, at vi skal vende tilbage til ham. For at gøre det, må vi have tro til at handle – til at følge ham og blive som han. På forskellige tidspunkter i vores liv rækker han hånden ud og inviterer os:

»Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.

For mit åg er godt, og min byrde er let« (Matt 11:29–30).

Ligesom Frelseren så et stort potentiale i sine tidlige disciple, ser han det også i os. Lad os se os selv, som Frelseren ser os. Jeg beder til, at vi vil have den vision og tro og mod til at handle i Jesu Kristi navn. Amen.

Kun efter retfærdighedens principper

Ældste Larry Y. Wilson
De Halvfjerds

Kloge forældre forbereder deres børn til at klare sig uden dem. De giver mulighed for vækst, efterhånden som børnene når den åndelige modenhed, hvor de kan udøve deres handlefrihed på passende vis.

En måneds tid efter at min hustru og jeg var blevet gift, var vi ude på en lang køretur. Hun kørte, og jeg prøvede at slappe af. Jeg siger *prøvede*, fordi den motorvej, vi kørte på, havde ry for at være fyldt med fartfælder, og min hustru havde dengang måske en anelse tendens til at have en lidt tung fod. Jeg sagde: »Du kører for hurtigt. Sænk farten.«

Min nye brud tænkte for sig selv: »Ja ja, jeg har kørt bil i næsten 10 år, og bortset fra min kørelærer er der ingen, der nogensinde har fortalt mig, hvordan jeg skal køre.« Så hun svarede: »Hvad giver dig ret til at fortælle mig, hvordan jeg skal køre?«

Helt ærligt, så var jeg uforberedt på hendes spørgsmål. Så jeg gjorde mit bedste for at leve op til mit nye ansvar som en gift mand og sagde: »Det ved jeg ikke – fordi jeg er din mand, og jeg har præstedømmet.«

Brødre, lige et godt råd: Skulle I nogensinde komme i en tilsvarende situation, så er det *ikke* det rigtige svar. Og jeg er glad for at kunne sige, at det er den eneste gang, jeg nogensinde har begået den fejltagelse.

Lære og Pagter forklarer, at rettigheden til at bruge præstedømmet i hjemmet eller andre steder er direkte forbundet med vores retfærdige levevis, at »himlens kræfter ikke kan

beherskes eller anvendes uden at det sker efter retfærdighedens principper«¹. Der står videre, at vi mister den kraft, når vi »udøve[r] magt eller herredømme eller tvang over [andres] sjæle i *nogen som helst grad af uretfærdighed*«.²

Dette skriftsted fortæller, at vi må lede ved »retfærdighedens principper«. Sådanne principper gælder for alle ledere i Kirken såvel som for alle fædre og mødre i deres hjem.³ Vi mister vore rettigheder til Herrens Ånd, og til en hvilken som helst myndighed vi har fra Gud, når vi udøver kontrol over en anden person på uretfærdig vis.⁴ Vi synes måske, at sådanne metoder er til gavn for den, der »kontrolleres«. Men hver gang vi prøver at tvinge nogen til retfærdighed, som *kan og bør* udøve sin egen handlefrihed, handler vi uretfærdigt. Når det *er* nødvendigt at fastsætte faste grænser for en anden person, *bør* disse grænser altid administreres med kærlig tålmodighed og på en måde, som belærer om evige principper.

Vi kan ganske enkelt ikke tvinge andre til at gøre det rette. Skrifterne gør det klart, at sådan handler Gud ikke. Tvang får mennesker til at føle sig krænkede. Det medfører mistillid, og det får mennesker til at føle sig inkompetente. Muligheder for at lære går tabt, når kontrollerende personer stolt antager, at de har alle de rigtige svar for andre. Skriftstedet siger, »at det er næsten alle menneskers natur og tilbøjelighed« at udøve dette uretfærdige herredømme,⁵ så vi *bør* være klar over, at det er en nem fælde at falde i. Kvinder kan også udøve uretfærdigt herredømme, selv om skrifterne især forbinder problemet med mænd.

Uretfærdigt herredømme ledsages ofte af konstant kritik, og fravær af anerkendelse eller kærlighed. De, det går ud over, føler, at de aldrig kan tilfredsstille sådanne ledere eller forældre, og føler sig altid utilstrækkelige. Kløge forældre *bør* afveje, hvornår et barn er modent nok til gradvis at udøve sin handlefrihed på et bestemt område i deres tilværelse. Men hvis forældre holder fast ved *al* beslutningstagen og ser det som deres »ret«, begrænser de deres børns vækst og udvikling i alvorlig grad.

Vore børn er i vores hjem i en begrænset tid. Hvis vi venter, indtil de går ud af døren med at overlade dem handlefrihedens tøjler, har vi ventet for længe. De udvikler ikke pludseligt evnen til at træffe kloge beslutninger, hvis de aldrig har haft frihed til at

træffe nogle væsentlige beslutninger, mens de var i vores hjem. Sådanne børn gør ofte oprør mod denne tvang eller lammes med en manglende evne til selv at træffe nogen beslutninger overhovedet.

Kloge forældre forbereder deres børn til at klare sig uden dem. De giver mulighed for vækst, efterhånden som børnene når den åndelige modenhed, hvor de kan udøve deres handlefrihed på passende vis. Og ja, det betyder, at børn sommetider begår fejltagelser og lærer af dem.

Vores familie havde en oplevelse, der lærte os noget om, hvordan vi hjælper børn til at udvikle deres evne til at træffe valg. Vores datter Mary var en fremragende fodboldspiller, mens hun voksede op. Et år nåede holdet til finalen, og uheldigvis foregik den kamp på en søndag. Som ung teenager var Mary i årevis blevet undervist i, at sabbatten var en dag til hvile og åndelig fornyelse, ikke fritidsforøjelser. Men hun følte stadig sine trænere og holdkammeraters pres til at spille såvel som et ønske om ikke at svinge sit hold.

Hun spurgte os, hvad hun skulle gøre. Min hustru og jeg kunne let have truffet beslutningen for hende. Men vi besluttede efter bønssom overvejelse, at vores datter i dette tilfælde var parat til at tage et åndeligt ansvar for sin egen beslutning. Vi læste nogle skriftsteder sammen med Mary og opmuntrede hende til at bede og tænke over det.

Efter nogle dage bekendtgjorde hun sin beslutning. Hun ville spille kampen om søndagen. Hvad skulle vi nu gøre? Efter yderligere drøftelse og efter at have modtaget Åndens forsikring gjorde vi, som vi havde lovet, og lod hende føre sin beslutning ud i livet. Efter kampen gik Mary langsomt over til sin ventende mor. »Åh mor,« sagde hun, »jeg havde det *forførdeligt*. Sådan vil jeg aldrig have det igen. Jeg vil aldrig mere spille en kamp på en søndag.« Og det gjorde hun aldrig.

Mary havde nu tilegnet sig princippet om at holde sabbatten hellig. Hvis vi havde tvunget hende til ikke at spille den kamp, ville vi have frataget hende en dyrebar og virkningsfuld oplevelse med Ånden, som hun kunne lære af.

Som I kan se, kræver det, at man underviser børnene om, hvordan man beder og får svar på bønner, hvis man skal hjælpe

dem til at udøve deres handlefrihed på passende vis. De skal også undervises i værdien af og formålet med lydighed såvel som alle andre afgørende principper i evangeliet.⁶

I opdragelsen af vores familie besluttede vi, at vores vigtigste mål skulle være at hjælpe vore børn til at skabe deres egen forbindelse til himlen. Vi vidste, at de i sidste instans ville have brug for at stole på Herren, ikke på os. Brigham Young har sagt: »Hvis jeg skulle skelne mellem alle de pligter, som kræves af menneskenes børn ... ville jeg placere pligten til at søge Herren vor Gud, indtil vi åbner kommunikationens vej fra himmelen til jorden – fra Gud til vores egen sjæl – på førstepladsen.«⁷

Mary havde fået svar på sine bønner i andre situationer førhen, og vi stolede på, at vores datter var ved at udvikle denne kommunikationskanal til himlen. Så hun lærte noget positivt af sin oplevelse og blev i stand til at træffe bedre valg fremover. Uden dette forbindelsesled til Ånden kan børn såvel som voksne retfærdiggøre alle slags dårlige fornufts slutninger i handlefrihedens navn. Skriftens løfte er, at »de, der er kloge og har ... gjort den hellige Ånd til deres vejleder ... [ikke] bedrage[s].«⁸

En yderligere og tragisk bivirkning af uretfærdigt herredømme kan være et tab af tillid til Guds kærlighed. Jeg har kendt mennesker, som var underlagt krævende og kontrollerende ledere eller forældre, og de har fundet det svært at føle netop den kærlighed fra deres himmelske Fader, som skulle støtte dem og motivere dem på retfærdighedens sti.

Hvis vi skal hjælpe dem, der er i vores varetægt, til at skabe det altoverskyggende forbindelsesled til himlen, må vi være den slags forælder og leder, som beskrives i Lære og Pagter afsnit 121. Vi må ikke handle »uden at det sker ved overtalelse, ved langmodighed, ved mildhed og sagtomdighed og ved uskrømtet kærlighed.«⁹ Præsident Henry B. Eyring har sagt: »Af al den hjælp, som vi kan give [de] unge, vil den største være at lade dem mærke vores tillid til, at de er på vejen hjem til Gud, og at de kan klare det.«¹⁰

Mens vi overvejer de principper, der bør styre os i Kirken og i hjemmet, lad mig så slutte af med et eksempel fra biografien om præsident Thomas S. Monson. Ann Dibb, Monsons datter, siger,

at når hun den dag i dag går ind ad hoveddøren til det hus, hvor hun voksede op, siger hendes far: »Nej, se hvem der kommer her. Hvor er vi glade, og hvor er hun smuk!« Hun fortsætter: »Mine forældre giver mig altid komplimenter. Det er ligegyldigt, hvordan jeg ser ud, eller hvad jeg har lavet ... Når jeg tager hen og besøger mine forældre, ved jeg, at jeg er elsket, at jeg får komplimenter, at jeg er velkommen, og at jeg er hjemme.«¹¹

Brødre og søstre, det er Herrens måde. Selv hvis I tidligere er blevet dårligt behandlet, så ved jeg, at Herren ønsker, at I kommer til ham.¹² *Alle* er elsket. *Alle* bydes velkommen. I Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. L&P 121:36.
2. L&P 121:37; fremhævelse tilføjet.
3. Se Neal A. Maxwell, »Aflæg det naturlige menneske«, *Stjernen*, jan. 1991, s. 13–14.
4. Se L&P 121:37.
5. L&P 121:39.
6. Se L&P 68:25–29.
7. *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 44.
8. L&P 45:57.
9. L&P 121:41.
10. Henry B. Eyring, »Hjælp dem på deres vej hjem«, *Liahona*, maj 2010, s. 25.
11. Se Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson*, 2010, s. 372.
12. Se Matt 11:28.

Var det umagen værd?

Ældste David F. Evans

De Halvfjerds

Arbejdet med på naturlig og normal vis at fortælle om evangeliet til dem, vi interesserer os for og elsker, vil blive vores livs arbejde og glæde.

Under denne konference og ved andre møder¹ på det seneste har mange af os har spekuleret på, hvad vi mon kan gøre for at opbygge Herrens kirke og skabe reel vækst, der hvor vi bor?

På dette og på alle andre vigtige områder ligger vores vigtigste arbejde altid inden for hjemmets fire vægge.² Det er inden for familiens rammer, at Kirken grundfæstes, og hvor den virkelige vækst forekommer.³ Det er os pålagt at undervise vore børn om evangeliets principper og lære. Vi er nødt til at hjælpe dem til tro på Jesus Kristus og forberede dem til dåb, når de er otte år gamle.⁴ Vi må selv være trofaste, så de kan se vores eksempel på kærlighed til Herren og hans kirke. Dette hjælper vore børn til at føle glæde ved at holde befalingerne, føle lykke i familien og tjene andre i taknemlighed. I vores hjem bør vi følge den fremgangsmåde, Nefi foreskrev:

»Vi arbejder flittigt ... for at formå vore børn ... til at tro på Kristus og til at blive forligt med Gud ...

Vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder.«⁵

Vi arbejder flittigt for at give vore børn disse velsignelser ved at gå i kirke med dem, holde familieaften og læse skrifterne sammen. Vi beder dagligt sammen med vores familie, tager imod kaldelser, besøger de syge og ensomme og gør andre ting, som

lader vore børn vide, at vi elsker dem, og at vi elsker vor himmelske Fader, hans Søn og deres kirke.

Vi taler og profeterer om Kristus, når vi underviser til en familieaften eller sidder sammen med et barn og fortæller om vores kærlighed til barnet og vores vidnesbyrd om det gengivne evangelium.

Vi kan skrive om Kristus ved at skrive breve til dem, der er væk hjemmefra. Missionærer på mission, sønner eller døtre i militæret og dem, vi holder af, bliver alle velsignet ved de breve, vi skriver. Breve hjemmefra er ikke blot hurtige e-mail. Rigtige breve giver noget håndgribeligt, man kan bevare, tænke over og værdsætte.

Vi hjælper vore børn til at stole på Frelserens forsoning og kende til en kærlig himmelsk Faders tilgivelse ved at vise kærlighed og tilgivelse som forældre. Vores kærlighed og tilgivelse drager ikke blot vore børn nærmere til os, men opbygger også deres tro ved at lade dem vide, at deres himmelske Fader elsker dem, og at han vil tilgive dem, når de bestræber sig på at omvende sig og at gøre det bedre og blive bedre. De har tillid til denne sandhed, fordi de har oplevet det samme hos deres jordiske forældre.

Udover det arbejde, vi udfører i familien, lærte Nefi os, at »vi arbejder flittigt med at ... formå vore ... brødre til at tro på Kristus og til at blive forligt med Gud.«⁶ Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har vi hver især velsignelsen af og ansvaret for at fortælle om evangeliet. Nogle af dem, der har brug for evangeliet i deres liv, er endnu ikke medlemmer af Kirken. Nogle har engang været sammen med os, men har brug for igen at føle den glæde, de følte, da de tog imod evangeliet tidligere i deres liv. Herren elsker både det menneske, der aldrig har haft evangeliet, såvel som det menneske, der kommer tilbage til ham.⁷ Det betyder hverken noget for ham eller for os. Det går ud på et. Det er værdien af sjæle, uanset deres tilstand, der er stor for vor himmelske Fader, hans Søn og os.⁸ Vor himmelske Faders og hans Søns værk er »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv«⁹ til alle sine børn, uden hensyntagen til deres nuværende omstændigheder. Det er vores velsignelse at hjælpe til i dette store værk.

Præsident Thomas S. Monson forklarede, hvordan vi kan hjælpe til, da han sagde: »Vi må have friske missionæroplevelser. Det er ikke nok at læne sig tilbage og tænke over tidligere oplevelser. For at blive fyldt op må man blive ved med på naturlig og normal vis at fortælle om evangeliet.«¹⁰

Arbejdet med på naturlig og normal vis at fortælle om evangeliet til dem, vi interesserer os for og elsker, vil blive vores livs arbejde og glæde. Lad mig fortælle jer om to sådanne oplevelser.

Dave Orchard voksede op i Salt Lake City, hvor de fleste af hans venner var medlem af Kirken. De havde en stor indflydelse på ham. Derudover inviterede kirkeledere i hans nabolag ham hele tiden til aktiviteter. Det samme gjorde hans venner. Selv om han ikke tilsluttede sig Kirken på det tidspunkt, var hans opvækst velsignet med gode sidste dages hellige venners og kirkeaktiviteters indflydelse. Da han begyndte på universitetet, flyttede han hjemmefra, og de fleste af hans venner tog af sted på mission. Han savnede deres indflydelse i sin tilværelse.

En af Daves gymnasievenner var stadig hjemme. Han mødtes hver uge med sin biskop i sine bestræbelser på at bringe sit liv i orden og kunne tjene på en mission. Han og Dave delte værelse, og som det både var naturligt og normalt, talte de om, hvorfor Daves ven ikke på det tidspunkt var på mission, og hvorfor han så ofte mødtes med sin biskop. Vennen udtrykte sin taknemlighed og respekt for sin biskop samt for muligheden for at omvende sig og tjene. Så spurgte han Dave, om han ikke kunne tænke sig at komme med til det næste interview. Sikken invitation! Men set i lyset af deres venskab og omstændigheder var det både naturligt og normalt.

Dave indvilligede og mødtes snart selv med biskoppen. Det førte til Daves beslutning om at mødes med missionærerne. Han fik et vidnesbyrd om, at evangeliet er sandt, og en dåbsdato blev fastsat. Dave blev døbt af sin biskop, og et år senere blev Dave Orchard og Katherine Evans viet i templet. De har fem dejlige børn. Katherine er min lillesøster. Jeg vil altid være taknemlig for denne gode ven, der sammen med en god biskop bragte Dave ind i Kirken.

Da Dave talte om sin omvendelse og bar sit vidnesbyrd om disse begivenheder, stillede han spørgsmålet: »Var det så umagen værd? Var alle vennernes og ungdomsledernes og min biskops indsats alle disse år umagen værd for blot én drengs dåb?« Mens han pegede på Katherine og sine fem børn, sagde han: »Tja, svaret er i det mindste ja for min hustru og vore fem børn.«

Når som helst man fortæller andre om evangeliet, er det aldrig »bare en dreng«. Når som helst en omvendelse finder sted, eller nogen vender tilbage til Herren, er det en familie, der bliver reddet. Efterhånden som Dave og Katherines børn er vokset op, har de alle taget imod evangeliet. En datter og to sønner har været på mission, og en har netop fået sin kaldelse til at tjene i Den Tysktalende Mission i Alperne. De to ældste er blevet viet i templet, og den yngste går nu på gymnasiet og er trofast på enhver måde. Var det umagen værd? Åh ja, det var umagen værd.

Søster Eileen Waite overværede den stavsconference, hvor Dave Orchard fortalte sin omvendeshistorie. Under hele konferencen var det eneste, hun kunne tænke på, sin egen familie og især sin søster, Michelle, som længe havde været væk fra Kirken. Michelle var fraskilt og prøvede at opfostre fire børn. Eileen følte sig tilskyndet til at sende ældste M. Russell Ballards bog *Our Search for Happiness* sammen med sit vidnesbyrd til hende, hvilket hun gjorde. Allerede ugen efter fortalte en ven Eileen, at hun også havde følt, at hun skulle kontakte Michelle. Denne ven skrev også et brev til Michelle med sit vidnesbyrd og gav udtryk for sin kærlighed til hende. Er det ikke interessant, hvor ofte Ånden arbejder på adskillige mennesker for at hjælpe en enkelt person med et behov?

Tiden gik. Michelle ringede til Eileen og takkede hende for bogen. Hun sagde, at hun var begyndt at opdage et åndeligt tomrum i sin tilværelse. Eileen fortalte hende, at hun vidste, at den fred, hun søgte, findes i evangeliet. Hun fortalte hende, at hun elskede hende og ønskede, at hun var lykkelig. Michelle begyndte at lave om på sit liv. Snart mødte hun en vidunderlig mand, der var aktiv i Kirken. De giftede sig og blev et år senere besejlet i templet i Ogden i Utah. For nylig blev hendes 24-årige søn døbt.

Andre i Michelles familie og alle andre, som endnu ikke ved, at Kirken er sand, opfordrer jeg til bønsumt at overveje, om Kirken er sand. Lad jeres familie og venner og missionærer hjælpe jer. Når I ved, at den er sand, og det er den, så slut jer til os ved at tage det samme skridt i jeres liv.

Enden på historien er ikke skrevet endnu, men denne vidunderlige kvinde og hendes familie er blevet velsignet, fordi de, der elsker hende, handlede ifølge en tilskyndelse og på en naturlig og normal måde bar deres vidnesbyrd og opfordrede hende til at komme tilbage.

Jeg har tænkt meget på disse to oplevelser. En ung mand, der arbejdede på at bringe sit liv i orden, hjalp en anden ung mand, der søgte efter sandheden. En kvinde bar sit vidnesbyrd for sin søster og fortalte hende om sin tro, og denne søster havde været væk fra Kirken i 20 år. Hvis vi vil bede og spørge vor himmelske Fader, hvem vi kan hjælpe, og lover at følge de tilskyndelser, han giver os, så vi kan vide, hvem vi kan hjælpe, vil han besvare vore bønner, og vi bliver redskaber i hans hænder til at udføre hans værk. Når vi handler i kærlighed ifølge de tilskyndelser, som Ånden giver os, bliver det katalysatoren.¹¹

Mens I har lyttet til disse oplevelser om, hvordan man kan fortælle dem, som man interesserer sig for, om evangeliet på en naturlig og normal måde, har mange af jer haft den samme oplevelse, som Eileen Waite havde. I har tænkt på en, som I bør række ud til og enten invitere til at komme tilbage eller fortælle vedkommende om jeres følelser for Jesu Kristi evangelium. Min opfordring er at handle uden tøven ifølge den tilskyndelse. Tal med jeres ven eller familiemedlem. Gør det på en naturlig og normal måde. Lad dem vide, hvilken kærlighed I har til dem og til Herren. Missionærerne kan hjælpe. Mit råd er det samme som det, præsident Monson har givet så mange gange fra selve denne talerstol: »Udsæt aldrig en tilskyndelse.«¹² Når vi handler ifølge en sådan tilskyndelse og gør det med kærlighed, så læg mærke til, hvordan vor himmelske Fader bruger vores villighed til at handle og forårsage et mirakel hos jer og hos den person, I interesserer jer for.¹³

Mine kære brødre og søstre, vi kan opbygge hans kirke og se reel vækst, når vi arbejder på at bringe evangeliets velsignelser til

vores familie og til dem, vi elsker. Dette er vor himmelske Faders og hans Søns værk. Jeg ved, at de lever, og at de besvarer bønner. Når vi handler ifølge disse tilskyndelser og tror på deres evne til at udvirke mirakler, vil mirakler ske, og menneskers liv bliver ændret. I Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Se Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere, 11. feb. 2012, LDS.org.
2. Se *Kirkens prææsidenters lærdomme: Harold B. Lee*, 2001, s. 134.
3. Se Boyd K. Packer, »Præstedømmets kraft i hjemmet«, Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere, 11. feb. 2012, LDS.org.
4. Se L&P 68:25–28.
5. 2 Ne 25:23, 26.
6. 2 Ne 25:23.
7. Se Luk 15:4–7.
8. Se L&P 18:10.
9. Moses 1:39.
10. »Status Report on Missionary Work: A Conversation with Elder Thomas S. Monson, Chairman of the Missionary Committee of the Council of the Twelve«, *Ensign*, okt. 1977, s. 14.
11. Se Thomas S. Monson, »Virker med iver«, *Liahona*, nov. 2004, s. 56–59; »Til undsætning«, *Liahona*, juli 2001, s. 57–60; »En port kaldet kærlighed«, *Stjernen*, okt. 1996, s. 2–7.
12. Se Ann M. Dibb, »My Father Is a Prophet«, Brigham Young University-Idaho devotional, 19. feb. 2008, byui.edu/devotionalsand speeches; Thomas S. Monson, »Forbliv i dit embede«, *Liahona*, maj 2003, s. 54–57; »Ti! Vær stil!«, *Liahona*, nov. 2002, s. 53–56; »Præstedømmets magt«, *Liahona*, nov. 1999, s. 58–61; »Ånden giver liv«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1985, s. 61–62.
13. Udover præsident Thomas S. Monson har andre profeter undervist om samme princip. Fx har præsident Spencer W. Kimball undervist om betydningen af at handle ifølge de tilskyndelser, Ånden kommer med, da han sagde: »Gud lægger virkelig mærke til os, og han våger over os. Men det er som regel gennem et andet menneske, at han opfylder vore behov. Det er derfor livsvigtigt, at vi tjener hinanden i riget« (*Kirkens prææsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 85).

Hold det helligt

Ældste Paul B. Pieper

De Halvfjerds

Det hellige skal behandles med mere omhu, forsvares mere og agtes med mere ærbødighed.

Omkring 1.500 år f.Kr. blev en hyrde tiltrukket af en brændende busk på Horebbjergets skråning. Dette guddommelige møde var begyndelsen til Moses forvandling fra hyrde til profet og af hans arbejde fra at være fårehyrde til at indsamle Israel. 1.300 år senere blev en privilegeret ung præst ved kongens hof fascineret af en dømt profets vidnesbyrd. Dette møde var begyndelsen til Almas udvikling fra at være tjenestemand til Guds tjener. Næsten 2.000 år senere gik en 14-årig dreng ind i skoven for at søge svar på et ærligt spørgsmål. Joseph Smiths oplevelse i lunden placerede ham på en vej, der førte til, at han blev profet, og at Kirken blev genoprettet.

Moses, Almas og Joseph Smiths liv blev alle ændret ved møder med det guddommelige. Disse møder gav dem styrke til at forblive trofaste over for Herren og hans værk hele deres liv på trods af overvældende modstand og deraf følgende svære udfordringer.

Vores møde med det guddommelige er måske ikke så direkte eller dramatisk, men vore udfordringer er heller ikke så udfordrende. Men ligesom profeterne afhænger vores styrke til at holde trofast ud af, at vi anerkender, husker på og holder det helligt, som vi modtager fra det høje.

I dag er myndighed, nøgler og ordinancer blevet gengivet til jorden. Der er også hellig skrift og særlige vidner. De, der søger Gud, kan blive døbt til syndernes forladelse og blive bekræftet »ved håndspålæggelse for dåben med ild og Helligånden« (L&P 20:41). Med disse dyrebare, gængivne gaver vil vores møde med

det guddommelige for det meste involvere det tredje medlem af Guddommen, Helligånden.

*Åndens stemme kan bestandig sende bud.
Den frelser og leder mig.*

(»Den lille, stille stemme«, *Syng med mig*, B-92)

*Når Guds gode Helligånd
bringer sandhed til vort sind,
føres vi ved Jesu hånd
i en salig tilstand ind.*

(»Guds gode Helligånd«, *Salmer og sange*, nr. 203)

Når vi søger svar fra Gud, føler vi den lille, stille stemme, som hvisker til vores ånd. Følelserne – indtrykkene – er så naturlige og så diskrete, at vi kan overse dem eller tilskrive dem vores fornuft eller intuition. Disse individuelle budskaber vidner om Guds personlige kærlighed og omsorg for hvert eneste af sine børn og deres personlige mission her i livet. Daglig overvejelse og nedskrivning af de tilskyndelser, der kommer fra Ånden, tjener to formål ved at hjælpe os med (1) at erkende vore personlige møder med det guddommelige og (2) at bevare dem til eget og fremtidige generationers brug. At nedskrive dem er desuden en formel erkendelse og anerkendelse af vores taknemlighed over for Gud, for »i intet forsynder mennesket sig imod Gud, eller mod ingen andre er hans vrede tændt end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alt« (L&P 59:21).

Med hensyn til det, vi modtager ved Ånden, sagde Herren: »Husk, at det, der kommer ovenfra, er helligt« (L&P 63:64). Hans udsagn er mere end en påmindelse; det er også en definition og en forklaring. Lys og kundskab fra himlen er hellig. Det er helligt, for himlen er dets kilde.

Hellig betyder, at det er vores ærbødighed og respekt værd. Når noget betegnes som helligt, så antyder Herren, at det er af højere værdi og prioritet end andre ting. Det hellige skal behandles med mere omhu, forsvares mere og agtes med mere ærbødighed. Helligt står højt i de himmelske værdiers hierarki.

Det, der er helligt for Gud, bliver kun helligt for os gennem udøvelse af vores handlefrihed. Hver især må vi vælge at acceptere og holde det helligt, som Gud har defineret som helligt. Han sender lys og kundskab fra himlen. Han inviterer os til at modtage det og behandle det som helligt.

Men »der er en modsætning i alt« (2 Ne 2:11). Det modsatte af helligt er profant eller sekulært – det, der er timeligt eller verdsligt. Det verdslige konkurrerer hele tiden med det hellige om vores opmærksomhed og prioritet. Viden om det timelige er essentielt for vores daglige liv. Herren instruerer os om at søge kundskab og visdom, at studere og lære visdomsord fra de bedste bøger og at gøre os bekendt med sprog, tungemål og folk (se L&P 88:118; 90:15). Derfor er valget om at sætte det hellige over det verdslige et valg om relativ prioritering, ikke om at udelukke det andet; »at være lærd er godt, hvis [vi] lytter til Guds råd« (2 Ne 9:29; fremhævelse tilføjet).

Den konstante kamp om prioritet mellem det hellige og det timelige i hvert eneste menneskes hjerte kan illustreres med Moses' oplevelse ved den brændende busk. Der modtog Moses sin hellige kaldelse fra Jahve om at udfri Israels børn af trældom. Men til at begynde med fik hans timelige viden om Egypten og farao ham til at tvivle. Sluttelig valgte Moses at udøve tro på Herrens ord. Han undertrykte sin timelige viden og stolede på den hellige. Den tillid gav ham kraft til at overkomme verdslige udfordringer og føre Israel ud af Egypten.

Alma kunne have tvivlet på det åndelige vidnesbyrd, han havde fået, mens han lyttede til Abinadi, da de var flygtet fra Noas hære, for blot at blive slaver for Amulon. Men han stolede på det hellige og fik timelig styrke til at holde ud og til at flygte fra sine midlertidige prøvelser.

Joseph Smith stod over for et tilsvarende dilemma i de tidlige dage, hvor han oversatte Mormons Bog. Han kendte til pladernes hellige natur og oversættelsesarbejdet. Men han blev alligevel overtalt af Martin Harris til at prioritere de verdslige hensyn til venskab og økonomi i modstrid med de hellige instrukser. Som resultat deraf gik manuskriptet af det, der blev oversat, tabt. Herren bebrejdede Joseph for at »overlade det, der var helligt, til ugudelighed« (L&P 10:9) og fratog ham en tid pladerne og gaven

at kunne oversætte. Da Josephs prioriteter atter var de rette, blev de hellige ting returneret, og arbejdet fortsatte.

Mormons Bog har andre eksempler på kampen med at prioritere det hellige. Den taler om troende, hvis tro ledte dem til livets træ for at spise af dens hellige frugt, Guds kærlighed. Men spotten fra menneskene i den store og rummelige bygning fik de troende til at ændre deres fokus fra det hellige til det verdslige (se 1 Ne 8:11, 24–28). Senere valgte nefitterne stolthed og benægtede profetiens og åbenbarelsens ånd, idet de »drev spot med det, der var helligt« (Hel 4:12). Selv nogle øjenvidner til tegnene og miraklerne i forbindelse med Herrens fødsel valgte at afvise hellige himmelske manifestationer til fordel for verdslige forklaringer (se 3 Ne 2:1–3).

I dag fortsætter kampen. Verdslige stemmer vokser i lydstyrke og intensitet. De tilskynder i stigende grad troende til at forlade lærdomme, som verden betragter som irrationelle og urimelige. Fordi »vi ser i et spejl, i en gåde« (1 Kor 13:12) og ikke forstår »betydningen af alting« (1 Ne 11:17), kan vi til tider føle os sårbare og i behov for større åndelig forvisning. Herren sagde til Oliver Cowdery:

»Hvis du ønsker et yderligere vidnesbyrd, så læg dig den nat på sinde, da du råbte til mig i dit hjerte, for at du kunne få sandheden om dette at vide.

Gød jeg ikke fred i din sjæl med henblik på denne sag? Hvad større vidnesbyrd kan du få end et fra Gud?« (L&P 6:22–23).

Herren mindede Oliver Cowdery og os om at stole på hellige og personlige vidnesbyrd, som vi allerede tidligere havde modtaget, når vores tro bliver udfordret. Ligesom for Moses, Alma og Josef tjener disse guddommelige møder som åndelige ankre, der holder os sikre og på rette kurs, når vi bliver prøvet.

Det hellige kan ikke forkastes selektivt. De, der vælger at forlade blot en hellig ting, vil få deres sind formørket (se L&P 84:54), og medmindre de omvender sig, skal det lys, de har, blive taget fra dem (se L&P 1:33). Uden at være fast forankret til det hellige, vil de moralsk set finde sig selv drivende rundt på det sekulære hav. I modsætning hertil modtager de, der betragter det hellige som helligt, løfter: »Det, der er af Gud, er lys; og den, der

modtager lyset og forbliver i Gud, får mere lys, og det lys bliver klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (L&P 50:24).

Må Herren velsigne os, så vi altid kan genkende, huske på og holde det helligt, som vi har modtaget fra oven. Jeg vidner om, at gør vi det, så vil vi have styrken til at udholde prøvelser og overkomme de udfordringer, vi oplever i dag. I Jesu Kristi navn. Amen.

Hvad mener Kristus om mig?

Ældste Neil L. Andersen
De Tolv Apostles Kvorum

Når I elsker Herren, stoler på ham, tror på ham og følger ham, vil I mærke hans kærlighed og godkendelse.

En journalist fra et førende brasiliansk tidsskrift studerede Kirken som forberedelse til en større reportage.¹ Han gennemgik vores lære og besøgte missionærskolen og det humanitære center. Han talte med venner af Kirken og med andre, som var knap så venlige. Da journalisten interviewede mig, virkede han helt ærligt forundret, da han spurgte: »Hvordan kan nogen ikke betragte jer som kristne?« Jeg vidste, at han henviste til Kirken, men i mit indre formulerede jeg spørgsmålet personligt og spurgte tavst mig selv: »Afspejler mit liv den kærlighed og hengivenhed, som jeg føler for Frelseren?«

Jesus spurgte farisæerne: »Hvad mener I om Kristus?«² I sidste ende bliver vores personlige forhold som discipel ikke bedømt af venner eller fjender. I stedet er det, som Paulus sagde: »Vi skal jo alle stå frem for Guds domstol.«³ På den dag lyder det vigtige spørgsmål til os alle: »Hvad mener Kristus om mig?«

Selv med Jesu kærlighed til hele menneskeheden, omtalte han irettesættende nogle omkring sig som hyklere,⁴ tåber⁵ og lovbyggere.⁶ Han kaldte godkendende andre for Rigets børn⁷ og verdens lys.⁸ Han omtalte misbilligende andre som blinde⁹ og ufrugtbare.¹⁰ Han roste andre som de rene af hjertet¹¹ og hungrende efter retfærdighed.¹² Han sørgede over, at nogle var vantro¹³ og af verden,¹⁴ mens han regnede andre som udvalgte,¹⁵ disciple¹⁶ og venner.¹⁷ Så vi spørger hver især: »Hvad mener Kristus om mig?«

Præsident Thomas S. Monson har beskrevet vores samtid som på vej væk »fra det åndelige ... [hvor] forandringens vinde hvirvler omkring os, og samfundets moralske fibre fortsat opløses lige for øjnene af os.«¹⁸ Det er en tid med manglende tro på og større ligegyldighed med Kristus og hans lærdomme.

I disse urolige omgivelser fryder vi os ved at være Jesu Kristi disciple. Vi ser Herrens hånd i alt omkring os. Vores destination er smukt beskrevet for os. »Og dette er det evige liv,« bad Jesus, »at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus.«¹⁹ At være discipel i disse afgørende dage vil gennem evighederne være et hæderstegn.

De budskaber, vi har hørt ved denne konference, er vejskilte fra Herren på vores rejse som disciple. Når vi har lyttet de sidste to dage, bedt om åndelig vejledning, og når vi studerer og beder om disse budskaber i tiden fremover, vil Herren velsigne os med skræddersyet vejledning gennem Helligåndsgaven. Disse følelser fører os endnu mere mod Gud, omvendelse, lydighed, tro på og tillid til Gud. Frelseren besvarer vore troshandlinger. »Den, der elsker mig, vil holde fast ved mit ord, og min fader vil elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham.«²⁰

Jesu opfordring »kom så og følg mig«²¹ gælder ikke kun for dem, der er forberedt til at konkurrere i åndelige, olympiske lege. At være discipel er faktisk slet ikke en konkurrence, men en invitation til alle. Vores rejse som disciple er ikke en sprint rundt om banen, og kan heller ikke helt sammenlignes med et maratonløb. Det er faktisk en livslang vandring mod en mere celestial verden.

Hans invitation er et kald til dagligt at gøre sin pligt. Jesus sagde: »Elsker I mig, så hold mine bud.«²² »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og dagligt tage sit kors op og følge mig.«²³ Vi er måske ikke i topform hver eneste dag, men hvis vi forsøger, så er Jesu befaling fuld af opmuntring og håb: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.«²⁴

Uanset hvor I nu befinder jer på disciplens vej, så er I på rette vej, vejen til evigt liv. Sammen kan vi løfte og styrke hinanden i de storslåede og vigtige dage forude. Uanset hvilke vanskeligheder vi møder, hvilke svagheder der begrænser os,

eller hvilke umuligheder der omgiver os, så lad os have tro på Guds Søn, der erklærede: »Alt er muligt for den, der tror.«²⁵

Lad mig komme med to eksempler på at være discipel i praksis. Det første kommer fra præsident Thomas S. Monsons liv og viser kraften i enkel venlighed og i Jesu lære: »Den største blandt jer skal være jeres tjener.«²⁶

For næsten 20 år siden talte præsident Monson ved generalkonferencen om en 12-årig pige, der led af kræft. Han fortalte om hendes mod og hendes venners venlige hjælp ved at bære hende op på bjerget Timpanogos.

For et par år siden mødte jeg Jami Palmer Brinton og hørte historien fra et andet perspektiv – set ud fra, hvad præsident Monson havde gjort for hende.

Jami mødte præsident Monson i marts 1993, dagen efter at hun fik at vide, at knuden over hendes højre knæ var hurtigvoksende knoglekræft. Præsident Monson gav hende en præstedømmevelsignelse, hvor hendes far hjalp til, og han lovede: »Jesus vil være på din højre side og på din venstre side for at opløfte dig.«

»Da vi forlod hans kontor den dag,« fortalte Jami, »frigjorde jeg en ballon, der var bundet til min kørestol, og gav den til ham. ›Du er den bedste!‹ stod der med store bogstaver.«

Præsident Monson glemte hende ikke gennem behandlinger med kemoterapi og en operation, der reddede hendes ben. Jami sagde: »Præsident Monson er et eksempel på, hvad det vil sige at være en Kristi discipel. [Han] løftede mig fra sorg og op til et stort og vedvarende håb.« Tre år efter deres første møde sad Jami igen på præsident Monsons kontor. Ved samtalens slutning gjorde han noget, som Jami aldrig glemmer. Typisk for præsident Monsons betænksomhed overraskede han hende med den selvsamme ballon, som hun havde givet ham tre år tidligere. »Du er den bedste!« proklamerede ballonen. Han havde gemt den i vished om, at hun ville komme tilbage til hans kontor, når hun var blevet helbredt for kræft. Fjorten år efter præsident Monson første gang mødte Jami, forrettede han hendes vielse til Jason Brinton i templet i Salt Lake City.²⁷

Vi kan lære rigtig meget af præsident Monsons eksempel som discipel. Han minder ofte generalautoriteterne om at huske dette enkle spørgsmål: »Hvad ville Jesus gøre?«

Jesus sagde til synagogeforstanderen: »Frygt ikke, tro kun!«²⁸ At være discipel vil sige at tro på ham i fredfyldte tider og at tro på ham i vanskelige tider, når vores smerte og frygt kun bliver beroliget af overbevisningen om, at han elsker os og holder sine løfter.

For nylig mødte jeg en familie, der er et smukt eksempel på, hvordan vi tror på Herren. Olgan og Soline Saintelus fra Port-au-Prince i Haiti fortalte mig deres historie.

Olgan var på arbejde og Soline var i kirke den 12. januar 2010, da det voldsomme jordskælv ramte Haiti. Deres tre børn – Gancci på 5, Angie på 3 og Gansly på 1 – var hjemme i deres lejlighed med en ven.

Der var voldsomme ødelæggelser overalt. Som I sikkert husker, mistede titusinder livet i Haiti det år i januar. Olgan og Soline løb så hurtigt, de kunne, til deres lejlighed for at finde deres børn. Den treetagers boligblok, hvor familien Saintelus boede, var styrtet sammen.

Børnene var ikke kommet ud. Man ville ikke forsøge at redde nogen i en bygning, der var så fuldstændig ødelagt.

Olgan og Soline Saintelus havde begge været på fuldtidsmission og var blevet gift i templet. De troede på Frelseren og på hans løfter til dem. Alligevel var deres hjerte knust. De græd helt ukontrolleret.

Olgan fortalte mig, at han i sin mørkeste stund begyndte at bede. »Himmelske Fader, hvis det er din vilje, så lad blot ét af mine børn være i live. Hjælp os.« Igen og igen gik han rundt om bygningen, mens han bad om inspiration. Naboerne forsøgte at trøste ham og hjælpe ham til at acceptere tabet af sine børn. Olgan blev ved med at gå rundt blandt murbrokkerne fra den sammenfaldne bygning, mens han håbede og bad. Så skete der noget helt mirakuløst. Olgan hørte en næsten uhørlig gråd fra en baby. Det var gråden fra hans baby.

I timevis gravede naboerne febrilsk i murbrokkerne med fare for deres eget liv. I nattens mørke hørte redningsfolkene en anden lyd blandt lyden fra hamre og mejsler. De standsede deres

arbejde og lyttede. De kunne slet ikke tro det, de hørte. Det var lyden af et lille barn – og han sang. Den 5-årige Gancci sagde senere, at han vidste, at hans far ville høre ham, hvis han sang. Fastklemmt under den tonstunge beton, som senere førte til amputation af hans arm, sang Gancci sin yndlingsang »Jeg er Guds kære barn.«²⁹

Som timerne gik, oplevede familien Saintelus et mirakel midt i mørke, død og fortvivlelse hos så mange andre af Guds sønner og døtre i Haiti. Gancci, Angie og Gansly blev fundet i live under den sammenstyrtede bygning.³⁰

Mirakler sker ikke altid så umiddelbart. Til tider overvejer vi, hvorfor det mirakel, vi så oprigtigt har bedt om, ikke sker her og nu. Men når vi stoler på Frelseren, vil de lovede mirakler finde sted. Uanset om det sker i dette liv eller det næste, så vil alt falde på plads. Frelseren erklærede: »Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!«³¹ »I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.«³²

Jeg vidner om, at når I elsker Herren, stoler på ham, tror på ham og følger ham, vil I mærke hans kærlighed og godkendelse. Når I spørger: »Hvad mener Kristus om mig?« vil I vide, at I er hans disciple; I er hans venner. Han vil gennem sin nåde gøre det for os, som vi ikke kan gøre for os selv.

Vi ser ivrigt frem til vores elskede profets afsluttende bemærkninger. Præsident Thomas S. Monson blev ordineret som Herren Jesu Kristi apostel, da jeg var 12 år gammel. I over 48 år er vi blevet velsignet med at høre ham bære vidnesbyrd om Jesus Kristus. Jeg vidner om, at han nu er Frelserens seniorapostel på jorden.

Med stor kærlighed og beundring for de mange af Jesu Kristi disciple, som ikke er medlemmer af denne kirke, erklærer vi ydmygt, at engle er vendt tilbage til jorden i vore dage. Jesu Kristi Kirke, som han etablerede den fordums, er blevet genoprettet med himlens magt, ordinancer og velsignelser. Mormons Bog er endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Jeg vidner om, at Jesus Kristus er verdens Frelser. Han led og døde for vore synder og opstod på tredjedagen. Han er opstanden. En skønne dag skal hvert knæ bøje sig og hver tunge bekende Gud.³³ På den dag er vores problem ikke: »Betragter

andre mig som kristen?« Da vil vore øjne være fast rettet mod ham, og vores sjæl vil være optaget af spørgsmålet: »Hvad mener Kristus om mig?« Han lever. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Se André Petry, »Entre a Fé e a Urna«, *Veja*, 2. nov. 2011, s. 96.
2. Matt 22:42.
3. Rom 14:10.
4. Se Matt 6:2.
5. Se Matt 23:17.
6. Se Matt 7:23.
7. Se Matt 13:38.
8. Se Matt 5:14.
9. Se Matt 15:14.
10. Se Matt 13:22.
11. Se Matt 5:8.
12. Se Matt 5:6.
13. Se Matt 17:17.
14. Se Joh 8:23.
15. Se Joh 6:70.
16. Se Joh 13:35.
17. Se Joh 15:13.
18. Thomas S. Monson, »Stå på hellige steder«, *Liahona* nov. 2011, s. 83, 86.
19. Joh 17:3.
20. Joh 14:23.
21. Luk 18:22.
22. Joh 14:15.
23. Luk 9:23.
24. Matt 11:28.
25. Mark 9:23.
26. Matt 23:11.
27. Jami Brinton, brev til taleren, 27. jan. 2012.
28. Mark 5:36.
29. »Jeg er Guds kære barn«, *Børnenes sangbog*, s. 2–3.
30. Fra en samtale med Olgan og Soline Saintelus den 10. feb. 2012; se også Jennifer Samuels, »Family Reunited in Miami after Trauma in Haiti«, *Church News*, 30. jan. 2010.
31. Joh 14:27.
32. Joh 16:33.
33. Se Rom 14:11.

Vi afslutter nu denne konference

Præsident Thomas S. Monson

Må I overveje de sandheder, I har hørt, og må de hjælpe jer til at blive endnu bedre, end I var, da konferencen begyndte.

Mit hjerte er fyldt nu, hvor vi skal afslutte denne storslåede konference. Vi er blevet så rigt velsignede, mens vi har lyttet til råd og vidnesbyrd fra dem, som har talt til os. Jeg tror, at I er enige med mig i, at vi har mærket Herrens Ånd, idet vores hjerte er blevet rørt, og vores vidnesbyrd blevet styrket.

Vi har atter nydt den smukke musik, som har beriget hvert møde ved konferencen. Jeg takker alle, som vist os deres talenter på dette område.

Min dybfølte tak går til hver eneste, som har talt til os, og også til dem, der har bedt bøn ved de enkelte møder.

Der er utallige personer, som arbejder enten i kulissen eller andre mindre synlige steder ved hver konference. Det ville ikke være muligt for os at afholde disse møder uden deres hjælp. Min tak går også til alle dem.

Jeg ved, at I sammen med mig ønsker at give udtryk for stor taknemlighed til de brødre og søstre, der er blevet afløst ved denne konference. Vi kommer til at savne dem. Deres bidrag til Herrens værk har været enormt og vil kunne mærkes i generationer.

Vi har også med opløftede hænder opretholdt brødre og søstre, som er blevet kaldet til nye stillinger ved denne konference. Vi byder dem velkommen og ønsker, at de skal vide,

at vi ser frem til at tjene sammen med dem i Mesterens værk. De er blevet kaldet ved inspiration fra det høje.

Vi har oplevet en hidtil uset dækning af denne konference, som strækker sig over kontinenter og oceaner til mennesker overalt. Selv om vi fysisk er langt fra mange af jer, så kan vi mærke jeres ånd og hengivenhed, og vi sender vores kærlighed og påskønnelse til jer, uanset hvor I er.

Hvor er vi velsignede, brødre og søstre, ved at have Jesu Kristi gengivne evangelium i vores liv og i vores hjerte. Det rummer svar på livets store spørgsmål. Det giver mening og formål og håb i vores liv.

Vi lever i en problemfyldt tid. Jeg forsikrer jer om, at vor himmelske Fader er opmærksom på de udfordringer, vi står over for. Han elsker hver eneste en af os og ønsker at velsigne og hjælpe os. Må vi kalde på ham i bøn, som han opfordrede os til, da han sagde: »Bed altid, så vil jeg udøse min Ånd over dig, og stor skal din velsignelse blive – ja, større end om du skulle få jordiske skatte.«¹

Mine kære brødre og søstre, må jeres hjem være fyldt med kærlighed og høflighed og med Herrens Ånd. Elsk jeres familie. Hvis der er uenighed eller strid blandt jer, så opfordrer jeg jer til at bilægge den nu. Frelseren sagde:

»Der skal ikke være nogen mundhuggerier blandt jer ...

For sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der har stridens ånd, er ikke af mig, men af Djævelen, som er faderen til strid, og han ophidser menneskers hjerte til at strides med vrede, den ene mod den anden.

Se, det er ikke min lære ... men *det* er min lære, at sådant skal afskaffes.«²

Som jeres ydmyge tjener gentager jeg kong Benjamins ord i hans tale til sit folk, da han sagde:

»Jeg har ikke befalet jer at ... tænke, at jeg af mig selv er mere end et dødeligt menneske.

Men jeg er, ligesom I selv, underkastet alle slags skrøbeligheder i legeme og sind; alligevel er jeg blevet valgt ... ved Herrens hånd ... og jeg er blevet beskyttet og bevaret ved hans uforlignelige kraft, for at jeg kan tjene jer med al den kraft, det sind og den styrke, som Herren har skænket mig.«³

Mine elskede brødre og søstre, jeg ønsker af hele mit hjerte at gøre Guds vilje og tjene ham og tjene jer.

Nu, hvor vi tager hjem fra denne konference, nedkalder jeg himlens velsignelser over hver enkelt. Må I, der ikke er hjemme, komme sikkert hjem. Må I overveje de sandheder, I har hørt, og må de hjælpe jer til at blive endnu bedre, end I var, da konferencen begyndte for to dage siden.

Indtil vi mødes igen om seks måneder, beder jeg om, at Herrens velsignelser må være med jer, ja, over os alle, og jeg gør det i hans hellige navn, ja, i Jesu Kristi, vor Herres og Frelasers navn. Amen.

Noter

1. L&P 19:38.
2. 3 Ne 11:28–30; fremhævelse tilføjet.
3. Mosi 2:10–11.

Rejs jer og lad jeres lys skinne

Ann M. Dibb

Andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

En af de bedste måder, vi kan rejse os og lade vores lys skinne på, er ved tillidsfuldt at adlyde Herrens befalinger.

Det er et privilegium for mig at være her denne aften sammen med jer. Hvert år i januar ser jeg spændt frem til bekendtgørelsen af temaet for GUF. Jeg bruger dog altid et øjeblik på at vurdere, om jeg har lært lektien af *sidste* års tema.

Lad os et kort øjeblik gennemgå de seneste temaer: »Lad dyd uophørligt pryde dine tanker,«¹ »Vær standhaftige og urokkelige, altid rige på gode gerninger,«² »Vær et forbillede for de troende,«³ »Vær modig og stærk«⁴ og den 13. trosartikel: »Vi tror, at vi skal være ærlige, pålidelige, kyske, velgørende, dydige, og at vi skal gøre godt mod alle mennesker.«⁵

At studere og fokusere på disse skriftsteder i et helt år har givet mulighed for, at de er blevet en del af vores hjerte, sjæl og vidnesbyrd. Vi håber, at I fortsat følger vejledningen i dem, når vi nu vender vores fokus mod GUF-temaet for 2012, der står i L&P.

Overskriften for afsnit 115 forklarer, at året var 1838, og det foregik i Far West i Missouri. Joseph Smith havde modtaget »Herrens vilje angående opbygningen af dette sted og af Herrens hus.« Profeten var optimistisk og opmuntret. I vers 5 finder vi dette års tema, da Herren fortæller ham: »Sandelig siger jeg til jer alle: Rejs jer, og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkeslagene.«

Hvad tænker I på, når I hører ordene *rejs jer*? Personligt tænker jeg på jer – Kirkens storslåede unge. Jeg ser for mig, at I rejser jer fra jeres seng hver morgen og ivrigt tager til tidlig-morgen-seminar. Jeg ser jer trofast rejse jer fra jeres knæ efter afslutning på jeres daglige bønner. Jeg tænker på jer, når I modigt rejser jer for at bære jeres vidnesbyrd og forsvare jeres standarder. Jeg bliver inspireret af jeres forpligtelse over for evangeliet og jeres gode eksempel. Mange af jer har allerede accepteret denne invitation om at rejse jer og lade jeres lys skinne, og jeres lys opfordrer andre til at gøre det samme.

En af de bedste måder, vi kan rejse os og lade vores lys skinne på, er ved tillidsfuldt at adlyde Herrens befalinger. Vi kan lære om disse befalinger i skrifterne, fra nutidige profeter og på siderne i hæftet *Til styrke for de unge*. I bør hver især have jeres eget hæfte. I mit eksemplar har jeg sat cirkel om ordene *til* og *jer*, hvilket jeg har lært af en ven, som jeg respekterer. Denne simple handling minder mig om, at disse standarder ikke blot er generelle retningslinjer – de er specifikt *til mig*. Jeg håber, at I vil bruge tid på at sætte en cirkel rundt om de ord på jeres hæfte, læse hæftet fra første til sidste side og føle Ånden vidne om, at retningslinjerne også er *til jer*.

Der kan være nogle blandt jer, der er fristet til at ignorere eller afvise standarderne i *Til styrke for de unge*. De ser måske på hæftet og siger: »Se, mor, der står ikke noget om (*indsæt emnet*).« Eller måske de retfærdiggør sig selv: »Det, jeg gør, er da ikke så slemt. Jeg er i hvert fald ikke så slem som (*indsæt navnet på en ven eller bekendt*).«

Præsident Harold B. Lee har sagt: »Det vigtigste af alle Guds bud er det, som I har sværest ved at holde i dag.«⁶ Kong Benjamin forklarede: »Jeg kan ikke fortælle jer alt det, hvori I kan begå synd, for der er forskellige veje og måder, ja, så mange, at jeg ikke kan tælle dem.«⁷ Hvis I kæmper med at holde disse standarder og befalinger, opfordrer jeg jer til at lede efter støtte i evangeliet. Læs i jeres skrifter. Tilbring tid på Kirkens officielle hjemmeside, LDS.org, for at finde svar på jeres spørgsmål. Tal med jeres forældre, kirkeledere og dem, der skinner klart, idet de efterlever evangeliet. Bed. Udøs jeres hjerte til jeres himmelske

Fader, der elsker jer. Brug omvendelsens gave dagligt. Tjen andre. Og vigtigst af alt, lyt til og adlyd Helligåndens tilskyndelser.

Præsident Thomas S. Monson opmuntrer os alle med disse ord: »Mine unge venner, vær stærke ... I ved, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert, og ingen forklædning, uanset hvor tillokkende, kan ændre det ... Hvis jeres såkaldte venner opfordrer jer til at gøre noget, som I ved er forkert, lad det så være *jer*, der forsvarer det rette, selv om I står alene.«⁸

Vor himmelske Fader ønsker ikke, at vi ser hen til verden og *følger* dens altid skiftende tendenser. Han ønsker, at vi ser hen til ham og følger hans uforanderlige vejledning. Han ønsker, at vi efterlever evangeliet og *fører* andre til det ved at sætte en høj standard.

Skrifterne tilvejebringer mange store eksempler, der illustrerer denne idé. I Dommerbogen i Det Gamle Testamente lærer vi om Samson. Samson blev født med et stort potentiale. Hans mor fik følgende løfte: »Han skal gøre de første skridt til at frelse Israel fra filistrene.«⁹ Men efterhånden som Samson voksede op, så han mere hen mod verdens fristelser end mod Guds vejledning. Han traf valg, fordi han »syn[t]es om« dem¹⁰ og ikke, fordi de var rigtige. Gentagne gange bruger skriften sætningen »han gik ned,«¹¹ når der fortælles om Samsons rejser, handlinger og valg. I stedet for at rejse sig og lade sit lys skinne for at leve op til sit store potentiale, blev Samson overvældet af verden, mistede sin Gudgivne kraft og led en tragisk og alt for tidlig død.

På den anden side tilvejebringer skrifterne Daniels eksempel. Daniel blev også født med et stort potentiale. I Daniels Bog, kapitel 6 står der: »Daniel udmærkede sig frem for de andre rigsråder og satrapperne, fordi han havde en fremragende ånd.«¹² Da Daniel mødte verdslige udfordringer, så han ikke ned mod verden – han rejste sig og så op mod himlen. I stedet for at følge kongens verdslige dekret om, at ingen måtte bede til andre end kongen i 30 dage, »gik [Daniel] hjem. I tagværrelset havde han åbne vinduer, der vendte mod Jerusalem, og tre gange om dagen knælede han og bad til sin Gud og takkede ham; sådan havde han altid gjort.«¹³

Daniel var ikke bange for at rejse sig og lade sit lys skinne ved at følge Guds befalinger. Selvom han tilbragte en ubehagelig aften i løvekulen for at stå op for det, der er ret, blev han beskyttet og velsignet for sin lydighed. Da kong Dareios den næste morgen fjernede Daniel fra løvens kule, udstedte han et dekret om, at alle burde frygte Daniels Gud og følge Daniels eksempel på trofasthed. Daniel viser os virkelig, hvad det vil sige at være et forbillede for alle nationer og aldrig sænke vore standarder, når vi møder verdens fristelser.

Jeg er blevet velsignet med at høre mange nutidige eksempler på unge som jer, der ikke er bange for at rejse sig og lade deres lys skinne og være et forbillede blandt deres jævnaldrende. Joanna var det ene ud af kun tre medlemmer af Kirken på sin high school og den eneste unge pige i sin menighed. Hun forpligtede sig over for sig selv og for Herren til, at hun aldrig ville bruge et grimt sprog. Da hun blev sat sammen med en ung mand til et skoleprojekt, som ikke havde indgået samme forpligtelse, sænkede hun ikke sine standarder. Hun bad ham om at respektere og ære hendes værdier. Med tiden, med mange venlige og ikke så venlige påmindelser fik hendes ven nye vaner og brugte et pænere sprog. Mange mennesker bemærkede forskellen, deriblandt hans far, som takkede Joanna for hendes gode indflydelse i sin søns liv.¹⁴

Jeg mødte for nylig Karen i forbindelse med en opgave på Filippinerne. Hun fortalte mig om en oplevelse, hun havde haft som laurbærpige, da hun studerede for at få en bachelorgrad inden for ledelse i hotel- og restaurationsbranchen. En underviser krævede, at alle studerende lærte at blande og smage på forskellige drink, som skulle serveres i restauranten. Nogle af drinkene indeholdt alkohol, og Karen vidste, at det var imod Herrens befaling, at hun smagte på dem. Selvom Karen stod over for nogle alvorlige konsekvenser, fandt hun modet til at rejse sig og lade sit lys skinne, og hun smagte ikke på drinkene.

Karen forklarede: »Min underviser kom hen til mig og spurgte, hvorfor jeg ikke drak. Han sagde: »Karen, hvordan vil du kende smagen og bestå dette vigtige fag, hvis du ikke smager på drinkene?« Jeg fortalte ham, at jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og som medlemmer indtager vi ikke

drikke, der kan skade os. Hvad han end forventede af mig, selv hvis det betød en dumpekarakter, så ville jeg forstå det, men jeg ville ikke svigte mine personlige standarder.«

Ugerne gik, og der blev ikke sagt mere om den sag. Ved semestrets afslutning vidste Karen, at hendes årskarakter ville afspejle hendes afvisning af at smage på drinkene. Hun tøvede med at kigge på sin karakter, men da hun gjorde det, opdagede hun, at hun havde fået den højeste karakter i klassen.

Hun sagde: »Gennem denne oplevelse lærte jeg, at Gud ... uden tvivl velsigner os, når vi følger ham. Jeg ved også, at selv om jeg var dumpet, ville jeg ikke fortryde det, jeg havde gjort. Jeg ved, at jeg aldrig vil svigte Herren, når jeg vælger at gøre det, som jeg ved, er rigtigt.«¹⁵

Kære unge piger, I er alle født med et stort potentiale. I er vor himmelske Faders elskede døtre. Han kender jer, og han elsker jer. Han inviterer jer til at »rejs[e] jer og lad[e] jeres lys skinne,« og han lover, at når I gør det, støtter og velsigner han jer. Jeg beder til, at I alle finder modet til at acceptere hans invitation og modtage hans løfter, i Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. L&P 121:45.	10. Dom 14:3.
2. Mosi 5:15.	11. Dom 14:7.
3. 1 Tim 4:12.	12. Dan 6:3.
4. Jos 1:9.	13. Dan 6:10.
5. TA 1:13.	14. Se Joanna Ehrisman, »The Thing about Being Mormon«, i Katilin Medlin m.fl., red., <i>Going on 15: Memoirs of Freshmen</i> , 2010, se en del af denne historie på s. 93–96.
6. <i>Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee</i> , 2001, s. 30.	15. Personligt brev til taleren, 2012.
7. Mosi 4:29.	
8. Thomas S. Monson, »Retskafne eksempler«, <i>Liahona</i> , maj 2008, s. 65.	
9. Dom 13:5.	

Stræb efter at lære: I har et værk at udføre

Mary N. Cook

Førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Velsign jeres børn og jeres fremtidige hjem ved at lære så meget, som I kan nu.

Mine kære unge piger, hvor vi dog elsker hver og en af jer. Vi ser, hvordan I modigt rejser jer og lader jeres lys skinne i en verden, hvor store udfordringer er ledsaget af store muligheder. Dette kan måske få jer til at tænke: Hvordan ser min fremtid ud? Jeg forsikrer jer om, at I som Guds dydige døtre går en lys fremtid i møde! I lever i en tid, hvor evangeliets sandheder er blevet gengivet, og disse sandheder findes i jeres skrifter. I modtog Helligåndsgaven, da I blev døbt, og Helligånden underviser jer i sandheden og forbereder jer på livets udfordringer.

Gud gav jer handlefrihed og muligheden for at lære, mens I befinder jer på jorden, og han har et værk, som I skal udføre. For at udføre dette værk har I hver især et ansvar for at stræbe efter at lære. Nøglen til jeres fremtid, »håbets klare lys«,¹ findes i det nye hæfte *Til styrke for de unge* under standarden om uddannelse og i Unge Pigers værdinorm kundskab.

»Uddannelse ... åbner døren til muligheder.«² Når I følger Herrens formaning om at »stræb[e] efter at lære, ja ved studium og også ved tro«,³ opnår I ikke blot kundskab fra jeres studium, men også mere lys, når I lærer ved tro.

Stræb efter at lære ved at studere flittigt. Sjældent vil I være i stand til at tilbringe så megen tid med at lære, som I kan nu. Præsident Gordon B. Hinckley har givet Kirkens unge følgende kloge råd: »Det studiemønster, I skaber i løbet af jeres skolegang,

vil i høj grad påvirke jeres livslange tørst efter kundskab.«⁴ »I skal få al den uddannelse, som I overhovedet kan ... I må ofre alt, hvad der er nødvendigt at ofre, for at kvalificere jer til at udføre denne verdens værk ... Opøv jeres sind og jeres hænder til at blive en indflydelse for det gode, idet I går fremad i livet.«⁵

Specielt henvendt til de unge piger har præsident Thomas S. Monson sagt: »Fremtiden er ofte uvis. Derfor er det nødvendigt, at vi forbereder os på det usikre ... Jeg opfordrer jer kraftigt til at få en uddannelse og lære nyttige færdigheder, sådan at I, hvis situationen skulle opstå, står rustet til at være forsørger.«⁶

Unge piger, følg rådet fra disse kloge og inspirerede profeter. Vær gode elever. Rejs jer og lad jeres lys skinne i jeres skole gennem hårdt arbejde, ærlighed og retskaffenhed. Hvis I kæmper med eller er modløse over jeres præstation i skolen, så søg hjælp hos jeres forældre, lærere og hjælpsomme kirkemedlemmer. Giv aldrig op!

Lav en liste over det, I ønsker at lære, og »fortæl [jeres] forældre, venner og ledere om [jeres] uddannelsesmål, så de kan støtte og opmuntre« jer.⁷ Dette er mønstret i *Personlig fremgang*.

Med al den nye teknologi er I vidner til en eksplosion af viden. I bliver konstant bombarderet med lyd, video og netværk. Vær selektive og lad ikke denne bølge af informationer distrahere jer eller udsætte jeres fremgang. Rejs jer unge piger! I sætter selv jeres mål. I beslutter, hvad der kommer ind i jeres sind og hjerte.

Noget af det vigtigste, I kommer til at lære, foregår uden for klasseværelset. Omgiv jer med eksemplariske kvinder, der kan lære jer færdigheder inden for husførelse, kunst, musik, slægtsforskning, sport, samt skriftlig eller mundtlig fremførelse. Lær dem at kende og bed dem om at vejlede jer. Når I har lært noget nyt, kan I undervise i det i GUF eller blive mentor for en anden ung pige som en del af kravene for at få jeres særlige vedhæng.

Udover min vidunderlige mor har jeg haft mange mentorer i mit liv. Jeg stiftede først bekendtskab med vejledningsprocessen, da jeg bare var ni år gammel. Min primarylærer lærte mig at sy et korsstingbroderi »Jeg bringer evangeliets lys ind i mit hjem«, der hang på mit værelse i mine teenageår. Min lærer vejledte mig, rettede mig og opmuntrede mig altid hele vejen. Andre mentorer

kom. To dygtige syersker i min menighed lærte mig at sy. Takket være deres vejledning, tålmodighed og opmuntring deltog jeg med en kjole i en sykonkurrence, da jeg var 14 år, og jeg vandt faktisk! Processen styrkede også min tørst efter kundskab og udmærkelse på andre områder.

Opnåelse af kundskab nu vil være meget værdifuldt, når I bliver mødre. »En mors uddannelsesniveau har en stor indflydelse på hendes børns valg af uddannelse.«⁸ En mors uddannelse kan være »nøglen til at bryde fattigdomscirklen«. ⁹ Kvinder med en uddannelse »har en tendens til – at føde sundere børn, opfostre sundere børn, have større selvtillid, være mere robuste og besidde større fornuft og dømmekraft«. ¹⁰

I »Familien: En proklamation til verden« læser vi, at »mødre har primært ansvaret for at opdrage deres børn.«¹¹ At sørge for en uddannelse til jeres børn er en del af den opfostring, og det er jeres hellige ansvar. Ligesom de unge krigere, der havde fået det »fortalt af deres mødre,«¹² bliver I den vigtigste lærer, jeres børn nogensinde får, så vær omhyggelige med, hvad I lærer. Velsign jeres børn og jeres fremtidige hjem ved at lære så meget, som I kan nu.

Stræb efter at lære ved tro. Vi lærer ved tro, når vi flittigt opnår åndelig kundskab gennem bøn, skriftstudium og lydighed, samt når vi søger Helligåndens vejledning, der vidner om al sandhed. Hvis I gør jeres for at opnå kundskab, kan Helligånden oplyse jeres sind. Idet I bestræber jer på at holde jer værdige, vil Helligånden give jer anvisning og mere lys til det, I lærer.

Da jeg var en ung pige, lånte jeg et par ski, der var alt for lange, og støvler, der var alt for store, og en ven lærte mig så at stå på ski! En smuk forårsdag med strålende solskin, perfekt sne og en skyfri blå himmel tog vi af sted. Bekymringen over de stejle pister blev erstattet af glæde, efterhånden som jeg lærte det. Og selvom jeg væltede en hel del på de lange ski, rejste jeg mig op og blev ved med at forsøge. Jeg kom til at elske den sport!

Jeg fandt dog hurtigt ud af, at ikke alle skidage og vejrforhold var ideelle. På overskyede dage stod vi på ski i vejrforhold, man kalder »fladt lys«. Fladt lys opstår, når lyset fra solen spredes af skyerne. Når man ser hen over den hvide sne, opdager man, at

ens dybdefornemmelse forsvinder, og det er svært at bedømme, hvor stejl pisten er, eller at se buler og pukler på pisten.

Unge piger, I opfatter måske jeres fremtid på samme måde, som jeg opfattede den stejle skipiste. I kan somme tider føle, at I er omgivet af fladt lys, ude af stand til at se det, der ligger foran jer. At lære ved tro giver jer selvtillid og hjælper jer med at navigere gennem tider med usikkerhed.

I det 25. kapitel af Matthæusevangeliet lærer vi fra lignelsen om de ti brudepiger, at åndelig forberedelse er livsvigtig og må opnås individuelt. I husker, at alle ti brudepiger blev inviteret til at følges med brudgommen ind til bryllupsfesten, men kun fem kloge piger var rede og havde olie på deres lampe.

»Og de tåbelige sagde til de kloge: Giv os noget af jeres olie, for vore lamper går ud.

Men de kloge svarede: Nej, der er ikke nok til både os og jer. Gå hellere hen til købmanden og køb selv.

Men da de var gået hen for at købe, kom brudgommen, og de, der var rede, gik med ham ind i bryllupssalen, og døren blev lukket.«¹³

I synes måske, at det var egoistisk, at de fem kloge piger ikke delte deres olie, men det var umuligt. Åndelig forberedelse opnås individuelt, lidt efter lidt, og kan ikke deles med andre.

Det er nu, I flittigt skal arbejde på at styrke jeres åndelige kundskab – dråbe for dråbe – gennem bøn, skriftstudium og lydighed. Det er nu, I skal få en uddannelse – dråbe for dråbe. Enhver dydig tanke og handling tilfører også olie til jeres lamper, hvilket gør jer egnede til Helligåndens vejledning – vores guddommelige lærer.

Helligånden vil vejlede jer på jeres rejse her på jorden, selv når I føler, at I befinder jer i fladt lys, usikre på, hvad der ligger forude. I behøver ikke at frygte. Når I forbliver på stien, der fører til evigt liv, vil Helligånden vejlede jer i jeres beslutninger og i det, I lærer.

Jeg bærer af personlig erfaring vidnesbyrd om, at hvis I stræber efter at lære ikke blot ved studium, men også ved tro, vil I blive vejledt i det, »Herren ... har brug for, at I gør, og det, I har brug for at vide.«¹⁴

Jeg fik min patriarkalske velsignelse som ung pige og blev rådet til at forberede mig og få en god uddannelse og tidligt i livet lære de dyder, man har brug for i husførelse og opfostring af børn. Jeg ønskede mig brændende min egen familie, men den velsignelse blev ikke opfyldt, før jeg var 37 år, hvor jeg endelig blev gift. Min mand var enkemand, så den dag vi blev besejlet i templet, blev jeg pludselig velsignet med ikke blot en ægtemand, men også en familie med fire børn.

Længe før den dag var der mange dage, hvor jeg følte, at jeg stod på ski i fladt lys og stillede følgende spørgsmål: »Hvad gemmer fremtiden til mig?« Jeg forsøgte at følge formaningerne i min patriarkalske velsignelse. Jeg studerede flittigt til skolelærer og fortsatte min uddannelse, så jeg kunne blive skoleleder. Jeg bad til vor himmelske Fader og søgte Helligåndens vejledning. Jeg holdt inderligt fast ved løftet fra profeterne, der forsikrede mig om, at hvis jeg »forbliver tro og trofast, holder mine pagter, tjener Gud, og elsker min Fader i himlen og Herren Jesus Kristus, vil jeg ikke blive nægtet de evige velsignelser, som vor himmelske Fader har til sine trofaste børn.«¹⁵

Jeg ved, at min uddannelse forberedte mig på et liv, der overhovedet ikke har været, sådan som jeg som ung pige havde forestillet mig. Jeg troede, at jeg studerede for at undervise skolebørn og mine fremtidige børn, men jeg vidste ikke, at Herren også forberedte mig på at undervise i engelsk i Mongoliet på en mission sammen med min mand og på at undervise Kirkens unge piger overalt i verden og på at undervise mine børnebørn i værdien af kundskab – alle vidunderlige velsignelser, jeg aldrig havde forestillet mig.

Jeg vidner om, at vor himmelske Fader virkelig kender og elsker jer. Han har tillid til jer og har et værk, som kun I kan udføre. Jeg ønsker at forsikre jer om, at I *bliver* forberedt til dette store værk, hvis I stræber efter at lære ved studium og ved tro. Jeg vidner om dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Gordon B. Hinckley, »Ræk ned for at løfte andre«, *Liahona*, jan. 2002, s. 67.
2. *Til styrke for de unge*, hæfte, 2011, s. 9.
3. L&P 88:118.
4. Gordon B. Hinckley, *Way to Be! Nine Ways to Be Happy and Make Something of Your Life*, 2002, s. 28.

5. Gordon B. Hinckley, »Seek Learning«, *New Era*, sep. 2007, s. 2, 4.
6. Thomas S. Monson, »Er I beredt, behøver I ikke at frygte«, *Liahona*, nov. 2004, s. 116.
7. *Til styrke for de unge*, s. 9.
8. Cheryl Hanewicz og Susan R. Madsen, »The Influence of a Mother on a Daughter's College Decision«, *Utah Women and Education Project, Research Snapshots*, nr. 3., jan. 2011: 1.
9. Marjorie Cortez, »Mom's Education Key to Halt Poverty Cycle«, *Deseret News*, 23. sep. 2011, s. A1.
10. Olene Walker, »More Utah Women Need to Finish College«, *Salt Lake Tribune*, 30. okt. 2011, s. O4.
11. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
12. Alma 56:47.
13. Matt 25:8–10.
14. Henry B. Eyring, »Education for Real Life«, *Ensign*, okt. 2002, s. 18.
15. M. Russell Ballard, »Preparing for the Future«, *Ensign*, sep. 2011, s. 27.

Tiden er nu inde til at rejse sig og lade sit lys skinne!

Elaine S. Dalton

Unge Pigers hovedpræsident

Som Guds døtre er I født til at lede.

Fra mit vindue på mit kontor har jeg en storslået udsigt til templet i Salt Lake City. Hver dag ser jeg englen Moroni, der står på toppen af templet som et skinnende symbol på ikke blot hans egen tro, men på vores tro. Jeg elsker Moroni, fordi han forblev ren og tro i et meget forfaldent samfund. Han er min helt. Han stod alene. Jeg føler på en eller anden måde, at han i dag står på toppen af templet, kalder på os til at have mod, til at huske hvem vi er, og til at være værdige til at træde ind i det hellige tempel – til at »rejs[e os] og lad[e vores] lys skinne,«¹ til at stå højt hævet over den verdslige larm og til, som Esajas profeterede, at »kom[me] ... til Herrens bjerg«² – det hellige tempel.

Herrens udvalgte døtre er forsamlet her i dag. Der findes i hele verden ikke nogen mere indflydelsesrig gruppe, der står for sandhed og retskaffenhed, end de unge piger og kvinderne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg ser jeres storhed og kender jeres guddommelige identitet og skæbne. I udmærkede jer i forudtilværelsen. Jeres slægtslinje fører pagter og løfter med sig. I har arvet de åndelige egenskaber fra de trofaste patriarker, Abraham, Isak og Jakob. En af Guds profeter henviste engang til alle jer, der er samlet her i aften som »et lysende, skinnende håb«³ for fremtiden. Og jeg er enig! Jeres lys skinner klart i en meget udfordrende verden. Det er »dage, som jeg aldrig skal glemme«.⁴ Det er *jeres* tid, og *nu* er tiden inde for jer unge piger overalt til at »rejs[e] jer og lad[e] jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkeslagene«.⁵

»Et eksempel der kan anvendes som målestok for nøjagtighed og fuldkommenhed.«⁶ Vi skal være et eksempel på hellighed, som hele verden kan se! Det nye reviderede hæfte *Til styrke for de unge* indeholder ikke blot standarder, som skal efterlevs med nøjagtighed, men lovede velsignelser, hvis I gør dette. Teksten i dette vigtige hæfte er standarder til verden og efterlevelse af disse standarder gør jer i stand til at vide, hvad I skal gøre for at blive mere som Frelseren og for at blive lykkelige i en verden, der hele tiden bliver mørkere. Efterlevelse af standarderne i dette hæfte hjælper jer til at kvalificere jer til Helligåndens konstante ledsagelse. Og i den verden, som I lever i, har I brug for den ledsagelse for at træffe vigtige beslutninger, der afgør jeres fremtidige fremgang og lykke. Efterlevelse af disse standarder hjælper jer hver især til at kvalificere jer til at træde ind i Herrens hellige templer og der modtage de velsignelser og den kraft, som venter jer, når I indgår hellige pagter.⁷

Da vores datter Emi var en lille pige, kunne hun lide at iagttage alt, hvad jeg foretog mig for at gøre mig klar til kirke. Når hun havde iagttaget min rutine, børstede hun sit hår og tog sin kjole på. Til sidst bad hun altid mig komme lidt »glans« på. Det »glans«, som hun henviste til, var en tyk, klistret creme, jeg brugte for at forebygge rynker. Som anmodet kom jeg cremen på Emis kinder og læber, og hun smilede og sagde: »Nu er vi klar til at gå!« Det, som Emi ikke indså, var, at hun allerede havde sin »glans« på. Hendes ansigt strålede, fordi hun var ren, uskyldig og god. Hun havde Ånden hos sig, og det kunne man se.

Jeg ønsker, at alle unge piger, der er samlet her i aften, skal vide og forstå, at jeres skønhed – jeres »glans« – ikke består i makeup, klistret creme eller det seneste modetøj eller frisurer. Den gemmer sig i jeres personlige renhed. Når I efterlever standarderne og kvalificerer jer til Helligåndens konstante ledsagelse, kan I have en vidunderlig indflydelse på verden. Jeres eksempel, selv lyset i jeres øjne, påvirker andre, der ser jeres »glans«, og de vil ønske at blive som jer. Hvor får I dette lys fra? Herren er lyset, »og ånden oplyser enhver overalt i verden, som lytter til åndens røst.«⁸ Et guddommeligt lys tændes i vore øjne og ansigt, når vi drager os tættere på vor himmelske Fader og

hans Søn, Jesus Kristus. Sådan får vi den »glans«! Og som I alle kan se, hjalp den »glans-creme« alligevel ikke på mine rynker!

Kaldet om at »rejse sig og lade sit lys skinne« er et kald til jer alle om at lede verden i en stor sag – at hæve standarden – og lede denne generation i dyd, renhed og tempelværdighed. Hvis I ønsker at gøre en forskel i verden, *skal I adskille jer fra verden*. Jeg citerer præsident Joseph F. Smith, der på sin tid sagde til kvinderne: »I skal ikke ledes af verdens [unge piger], I skal lede ... verdens [unge piger] i alt, hvad der er ... forædlende for menneskenes børn.«⁹ Disse ord er sande den dag i dag. Som Guds døtre er I født til at lede.

I den verden, vi lever i, kræver jeres evne til at lede, at I har Helligåndens vejledning og konstante følgeskab, da den fortæller jer »alt det, som I skal gøre,«¹⁰ når I anerkender og stoler på dens vejledning og tilskyndelser. Og da Helligånden ikke bor i vanhellige templer, er vi hver især nødt til at kigge på vore vaner og vores hjerte. Vi er alle nødt til at ændre noget – omvende os. Som kong Lamoni sagde i Mormons Bog: »[Jeg] vil ... aflægge *alle* mine synder for at kende dig.«¹¹ Er vi, I og jeg, villige til at gøre det samme?

En gruppe unge i Queen Creek i Arizona besluttede sig for at »rejse sig og lade deres lys skinne« og lede de unge i deres lokalområde i overensstemmelse med standarderne fra *Til styrke for de unge*. De skrev hver især noget i deres dagbog, som de følte holdt dem tilbage, eller noget, som de ønskede at ændre i deres liv, og så gravede de bogstavelig talt et hul. De mødtes og hev siden ud af deres dagbog og smed den ned i hullet i jorden, ligesom Ammons folk i Mormons Bog gjorde det med deres våben.¹² De begravede disse sider og lovede den dag at ændre sig. De omvendte sig. De besluttede sig for at rejse sig!

Har I noget i jeres liv, som I er nødt til at ændre? I kan gøre det. I kan omvende jer på grund af Frelserens uendelige forsoning. Han gjorde det muligt for jer og mig at ændre os, at blive rene igen og at blive som han. Og han har lovet, at når vi gør det, husker han ikke mere på vore synder og fejltagelser.¹³

Somme tider kan det næsten virke umuligt at blive ved med at skinne. I møder så mange udfordringer, der kan skygge for kilden til alt lys, som er Frelseren. Somme tider er vejen svær, og

det kan endda somme tider virke som om en tyk tåge skygger for lyset. Dette var tilfældet med en ung pige, der hedder Florence Chadwick. Da Florence var 10 år gammel, opdagede hun, at hun var en talentfuld svømmer. Hun svømmede over den engelske kanal på 13 timer og 20 minutter, en rekordtid. Florence elskede en udfordring, og hun forsøgte senere at svømme fra Californiens kyst til øen Catalina – ca. 34 km. På denne svømmetur blev hun træt, da hun havde svømmet i 15 timer. En tyk tåge lagde sig og gjorde det umuligt at se kysten. Hendes mor sad ved siden af i en båd, og Florence fortalte moderen, at hun ikke troede, at hun kunne gøre det færdigt. Hendes mor og hendes træner opfordrede hende til at fortsætte, men det eneste, hun kunne se, var tågen. Hun gav op, og da hun sad i båden, opdagede hun, at hun var stoppet 1500 m fra kysten. Da hun senere blev interviewet og spurgt, hvorfor hun gav op, indrømmede hun, at det ikke var det kolde vand, og at det ikke var afstanden. Hun sagde: »Jeg blev snydt af tågen.«¹⁴

Senere forsøgte hun igen at svømme samme strækning, og igen lagde en tyk tåge sig, men denne gang blev hun ved og nåede hele vejen til kysten. Da hun denne gang blev spurgt om, hvad der gjorde forskellen, sagde hun, at hun i sit hoved bevarede et mentalt billede af kysten hele vejen gennem den tykke tåge og under resten svømmeturen.¹⁵

For Florence Chadwick var kysten hendes mål. For alle os er templet vores mål. Unge piger, vær fokuserede. Tab ikke jeres mål af syne. Lad ikke den tykke tåge skabt af moralsk forurening og verdens distraherende stemmer afholde jer fra at nå jeres mål, efterleve standarderne, nyde Helligåndens ledsagelse og være værdige til at træde ind i hellige templer. Fasthold altid billedet af templet – Frelserens hellige hus – i jeres hjerte og sind.

For flere uger siden stod jeg i det celestiale værelse i templet i Reno i Nevada. Det lys, der strømmede ind i det værelse, var funkende, og krystallisekronen fik lyset til at funkende endnu mere og afspejlede regnbuen på alle overflader overalt. Jeg blev begejstret, da jeg indså, at Frelseren er »verdens lys og liv,«¹⁶ at det er *hans* lys, vi skal holde op og afspejle. *Vi* er de små krystaller, der afspejler hans lys, og for at gøre det skal vi være rene og frie for denne verdens støv. Da jeg stod der i templet den

dag, hørte jeg i mit sind Moronis kald til os – Zions døtre: »Vågn op, og rejs dig af støvet.«¹⁷ »Og [rør ikke] den onde gave, ej heller det urene.«¹⁸ »Vågn op, og rejs dig ... og ifør dig dine smukke klæder, o Zions datter ... så den evige Faders pagter, som han har sluttet med dig, o Israels hus, må blive opfyldt.«¹⁹

Templets lovede velsignelser gælder ikke blot jer, men alle generationer. Når I gør templet til jeres mål, overgår jeres indflydelse på det gode tid og sted, og den tjeneste, I udfører for dem, der er gået forud for jer, vil være opfyldelsen af profeti!

Ved sidste generalkonference blev jeg begejstret, da jeg hørte ældste David A. Bednar opfordre jer alle til ivrigt at engagere jer i jeres egen slægtshistorie og tempeltjeneste for dem, der er gået bort uden velsignelserne i Jesu Kristi gengivne evangelium.²⁰ Da han kom med denne opfordring, hoppede mit hjerte i mig. I Lære og Pagter læser vi om »andre udvalgte ånder, som er blevet holdt tilbage for at komme frem i tidernes fylde for at være med til at lægge grundvolden til det store sidste dages værk, herunder opførelsen af templer og udførelsen af ordinancer deri til forløsning af de døde.«²¹ Dette er jeres tid, og jeres arbejde er begyndt! Nu er det tid til at være værdig til og at få en tempelanbefaling. Når I udfører dette arbejde, bliver I befriere på Zions bjerg.²²

Ældste Russell M. Nelson sagde om jer: »Indflydelsen fra Kirkens unge piger vil, som en sovende kæmpe, vågne, rejse sig og inspirere jordens indbyggere som en mægtig kraft af retskaffenhed.«²³ Unge piger, rejs jer og indtag jeres plads ved de herlige begivenheder, som former jeres og verdens fremtid. Tiden er nu!

»På bjergets høje top, et banner vajer frit. Nationer, se nu op Guds folk har kæmpet, stridt.«²⁴ Unge piger, I er det banner! Vær dydige og rene, søg Helligåndens ledsagelse, begrav jeres synder og overtrædelser, bevar jeres fokus og lad ikke tågen af moralsk forurening skjule jeres mål. Vær værdige til at træde ind i templet nu. Tag jeres »glans« på! Jeg bærer af hele mit hjerte vidnesbyrd om, at Gud lever, og han vil oplyse vores liv, når vi drager os tættere på hans elskede Søn – vor Frelser, Jesus Kristus. Og jeg beder til, at vi, som Moroni, vil »rejs[e os] og lade [vores] lys

skinne, så [vores] lys må blive et banner for folkeslagene«. ²⁵ I Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Noter

1. L&P 115:5.
2. Es 2:3; 2 Ne 12:3.
3. Gordon B. Hinckley: »Stå fast og urokkelig«, *Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, 10. jan. 2004, s. 20.
4. Oliver Cowdery, i JS-H 1:71, fodnote.
5. L&P 115:5.
6. Ezra Taft Benson, »Forstærk dine stave«, *Stjernen*, aug. 1991, s. 4.
7. Se L&P 109:22.
8. L&P 84:46.
9. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1999, s. 184.
10. 2 Ne 32:5.
11. Alma 22:18; fremhævelse tilføjet.
12. Se Alma 24:17.
13. Se L&P 58:42.
14. Se Sterling W. Still, i Conference Report, apr. 1955, s. 117.
15. Se Randy Alcom, »Florence Chadwick and the Fog«, epm.org/resources/2010/Jan/21/florence-chadwick-and-fog. Se også »Florence Chadwick«, i *Encyclopedia of World Biography*, vol. 19, 2004: s. 64–66; »Navigation Information« og »Swim Successes«, Catalina Channel Swimming Federation, swimcatalina.com, hentet 27. mar. 2012. Der findes flere let varierende beretninger om Florence Chadwick.
16. 3 Ne 9:18.
17. Moro 10:31.
18. Moro 10:30.
19. Moro 10:31.
20. Se David A. Bednar, »Børnenes hjerte skal vende sig«, *Liahona*, nov. 2011, s. 24–27.
21. L&P 138:53–54.
22. Se Obad 1:21; L&P 103:9 og *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 2007, s. 467–468.
23. Russell M. Nelson, »Daughters of Zion«, *New Era Young Women Special Issue*, YW nov. 1985, s. 9.
24. »På bjergets høje top«, *Salmer og sange*, nr. 4
25. L&P 115:5.

Tro, adlyd og hold ud

Præsident Thomas S. Monson

Tro på, at det er yderst vigtigt at forblive stærk og trofast over for evangeliets sandheder. Jeg vidner om, at det er det!

Mine kære unge søstre, ansvaret for at tale til jer fylder mig med ydmyghed. Jeg beder om guddommelig hjælp, så jeg kan leve op til en sådan mulighed.

For blot 20 år siden havde I endnu ikke begyndt jeres rejse her i livet. I var stadig i jeres himmelske hjem. Der var I blandt dem, der elskede jer og bekymrede sig for jeres evige velfærd. Til sidst blev livet på jorden en nødvendighed for jeres udvikling. Der blev utvivlsomt taget afsked, og der blev givet udtryk for tillid. I fik et legeme og blev dødelige, afskåret fra jeres himmelske Faders nærhed.

Men der ventede jer en jublende modtagelse her på jorden. De første år var dyrebare og særlige år. Satan havde ingen magt til at friste jer, for I var endnu ikke blevet ansvarlige. I var uskyldige i Guds øjne.

Hurtigt nåede I den alder, som nogle kalder »de forfærdelige teenageår«. Jeg foretrækker »de forrygende teenageår«. Det er en tid med muligheder, en tid med vækst, en tid med udvikling – kendetegnet ved erhvervelse af viden og søgen efter sandhed.

Ingen har sagt, at teenageårene er lette. Det er ofte år præget af usikkerhed, utilstrækkelighedsfølelser, forsøg på at finde sin plads blandt jævnaldrende og forsøg på at tilpasse sig. Det er en tid, hvor I bliver mere selvstændige – og måske ønsker mere frihed, end jeres forældre er villige til at give jer lige nu. Det er også de farligste år, hvor Satan forsøger at friste jer, og han gør sit

yderste for at lokke jer væk fra den vej, der fører jer tilbage til det himmelske hjem, I kom fra, tilbage til jeres kære dér og tilbage til jeres himmelske Fader.

Verden omkring jer er ikke udstyret til at give jer den hjælp, I har brug for til at klare denne ofte forræderiske rejse. Alt for mange i vores samfund i dag synes at have givet slip på de sikre forankringer og være drevet bort fra fredens havn.

Eftergiveness, umoral, pornografi, narkotika og stærkt gruppepres – alt dette og mere til – kaster mange ud på syndens hav, hvor de lider skibbrud på de tabte mulighedsers, de spildte velsignelsers og de knuste drømmes skarpe rev.

Findes der en vej til sikkerhed? Kan man slippe bort fra den truende ødelæggelse? Svaret er et rungende *ja!* Jeg råder jer til at søge Herrens fyrtårn. Jeg har sagt det før; jeg siger det igen: Der findes ingen tåge så tæt, ingen nat så mørk, ingen storm så stærk og ingen sømand så fortabt, at Herrens fyrtårn ikke kan redde situationen. Det kalder på os gennem livets storme. Det kalder: »*Denne vej til sikkerhed. Denne vej hjem.*« Det udsender et lys, der let ses og aldrig svigter. Hvis vi følger det, vil det vejlede os tilbage til vores himmelske hjem.

Jeg ønsker i aften at tale til jer om tre afgørende signaler fra Herrens fyrtårn, som vil hjælpe jer til at vende hjem til den Fader, som så ivrigt afventer jeres hjemkomst i triumf. Disse tre signaler er *tro, adlyd og hold ud.*

Lad mig først nævne et grundlæggende og nødvendigt signal: *Tro.* Tro på, at du er datter af vor himmelske Fader, at han elsker dig, og at du er her i den storslåede hensigt – at opnå din evige frelse. Tro på, at det er yderst vigtigt at forblive stærk og trofast over for evangeliets sandheder. Jeg vidner om, at det er det!

Mine unge venner, tro på de ord, I siger hver uge, når I citerer Unge Pigers tema. Tænk over betydningen af disse ord. Der er sandhed der. Stræb altid efter at efterleve de værdier, der er nævnt. Tro derpå, når jeres tema siger, at hvis I vil acceptere og handle efter disse værdier, vil I være beredt til at styrke jeres hjem og jeres familie, til at indgå og holde hellige pagter, til at modtage templets ordinancer og til sidst til at nyde ophøjelsens velsignelser. Disse er smukke evangeliske sandheder, og I vil ved

at følge dem blive lykkeligere hele jeres liv her og hinsides, end I vil, hvis I tilsidesætter dem.

De fleste af jer er blevet undervist i evangeliets sandheder, siden I var små. I blev undervist af kærlige forældre og omsorgsfulde lærere. De sandheder, som de videregav til jer, har hjulpet jer til at opnå et vidnesbyrd; I troede på det, I blev undervist i. Selv om det vidnesbyrd fortsat kan næres åndeligt og vokse, når I studerer, beder om vejledning og overværer jeres kirkemøder hver uge, så er det op til jer at holde dette vidnesbyrd levende. Satan vil gøre alt i sin magt for at ødelægge det. Hele livet er I nødt til at nære det. Jeres vidnesbyrd vil ligesom en stor flamme blive svagere – til gløder og til sidst blive helt kold – hvis det ikke hele tiden får næring. Det må I ikke lade ske.

Foruden at deltage i jeres søndagsmøder og jeres hverdagsaktiviteter bør I, når I har mulighed for at være involveret i seminar, uanset om det er tidligt om morgenen eller i skoletiden, benytte jer af den mulighed. Mange af jer går til seminar nu. Som med meget andet i livet afhænger meget af det, I får ud af jeres tid i seminar, af jeres indstilling og jeres villighed til at blive undervist. Må jeres indstilling være præget af ydmyghed og et ønske om at lære. Hvor er jeg taknemlig for, at jeg som teenager kunne deltage i tidlig morgen-seminar, for det har spillet en afgørende rolle i min udvikling og i udviklingen af mit vidnesbyrd. Seminar kan ændre liv.

For nogle år siden sad jeg i en bestyrelse med en god mand, som havde oplevet meget succes i livet. Jeg var imponeret over hans retskaffenhed og hans loyalitet over for Kirken. Jeg erfarede, at han havde fået et vidnesbyrd og havde tilsluttet sig Kirken på grund af seminar. Da han blev gift, havde hans hustru været medlem af Kirken hele sit liv. Han var ikke medlem af nogen kirke. I årenes løb og trods hendes forsøg viste han ingen interesse for at gå i kirke med sin hustru og sine børn. Men så begyndte han at køre to af sine døtre til seminar tidligt om morgenen. Han blev siddende i bilen, mens de blev undervist, og så kørte han dem i skole. En dag regnede det, og en af døtrene sagde: »Kom indenfor, far. Du kan sidde i gangen.« Han tog imod invitationen. Døren til klasseværelset stod åben, og han begyndte at lytte. Han blev rørt i hjertet. Resten af skoleåret deltog han i

seminar med sine døtre, og det førte til sidst til medlemskab og et helt livs aktivitet i Kirken. Lad seminar være med til at opbygge og styrke jeres vidnesbyrd.

Der kommer tidspunkter, hvor I møder udfordringer, som kan bringe jeres vidnesbyrd i fare, eller måske forsømmer I det, når I bruger tid på andre interesser. Jeg bønfalder jer om at holde det stærkt. Det er jeres ansvar, og kun jeres, at bevare dets flamme brændende klar. Det kræver en indsats, men det er en indsats, I aldrig nogensinde vil fortryde. Jeg husker teksten til en sang skrevet af Julie de Azevedo Hanks. Hun skrev med henvisning til sit vidnesbyrd:

*Trods forandringens vinde
og omgivet af skyer af smerte
vogter jeg det med mit liv.
Jeg har brug for varmen – jeg har brug for lyset.
Jeg trodser enhver storm,
jeg står i silende regn,
men jeg forbliver
min flammes vogter.¹*

Gid I må tro, og derpå lade jeres vidnesbyrds flamme skinne klart, uanset hvad der måtte ske.

Som det næste, unge piger, må I *adlyde*. Adlyd jeres forældre. Adlyd Guds love. Vi har fået dem af en kærlig himmelsk Fader. Når vi adlyder dem, bliver vores liv mere tilfredsstillende og mindre kompliceret. Vore udfordringer og problemer bliver lettere at bære. Vi modtager Herrens lovede velsignelser. Han har sagt: »Se, Herren kræver hjertet og et villigt sind; og de villige og lydige skal i disse sidste dage spise Zions lands goder.«²

I har kun ét liv at leve. Hold det så fri for problemer, som I kan. I bliver fristet, sommetider af personer, som I har regnet for venner.

For nogle år siden talte jeg med en vejleder for rosenpigerne. Hun fortalte mig om en oplevelse, som hun havde med en af pigerne i sin klasse. Denne pige var gang på gang blevet fristet til at forlade sandhedens vej og følge syndens afvej. Efter konstant pres fra nogle af hendes venner i skolen var hun til sidst gået med til at følge en sådan afvej. Planen lå fast: Hun skulle fortælle sine

forældre, at hun tog til Unge Pigers aktivitetsaften. Men hun planlagde kun at blive der, indtil hendes veninder og deres kærestes kunne hente hende. De ville så gå til en fest, hvor der blev drukket spiritus, og hvor opførelsen ville være fuldstændig i strid med det, som denne unge pige vidste var rigtigt.

Læreren havde bedt om inspiration til at hjælpe alle sine piger, men især denne unge pige, som virkede så usikker på sin forpligtelse over for evangeliet. Læreren var blevet inspireret til den aften at tilsidesætte det, hun tidligere havde planlagt, og til at tale med pigerne om at forblive moralsk rene. Da hun begyndte at fortælle om sine tanker og følelser, så den omtalte pige ofte på sit ur for at sikre sig, at hun ikke kom for sent til sit møde med sine venner. Da samtalen udviklede sig, blev hendes hjerte imidlertid rørt, hendes samvittighed vækket, og hendes beslutsomhed fornyet. Da tiden kom, ignorerede hun den gentagne lyd fra et bilhorn, der kaldte på hende. Hun blev hele aftenen sammen med sin lærer og de andre piger i klassen. Fristelsen til at gå bort fra Guds godkendte vej var blevet afværget. Satan var blevet skuffet. Den unge pige blev, da de andre gik, for at takke sin lærer for lektionen, og for at lade hende vide, hvordan den havde hjulpet hende til at undgå det, der måske kunne have fået et tragisk resultat. En lærers bøn var blevet besvaret.

Jeg hørte senere, at denne pige, fordi hun den aften havde besluttet ikke at gå med sine venner – nogle af de mest populære piger og drenge på skolen – blev undgået af dem og i mange måneder ingen venner havde i skolen. De kunne ikke acceptere, at hun ikke var villig til at gøre det, de gjorde. Det var en meget vanskelig og meget ensom tid for hende, men hun forblev trofast og fik med tiden venner, som havde samme standarder som hende. Flere år efter har hun nu et tempelægteskab og fire smukke børn. Hendes liv kunne være blevet meget anderledes. Vore beslutninger afgør vores skæbne.

Dyrebare unge piger, lad enhver beslutning, I overvejer, gennemgå denne test: »Hvad gør det ved mig? Hvad gør det for mig?« Og lad ikke standarden for jeres adfærd være baseret på: »Hvad vil andre tænke om mig«, men i stedet: »Hvad tænker jeg om mig selv?« Vær påvirket af denne stille, sagte stemme. Husk,

at en person med myndighed lagde sine hænder på jeres hoved, dengang I blev bekræftet, og sagde: »Modtag Helligånden.« Åbn jeres hjerte – ja, hele jeres sjæl – for den lyd, som kommer fra den særlige stemme, som vidner om sandheden. Profeten Esajas lovede: »Med egne ører skal du høre et ord, der lyder ...: »Her er vejen, den skal I følge!«³

Der er en tendens i vor tid til eftergivenhed. Tidsskrifter og fjernsynsshow viser filmskærmens stjerner, heltene på sportsbanerne – dem, som mange unge længes efter at ligne – som lader hånt om Guds love og bortrationaliserer syndige handlinger, tilsyneladende uden konsekvenser. Tro ikke på det! Regnskabets time kommer – bogen gøres op. Hver eneste Askepot oplever midnatstimen – hvis ikke i dette liv, så i det næste. Dommedag kommer til os alle. Er I forberedt? Er I tilfredse med jeres egen indsats?

Hvis nogen er snublet på rejsen, så lover jeg jer, at der er en vej tilbage. Den proces kaldes omvendelse. Vor Frelser døde for at give jer og mig denne velsignede gave. Selv om vejen er vanskelig, er løftet virkeligt. Herren sagde: »Er jeres synder som skarlagen, kan de blive hvide som sne.«⁴ »Og [jeg] husker ikke længere på deres synd.«⁵

Mine elskede unge søstre, I har handlefrihedens dyrebare gave. Jeg bønfalder jer om at vælge at adlyde.

Til sidst, må I *holde ud*. Hvad vil det sige at holde ud? Jeg elsker denne definition: *At modstå med mod*. Mod kan blive nødvendigt, hvis I skal tro; det vil nogle gange være nødvendigt, når I adlyder. Det bliver helt sikkert nødvendigt, når I holder ud indtil den dag, hvor I forlader livet på jorden.

Jeg har i årenes løb talt med mange, der har sagt til mig: »Jeg har så mange problemer, virkelige bekymringer. Jeg er helt overvældet af livets udfordringer. Hvad kan jeg gøre?« Jeg har givet dem, og nu giver jeg det til jer, dette meget konkrete forslag: Søg himmelsk vejledning én dag ad gangen. Når livet kun måles i meter, er dagen som en kilometer; men snup en centimeter, så når du snart en meter. Vi kan alle klare os én dag – og så én mere og derpå endnu én – indtil vi har levet et helt liv vejledt af Ånden, et helt liv tæt på Herren, et helt liv fuldt af gode gerninger og retskaffenhed. Frelseren lovede: »Se hen til mig, og hold ud til

enden, og så skal I leve; for til den, der holder ud indtil enden, vil jeg give evigt liv.«⁶

Dette er grunden til, at I er kommet til jorden, mine unge venner. Der er intet vigtigere end det mål, I stræber efter at opnå – ja, evigt liv i jeres Faders rige.

I er vor himmelske Faders dyrebare, dyrebare døtre, som er sendt til jorden på dette tidspunkt med et formål. I er blevet holdt tilbage indtil denne time. Der venter jer vidunderlige og storslåede ting, hvis I blot vil tro, adlyde og holde ud. Må dette være jeres velsignelse, det beder jeg om i vor Frelser, Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Julie de Azevedo Hanks, »Keeper of the Flame«, <i>Treasure the Truth</i> , cd, 1997.	3. Es 30:21.
2. L&P 64:34–32.	4. Es 1:18.
	5. Jer 31:34.
	6. 3 Ne 15:9.